Heidi McLaughlin

[BEAUMONT]

01

Te voi iubi mereu

Capitolul 1

Liam

Un sforăit domol îmi amintește că nu sunt singur. Greutatea unui corp tolănit lângă mine, pe pat, mă pune în alertă imediat. Mirosul stătut al unui parfum vechi de o zi persistă în aer și pe așternuturile mele.

Draperiile sunt trase și soarele strălucește prin geamul mare care îmi oferă cea mai bună priveliște, dar și intimitate.

Mă rostogolesc într-o parte și văd o față pe care nu mi-o amintesc. O față pe care, în memoria mea, n-o leagă nimic de vreun nume sau de vreo amintire clară despre cum o fi ajuns în camera mea de hotel și, cu atât mai mult, în patul meu.

Cred însă că pot desluși, probabil, partea cu patul.

Părul blond îmi dă de înțeles că nu m-am obosit să o întreb cum o cheamă sau care-i băutura ei preferată. Cu siguranță, comunicarea noastră s-a purtat doar cu ochii, mâinile și buzele. Mie, unuia, o singură culoare de păr îmi poate face inima să bată, și nu e, nicidecum, vorba de părul blond.

Și nici roșcat.

La fel și cu ochii.

Niciodată albaștri.

Trebuie să fie căprui sau verzi, niciodată albaștri.

Asta nu-i vreo prăbușire nervoasă sau vreo toană indusă de droguri. Eu nu mă droghez, n-am făcut-o niciodată, dar mai exagerez cu băutura la ocazii speciale, cum a fost seara trecută.

Așa fac față greșelilor și eșecurilor mele. Se prea poate să am succes când sunt pe scenă, dar noaptea rămân singur.

Și sunt al dracului de speriat că voi muri singur.

Mă întind după telefon să văd cât e ceasul. În schimb, accesez galeria în care se află poza ei, iar degetul meu mare zăbovește pe chipul ei. O s-o văd când voi merge acasă și habar n-am ce-o să-i spun.

Știu că mă urăște.

Până și eu mă urăsc.

I-am distrus viața. Asta mi-a spus în mesajul vocal. Acela pe care l-am păstrat timp de zece ani. Pe care l-am transferat din telefon în telefon doar ca să-i pot auzi vocea când simt cu moralul la pământ. Pot reproduce fiecare cuvânt plin de ură pe

care mi l-a zis atunci când am fost prea ocupat să-i răspund, pentru ca apoi să nu-mi mai găsesc niciodată răgazul să o sun înapoi.

Niciodată nu am găsit o secundă să o sun și să-i explic totul. A fost prietena mea cea mai bună și am lăsat-o să-mi scape printre degete doar ca să evit suferința de a o auzi spunându-mi că nu mă mai vrea.

Am avut și eu visuri.

Și visurile mele o includeau și pe ea, numai că ea nu le-ar fi acceptat niciodată. Eu nu trăiesc Visul ei American. Îl trăiesc pe-al meu.

Decizia mea a distrus totul.

Partenera mea de pat anonimă se întinde și mă mângâie pe braț. Mă dau repede la o parte. Acum, că m-am trezit din beție, n-am chef să ajung să reprezint ceva pentru această persoană.

— Liam, spune pe tonul ei seducător care seamănă cu al unui copilaș.

Mă zbârlesc când femeile vorbesc așa. Nu-și dau seama că sunt ridicole? Niciun bărbat cu tot ce-i trebuie în pantaloni nu apreciază astfel de chestii. Nu e sexy.

Înfașurând-mi cearșaful în jurul taliei, mă ridic și-mi trec picioarele peste marginea patului, departe de ea și de mâna ei întinsă spre mine. Spatele mi se încordează când simt cum se mișcă patul. Ridicându-mă în picioare, strâng cearșaful și mai tare, ca să rămân cât de cât acoperit. Nu ar trebui să-mi pese, dar îmi pasă. M-a văzut pe întuneric, dar n-o să-i permit nici ei, nici camerei sale foto să mă mai surprindă.

— Am treabă.

Vocea mi-e severă, de o monotonie bine exersată.

— Jorge, recepționerul, va avea grijă ca un taxi să te ducă acasă.

Dorm dinadins cu fața spre baie, ca să nu trebuiască să le privesc când le spun să plece. E mai ușor așa, fără sentimente. Nu trebuie să le privesc fețele și să văd cum pălește speranța. Fiecare dintre ele se așteaptă să fie aceea care o să mă îmblânzească, ori să mă facă să-mi pun pirostriile.

Nu am mai avut o iubită oficială de când am intrat în această branșă, iar o aventură de-o noapte nu va schimba acest lucru. Fetele astea nu înseamnă nimic și niciodată nu o vor face. M-aș putea schimba. M-aș putea așeza la casa mea și m-aș putea

căsători.

Aș putea avea un copil sau doi.

Dar de ce-aș face-o?

Domnișoarei Sam, impresarul meu, i-ar plăcea, mai ales dacă ar fi ea aleasa. E singura cu care am fost în pat de două ori. Prima oară a fost o lipsă de judecată, greșeala unei nopți pe drum, în turneu, când m-am simțit prea singur. Acum vrea mai mult. Eu, unul, nu.

Când mi-a spus că e gravidă, am vrut să mă arunc de pe o stâncă. Nu mi-am dorit copii, cel puțin nu cu ea. Când mă gândesc la o soție, văd o țipă înaltă și brunetă. Are un corp tonifiat datorită anilor în care a fost majoretă și a celor opt kilometri pe care-i aleargă zilnic. Nu e, nici pe departe, o șefă din industria muzicală, însetată de putere, care vorbea despre angajarea unor bone înainte ca un doctor să-i fi putut confirma sarcina.

Ea a sugerat să ne căsătorim; eu m-am speriat și am zburat spre Australia să învăț să fac surf.

A pierdut sarcina după două luni. Din acel moment, am jurat că vom menține totul la un nivel profesional, și așa mi-am început eu experiența aventurilor de-o noapte. Cu toate acestea, ea încă mă iubește și așteaptă să mă răzgândesc.

— Știi, începe să spună petrecăreață de azi-noapte printre foieli și pufnete în timp ce se îmbracă. Am auzit că ești un măgar, dar n-am crezut-o. Mă gândeam că-ntre noi e ceva special.

Eu râd și clatin din cap. Am mai auzit asta, fiecare crede că între noi e ceva special datorită celei mai incredibile nopți pe care a avut-o vreodată.

— Nu te-am agățat pentru că ești inteligentă.

Mă duc în baie, închid ușa, după care o și încui, preventiv.

Rezemându-mă de ușă, mă dau cu capul de lemnul masiv. De fiecare dată îmi spun că mă voi opri, și chiar cred asta, până când ceva mă face să vreau să uit. Îmi îngrop fața în mâini, din pură frustrare.

Nu aștept cu nerăbdare să mă întorc acasă.

Motivul pentru care mă întorc se zgâiește la mine de pe blatul lavoarului. Un articol de-o pagină despre tipul pe care obișnuiam să-l numesc cel mai bun prieten al meu. Ridic ziarul și recitesc cuvintele pe care deja le-am memorat:

Mason Powell, tatăl a doi copii, a decedat în mod tragic când mașina pe care o conducea a fost izbită din spate de un șofer de optsprezece ani.

Mort.

Plecat dintre noi.

Și eu nu am fost acolo.

Am plecat ca un laș și nici nu mi-am luat rămas-bun.

Mi-am schimbat numărul de telefon pentru că ea nu se oprea din sunat. A trebuit s-o rup definitiv cu trecutul și Mason făcea parte din acest trecut. Ea și Katelyn erau cele mai bune prietene, iar el i-ar fi spus unde eram și ce făceam. A fost mai bine așa.

Trebuia să lipsesc doar un an. Mi-am spus c-am să mă întorc acasă după douăsprezece luni, că voi îndrepta lucrurile și îi voi arăta ei că nu mai sunt aceeași persoană de care se îndrăgostise. Ar fi observat asta și mi-ar fi mulțumit, ar fi trecut peste tot și s-ar fi căsătorit cu un om de afaceri spilcuit, unul care se trezește în fiecare dimineață, își îmbracă apoi cămașa impecabilă și pantalonii bine călcați de ea în casa lor desprinsă parcă din serialul Las’pe Beaver!

Strâng ziarul în mâini și mă gândesc la tot ce am ratat. Nu regret nimic, nu pot. Am făcut asta pentru mine și în singurul fel în care am știut. Doar că nu m-am gândit vreodată că mi-ar putea păsa așa de tare că pierdusem totul.

Am ratat ziua în care a cerut-o pe Katelyn în căsătorie. Ceva ce știusem că voia să facă de când aveam șaisprezece ani.

Am ratat nunta lui și nașterea gemenilor săi. A fost tată și soț. A avut trei persoane care depindeau de el, și acum nu mai e. Nu-și va vedea niciodată copiii crescând și făcând lucrurile pe care le-am făcut și noi când eram mai mici. Toate acele lucruri despre care vorbeam că le vor face copiii noștri împreună. Am ratat toate astea fiindcă aveam ceva să-mi demonstrez. Am renunțat la visul lor și la viața pe care ne-o planificaserăm cu toții.

Și acum mă îndrept spre casă pentru a înfrunta consecințele.

Capitolul 2

Josie

Cuvintele devin tot mai neclare cu cât mă zgâiesc mai mult la ele.

Hârtia e udă din pricina lacrimilor mele care nu s-au mai oprit de când am primit acel apel telefonic. Acum țin în mână un formular de comandă cu numele lui pe el. Culorile sicriului trebuie să fie ca acelea ale liceului nostru — roșu și auriu. Culorile sălii trebuie să fie ca acelea de la nunta lor, ale facultății noastre, verde și alb. Asta vrea Katelyn.

Care își va îngropa soțul în câteva zile și care, totuși, e destul de lucidă să ia decizii cu privire la ce fel de flori vor fi așezate pe sicriul lui.

Eu? Eu nici măcar nu pot termina de citit formularul de comandă.

Când m-a sunat Katelyn și m-a rugat să mă ocup de flori, a trebuit să fac toate eforturile să zic „da”, când, de fapt, voiam să spun „nu”. Nu vreau să fac asta. Nici măcar nu vreau să cred că Mason nu mai e. Îl știam din clasa întâi și acum s-a dus. Nu va mai trece pe aici lunea pentru comanda lui obișnuită. Katelyn nu-și va mai primi duzina de trandafiri săptămânal, cum a tot primit de când a început să o ceară de soție la șaptesprezece ani.

Ei au fost cei norocoși, care s-au prins cum stă treaba încă din liceu și care au îndeplinit tot ce și-au propus. Am crezut că și eu făcusem la fel, dar am fost luată prin surprindere în primul semestru de facultate. Viața mi-a fost întoarsă cu susul în jos cu doar câteva cuvinte scurte și o ușă trântită, care a creat un zid între mine și dragostea vieții mele.

Deși îmi tremură picioarele, îmi șterg lacrimile și mă îndrept spre ușă, să întorc afișul cu mențiunea „închis” pe verso, unde scrie „Deschis”. Nu vreau să țin deschis azi, dar trebuie s-o fac. În următoarele zile vor avea loc o nuntă, un bal al bobocilor și înmormântarea lui Mason, iar eu sunt norocoasa care o să le aranjeze tuturor florile.

Prind comanda lui Katelyn de panou, lângă toate celelalte. Trebuie s-o tratez ca pe oricare alt client, chiar dacă aș fi vrut să nu trebuiască să onorez comanda asta.

Respiră adânc, îmi spun în timp ce încep să lucrez la prima comandă. Am de făcut patruzeci de buchețele pentru corsaj și pentru butoniere astăzi, dar tot ce vreau e să strivesc trandafirii între palme și să-i arunc pe ușă.

Clopoțelul de la intrare îmi întrerupe gândurile. E timpul să afișez o expresie fericită. Jenna se îndreaptă spre mine cu două cești de cafea în mână. Îmi șterg mâinile de șorțul verde și vin lângă ea la tejghea.

— Mulțumesc! îi spun înainte să gust din licoarea fierbinte.

Drumul spre inima mea poate fi deschis, cu siguranță, de o cafea bună.

— Știam eu c-ai nevoie de asta. Ți-am putut simți dorința arzătoare în timp ce stăteam la coadă.

Jenna e colega care lucrează cu jumătate de normă și e o adevărată prietenă. S-a mutat în Beaumont acum trei ani ca să scape de un soț abuziv și s-a înțeles imediat de minune cu mine și cu Katelyn.

— Cum mai faci față? mă întreabă.

Ridic din umeri, căci nu prea vreau să vorbesc despre anumite lucruri chiar acum. Trebuie să trec cu bine de ziua asta. Pe măsura ce vestea se va răspândi, foștii colegi se vor întoarce în oraș și, oricât de superficial ar părea, vreau să arăt bine, nu ca și cum aș fi fost recent părăsită, pentru că, oricum, asta își amintesc majoritatea dintre ei.

— Eu doar..., spun și îmi acopăr ochii cu mâna. Nu am amintiri în care să nu fie și Mason. Nu știu ce se va întâmpla luni când o să deschid și el nu va apărea aici să-i cumpere flori lui Katelyn. Așa cum a făcut de peste zece ani.

— Îmi pare atât de rău, Josie! Mi-aș dori să pot face ceva pentru voi.

— E de ajuns că ești alături de Katelyn. Eu mă descurc cu sentimentele mele.

Jenna vine în spatele tejghelei și mă îmbrățișează înainte să meargă să-și pună șorțul. Îi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor, mai ales azi. Poate că reușesc să scap de montarea coroanelor și m-aș putea concentra pe realizarea buchetelor pentru ocazii fericite.

Și totuși, poate că nu...

În fața magazinului stă domnul Powell și privește pe geam înăuntru. Pare pierdut.

— Vin imediat, îi spun Jennei în timp ce ies pe ușă.

Suflă vântul și e frig. Cu siguranță nu e o zi obișnuită de toamnă.

— Domnule Powell! spun și îi întind mâna.

Și-a pierdut soția anul trecut, iar acum băiatul — nici nu-mi pot imagina prin ce trece.

— Josephine.

Vocea îi e frântă, răgușită. Are ochii goi, injectați.

— Treceam pe-aici, și, când am privit pe geam, mi-am amintit de prima dată când a trebuit să-l aduc pe Mason să-i ia flori lui Katie. Mergeau undeva să danseze și eu urma să-i duc cu mașina.

Își scutură capul ca și când nu ar fi sigur dacă inventează totul sau nu mai vrea să-și amintească.

— Asta a fost acum multă vreme, domnule Powell. Vreți să intrați și s-o sun eu pe Katelyn? Poate vine să vă ia.

Scutură din cap.

— Nu vreau s-o deranjez pe Katie. Are destule pentru care să-și facă griji, fără să mai trebuiască să-și dădăcească socrul.

Se oprește brusc din vorbit și privește dezorientat, cu ochi strălucitori. Mă uit în jur să văd ce anume i-a atras atenția.

— Mai sunt socrul ei? mă întreabă el.

Duc mâna la gură, dar nu-mi pot înăbuși plânsul.

— Sigur că sunteți, șoptesc. E Katie a dumneavoastră, sunteți singurul care are voie să-i spună așa, știți asta. Vă iubește ca pe propriul ei tată.

Domnul Powell mă privește și dă din cap aprobator înainte să plece. Vreau să-l urmăresc și să mă asigur că ajunge cu bine acasă sau oriunde dorește să meargă, dar rămân țintuită pe trotuar, privindu-1 cum se îndepărtează.

Mason nu va ști niciodată ce impact a avut asupra tuturor oamenilor din Beaumont.

Când mă întorc în magazin, Jenna aduce trandafirii pentru coroane. Respir ușurată că nu a mai trebuit să o rog. A știut deja. Mă duc în spatele ei și o cuprind cu brațele, mulțumindu-i că e o prietenă bună.

Comenzile vin pe bandă rulantă, majoritatea dintre ele pentru Katelyn sau pentru slujbă. Astăzi îi dau de lucru băiatului de la livrări și de fiecare dată când intră în magazin zâmbește cu gura până la urechi. Nu-mi imaginez de ce. Majoritatea oamenilor nu lasă bacșiș când primesc coroane, asta desigur dacă nu vorbim de doamna Bishop, mama tunată și îngâmfată a lui Katelyn, care e întruchiparea sintagmei „cum se cuvine”.

Jenna și cu mine lucrăm una lângă alta. Încerc să nu bag de

seamă, dar nu pot să nu arunc o privire din când în când. Aranjamentele au ieșit foarte frumoase. Mi-ar plăcea să cred că Mason ar fi impresionat.

— Când o să-i dai răspunsul așteptat lui Nick?

O amenință pe Jenna că o înj unghii cu foarfecă.

— M-a întrebat iar seara trecută, îi spun în timp ce încep să tai niște floarea-miresei.

— A câta oară a fost asta?

Ridic din umeri.

— Am pierdut șirul.

Jenna trântește foarfecă și își pune mâinile în șolduri.

— Ce naiba mai aștepți? Are un serviciu bun, te iubește și are grijă de Noah. Nu mulți bărbați vor să fie tați când nu e copilul lor.

Încerc să-mi ascund zâmbetul, dar ea mă lovește peste braț.

— I-ai spus „da”?

Dau din cap în semn de aprobare, ceea ce o face să sară în sus. Îmi trage mâna spre ea și se încruntă când vede că nu port un inel.

— O să așteptăm până se liniștesc lucrurile. Nu e vreme de petrecut, știi? Amândoi ne-am pierdut prietenul, și chiar dacă suntem fericiți și îndrăgostiți, Katelyn și copiii înseamnă mai mult pentru noi decât să le spunem tuturor că în sfârșit ne căsătorim.

Jenna își petrece mâinile în jurul meu, ținându-mă strâns.

— Te va face fericită, Josie!

— Deja o face, îi răspund când se retrage.

Îmi imaginez deja câte rotițe i se învârt în cap și asta doar confirmă ce i-am spus lui Nick; trebuie să ne căsătorim undeva în secret.

Se întoarce și își reia lucrul.

— Crezi c-o să-l adopte pe Noah?

Scap foarfecă pe jos, ratându-mi piciorul la milimetru. Îmi dreg vocea.

— Eu… Eu nu sunt sigură de asta.

— De ce nu? îl crește de când avea, cât, trei ani?

Îmi mușc buza și doar încuviințez.

— Nu am discutat niciodată despre asta și chiar nu vreau să vorbesc despre tatăl lui Noah în momentul de față.

Se uită la mine și zâmbește.

— Bine, spune, dar știu că va mai întreba.

Nu m-am mai gândit la tatăl lui Noah de ani buni. Nu, nu e adevărat. Mai degrabă ore, și chiar mai des de când a murit Mason. Nu știu dacă a aflat despre Mason sau dacă îi pasă măcar. Eu doar sper să nu își facă apariția aici.

Capitolul 3
Liam

Am călătorit noaptea ca să-i evit pe cei care mă urmăresc. Am dormit în timpul zilei și am ajuns acasă în șaptezeci și două de ore.

Acasă.

Ce cuvânt ciudat. De când mă știu, am locuit la hotel. E mai simplu și mai liniștit, iar sistemul de securitate de acolo e de ultimă generație. Nici nu trebuie să ies dacă nu vreau. Am pe cineva care îmi face cumpărăturile și-mi spală rufele. Când se strică vreo chestie, se găsește cineva disponibil să repare, iar oaspeții mei sunt verificați.

Vremea e mai rece decât îmi amintesc. Sper că mi-au fost pregătite hainele potrivite. Sam îmi trimite un costum nou la hotel. A vrut să mă însoțească pentru sprijin moral, dar am refuzat. Nu am nevoie de ea. Nu vreau să o văd pe aici. I-am spus că am să dau o fugă până acasă și mă întorc. Dar am plecat cu câteva zile mai devreme, deoarece am nevoie de timp să o văd pe ea.

Chiar și s-o privesc de pe partea opusă a străzii, am nevoie de timp să-mi amintesc de ce am renunțat la facultate și la visurile ei doar ca să pierd multe zile într-un studio înghesuit și nopțile albe într-un autocar, cutreierând țara în lung și-n lat. Am nevoie ca imaginea ei să-mi confirme că am luat cea mai bună decizie pentru mine, indiferent cât de tare am rănit-o.

Trebuie să aflu dacă și-a văzut de viața ei; eu sper că a facut-o. Câți copii are și cu ce se ocupă soțul ei? Eu doar sper că se poartă cu ea mai frumos decât am făcut-o eu vreodată, pentru că o merită din plin.

Ajung în parcarea hotelului Holiday, situat la marginea orașului Beaumont, și opresc motocicleta înainte ca administratorul să iasă și să mă anunțe că deranjez liniștea, îmi

sprijin motocicleta pe talpa cricului, îmi scot casca și îmi pun o pereche de ochelari falși și o șapcă. Știu că se va răspândi vestea de îndată ce voi călca în Beaumont, dar pentru câteva zile mi-ar plăcea să rămân anonim. Apuc bretelele cutiei impermeabile în care țin chitara și desprind bagajul din spatele motocicletei.

Drumul până la recepție e enervant de lung. Hotelul ăsta nu e situat prea departe de autostradă, și este destul zgomot. Este unul modest, fără pretenții, așa că oamenii nu se vor gândi să mă caute aici. Îmi amintesc că atunci când i-am spus lui Sam să-mi rezerve o cameră, am crezut că am ucis-o doar sugerând ceva de trei stele. Și totuși, iată-mă aici, intrând într-un vestibul comun, cu televizorul dat la maxim și cu un ibric de cafea stătută lângă gogoșile de azi-dimineață.

— Cu ce te pot ajuta? întreabă angajata înainte să ajung măcar la ușă.

O voce pițigăiată și enervantă; o amintire tăios de dureroasă a unor unghii care zgârie o tablă. Are părul strâns la spate atât de tare, încât fața ei nu are încotro și trebuie să zâmbească. Buzele îi sunt roșii ca la Hollywood. Primul meu impuls e să-i dau un șervețel demachiant și să-i spun că tipii de la Hollywood chiar nu agreează faza cu rujul, pentru că la un moment dat poate deveni o probă.

Dar nu o fac. Nu o salut și nici măcar nu îi zâmbesc. Vreau doar să mă văd în camera mea și poate să dorm puțin.

— Vreau să mă cazez, îi spun.

Îi dau carnetul de șofer și aștept. Degetele mele încep să bată darabana pe tejghea în timp ce ea îmi introduce numele în calculator. De fiecare dată când se uită la mine și-mi zâmbește, îmi vine să mă trag un pas înapoi. Cineva chiar ar trebui să-i spună că exagerează cu machiajul și că o să chelească dacă își mai strânge așa părul.

— Domnul Westbury e tatăl tău? mă întreabă cu un licăr de speranță în ochi. E profesorul meu de științe politice.

Scutur din cap, chiar dacă răspunsul cel mai probabil e „da”. Nu am cum să știu, având în vedere că nu a mai vorbit cu mine de când am renunțat la facultate.

— Oh, ce păcat! E un profesor tare bun.

— Norocoasa de tine, îi spun.

Lipsa mea de entuziasm o șochează.

— Dacă pot face ceva pentru tine să-mi spui, îmi zice cu vocea ei enervant de pițigăiată și foarte copilăroasă.

Pune cartelele de acces pe tejghea și mă roagă să completez formularul pentru înregistrarea mijlocului de transport. Notez doar informațiile relevante, evitând marca și modelul motocicletei mele. Nu trebuie să știe.

Iau cartelele și mă îndrept spre lift. Când pășesc înăuntru, mă uit la cartele și oftez. Stau la etajul șase, adică ultimul, dar nu e suficient de sus pentru mine. Va trebui să mă descurc și oricum e ceva temporar. Sunt aici doar ca să-mi iau rămas-bun de la Mason și să mă holbez puțin la ea, înainte să mă reîntorc la viața mea.

Coridorul duhnește. Ăsta e primul lucru pe care îl observ când ies din lift. Ăsta și mocheta extrem de urâtă care acoperă holurile. Detest mirosul îmbâcsit de fum. Intru în cameră și-mi las bagajul pe unul dintre paturile duble. Mă îndrept spre ușa glisantă din sticlă, trag draperiile groase și întunecoase și privesc orașul luminat. Învârt mânerul și deschid ușa, apoi ies pe balcon la aerul răcoros.

Un zgomot de sticlă spartă mă face să privesc spre stânga. Imediat, îmi doresc să n-o fi făcut, pentru că în zare se vede turnul de apă pe care Mason și cu mine, împreună cu alți câțiva, obișnuiam să ne cățărăm după meciurile noastre. Duceam o ladă de bere acolo sus, le lăsam pe fete jos și ne întreceam cine poate lovi remorca din spatele camionetei mele cu sticlele goale.

— Se pare că cineva ne continuă tradiția, spun eu cu voce tare, nimănui.

— Mase, hai jos! Mă simt singură! strigă în sus Katelyn.

Râsetele noastre, băieți și fete, se revarsă gălăgioase în aer.

— Te iubesc, scumpa mea! strigă Mason prin mâinile făcute căuș. O s-o iau de soție pe fata aia și voi face bebeluși frumoși cu ea.

Începem să râdem, dar știu că e adevărat. În ochii lui Mason, Katelyn poate păși pe apă. Cunosc sentimentul. Privesc în jos și văd silueta iubitei mele lângă camionetă; geaca mea de piele îmi stârnește invidia, fiindcă e înfășurată în jurul ei. Dar așa e tradiția.

— Știu, omule, îi spun bătându-l pe spate.

— Nuntă dublă! strigă el, în timp ce eu îmi scuip berea din

gură.

— Omule ești bărbat. Nu ar trebui să vorbești despre nunți și rahaturi din astea, zice Jerad înainte să-și dea berea pe gât.

Mason ridică din umeri.

— Când iubești pe cineva, pur și simplu știi cum stă treaba.

Nimic nu mai e la fel și totul ar fi putut să decurgă exact cum am plănuit. Mason nu ar trebui să fie mort; Dacă tot trebuia să se întâmple, trebuia să mi se întâmple mie. Eu am dat peste cap planul.

Mă întorc în cameră, închid ușa și trag draperiile. Când privesc patul, parcă își bate joc de mine, spunându-mi că nu am fost invitat. Nu mă vrea, așa cum nu îl vreau nici eu.

Nu pot rămâne aici. O să mă sufoc în camera asta. Scap de deghizarea mea și-mi iau geaca și casca. Poate că o plimbare îmi va limpezi mintea, sau poate nu. Ultima dată când am plecat într-o plimbare neplanificată, am luat o decizie care mi-a schimbat viața.

Indicatorul roșu de ieșire situat deasupra scărilor e mai tentant decât liftul. Mă împing cu umărul în ușă și gonesc pe scări, alunecând pe balustradă exact ca atunci când eram mai tânăr, ceva ce nu am mai făcut de o perioadă bună de timp.

Mi-am pus casca înainte să ajung în vestibul. Ultimul lucru pe care îl vreau e ca figura aia de recepționeră să bănuiască cine sunt. La cât noroc am eu, o să intre în camera mea, o să se întindă pe infecta aia de pilotă și o să mă aștepte să trecem la treabă.

Am să zic pas.

— Ai nevoie de un apel deșteptător? mă întreabă în timp ce trec grăbit prin vestibul.

Vorbește serios? îmi scot telefonul și mă uit la ceas; e trecut de miezul nopții.

Scutur din cap.

— Nu vreau nimic, spun în timp ce deschid ușa și mă îndrept spre motocicletă.

Nimic nu se compară cu zgomotul scos de un motor. Vibrația lui parcă îmi aduce alinare. Turez accelerația înainte să-mi pun motocicleta în mișcare și o tulesc din parcare. Pot simți cum fata mă urmărește cu privirea; aș putea paria pe orice că-și linge buzele excitată.

Fără o destinație precisă în minte, mă strecor pe străzile

lăturalnice. Cu cât mai puțin trafic, cu atât mai bine. Doar eu, șoseaua și soarele care se profilează la orizont, amenințând să-și ridice din nou capul pentru încă o zi de rahat.

Sunt șocat să constat că am ajuns la intrarea în Beaumont. Ei bine, nici chiar așa. M-am gândit încontinuu la el de când am aflat ce i s-a întâmplat lui Mason. Orașul e liniștit, iar becurile de pe stâlpii din fier forjat îmi luminează calea.

Nu s-a schimbat nimic.

Încetinesc în timp ce-mi croiesc drum prin oraș. O iau la stânga, apoi la dreapta și ajung pe strada unde am crescut. Când mă opresc în fața casei părintești, o lumină aprinsă afară și una înăuntru îmi dau de înțeles că tatăl meu încă nu s-a culcat.

Nu s-a schimbat nimic.

Casa albă cu două etaje și cu ușa roșie a rămas la fel. Fără mașini pe alee, iar gazonul e tuns impecabil. Camera mea e întunecată și mă întreb ce au făcut cu ea. Mai atârnă oare pozele mele pe hol sau au dispărut și ele când i-am trădat în cel mai josnic mod posibil? Ce vor spune când fiul lor sfidător le va bate la ușă și va dori să rămână la cină?

Mai conduc două străzi și încă puțin până mă opresc în fața casei familiei Preston. Nu sunt atât de prost încât să cred că ea încă mai locuiește aici, dar știu că nu ar lipsi decât dacă nu ar mai fi prietenă cu Katelyn.

Lumina de pe verandă se aprinde și ușa se deschide. Domnul Preston, cel care urma să-mi fie socru, iese afară. Știu că nu mă poate vedea prin casca fumurie, dar poate e curios cine sunt.

Stă acolo și se uită la mine, iar eu mă uit la el. A îmbătrânit, la fel ca tatăl meu, presupun. Coboară pe gazon și ăsta e semnalul că e timpul ca eu să plec. Apăs accelerația și pornesc în josul străzii, lăsându-1 pe domnul Preston în curtea lui, nedumerit.

Capitolul 4
Josie

Trag mașina pe aleea modestei ferme a lui Katelyn și Mason, cea cu două triciclete roz identice în curte. Nu mă simt în stare să cobor din mașină. E ca și cum aș accepta inevitabilul. Știu că nimic nu-1 poate aduce înapoi pe Mason sau schimba ce s-a

întâmplat, dar poate reușesc să amân puțin momentul.

— Ce faci, mătușă Joey?

Tresar auzind vocea fetiței care s-a furișat pe lângă mine. Peyton se holbează la mine de pe partea dreaptă a mașinii. Are părul cârlionțat, de culoare închisă, prins în codițe cu niște panglici, iar zâmbetul ei știrb îmi înseninează ziua.

— Nimic, draga mea, mă gândeam doar, îi spun în timp ce cobor din mașină și o ocolesc să ajung la ea.

Poartă tricoul de fotbal de duminică și pantaloni de trening, iar sub braț ține o minge. Seamănă leit cu Mason.

— Unde e Noah?

— La școală.

Fața i se întristează și își coboară privirea spre pământ, începe să-și legene piciorușul încălțat cu ghete cu crampoane.

— Mama zice că noi nu trebuie să mergem la școală decât după.

Vocea i se stinge treptat.

Mă străduiesc să-mi înăbuș lacrimile, în timp ce inima mi se sfâșie pentru ea și pentru sora ei. Și-au petrecut doar cinci ani din viață cu tatăl lor și, cu puțin noroc, își vor aminti măcar unul. Mă aplec în fața ei și îi șterg lacrima care curge pe obraz.

— Noah poate veni după școală, înainte să meargă la antrenament, bine?

Dă din cap aprobator, iar eu o iau în brațe, ducând-o în casa cândva fericită.

E prima dată când intru în reședința familiei Powell din noaptea în care am primit apelul telefonic. Atunci am venit aici să stau cu fetele în timp ce Katelyn era la spital, așteptând un semn că Mason va supraviețui. Am umblat de colo-colo până am făcut găuri în podea; aceeași podea pe care au pășit agitați ei doi când fetele aveau răceală sau gripă și îi țineau treji în miez de noapte.

Aceeași podea pe care Mason a scăpat o farfurie plină cu carne de pui când s-a împiedicat de sacul cu^mingi de fotbal pe care uitase să-l pună la loc după antrenament. Katelyn și cu mine am râs atât de tare! Când s-a ridicat, Mason avea fața plină de grăsime de pui. A fost de ajuns o singură privire de-a lui și Katelyn a înțeles că lucrurile nu vor rămâne așa.

O pun jos pe Peyton și o sărut pe frunte. Nici nu știu cum să le consolez pe ea și pe sora ei, darămite pe mama lor.

— Unde e sora ta? o întreb.
Peyton ridică din umeri.
— Cu mama, cred. Mătușă Joey, cine o să se mai uite cu mine la fotbal de acum înainte? îmi pune ea, cu o voce pierdută, cea mai simplă întrebare dintre toate.
De obicei am un răspuns pentru orice, dar când o privesc în ochi nu știu ce să-i spun, pentru că nu există un răspuns. M-aș putea uita eu într-o săptămână sau domnul Powell, dar niciodată nu va mai fi Mason. El a fost partenerul ei de fotbal, iar ea a fost admiratoarea lui.
— Sunt sigură că lui Nick i-ar plăcea, chiar și lui Noah. Și bunicul tău poate trece pe aici duminica.
— Nu-i același lucru, îmi șoptește ea înainte să mă lase în mijlocul camerei înconjurată doar de amintiri, momente trăite o dată-n viață, surprinse de o lentilă reală și blocate în trecut.
Iar câteodată acestea nu sunt de ajuns. Începând de acum, amintirile nu-1 vor mai include și pe Mason.
— Bună!
Mă întorc și o văd pe Katelyn în spatele meu.
Are părul strâns într-un coc neglijent și poartă unul dintre tricourile lui Mason. Nu-mi pot stăpâni lacrimile și oftez în timp ce mă grăbesc să o iau în brațe. Plânge la pieptul meu, iar suspinele ei mă fac să-mi pierd cumpătul.
— Îmi pare nespus de rău, îi șoptesc.
Mă apucă de tricou încercând să-și recapete stăpânirea de sine. A fost alături de mine când viața mi s-a dus de râpă, iar acum voi fi și eu alături de ea, chiar dacă asta mă va ucide.
Când se trage înapoi, îi șterg lacrimile exact ca lui Peyton.
— Ieri păreai că te simți bine, îi spun, încercând să-i amintesc că a avut câteva momente liniștite.
— Ieri a trebuit să decid doar ce culori vreau să aibă florile. Azi trebuie să aleg un sicriu și să-i duc…
Inspiră adânc și își îngroapă fața în mâini. Inelul ei de logodnă cu diamant strălucește în razele soarelui.
— Trebuie să-i aleg ultimele haine și nu știu ce i-ar fi plăcut să poarte.
Nici măcar nu-mi pot imagina așa ceva. Nu aș ști ce să fac. Când s-au produs schimbări în viața mea, mi-am dorit să mor, dar Katelyn și Mason m-au ținut pe linia de plutire. Au fost salvarea mea. Iubirea vieții mele nu a murit, el doar a decis că

nu mai are nevoie de mine și a plecat. Nu a trebuit să-l îngrop sau să-i adun lucrurile. A trântit ușa în urma lui și a plecat cu tot cu inima mea.

— Cred că ar trebui să le întrebi pe fete ce vor ca el să poarte. Lasă-le să te ajute, pentru că vei avea nevoie de ele să poți trece peste asta. Știu că Peyton își face griji că nu va mai avea cu cine să se uite duminica la fotbal.

— Da, știu, spune ea, oftând adânc. Elle vrea să știe cine o s-o mai învelească noaptea, pentru că nimeni nu se pricepe la fel de bine ca tati.

O trag spre mine și-mi îmbrățișez prietena. Nu am ce să-i spun să o pot ajuta să găsească răspunsurile, doar timpul o poate face. Iar timpul doare.

Katelyn îmi urmează sfatul și le roagă pe gemene să o ajute să aleagă ultimele haine pentru tatăl lor. Când ies, toate trei țin în mâini un amestec de obiecte. Katelyn aduce o pereche de pantaloni de culoare închisă, Peyton ridică tricoul lui de antrenor, iar Elle îmi arată cu ce pantofi va fi înmormântat: o gheată cu crampoane și un tenis. Zâmbesc, ceea ce le face și pe ele să râdă.

E perfect și exact stilul lui Mason.

Drumul până la casa funerară este parcurs în tăcere. Katelyn se joacă cu inelele ei, la fel cum a făcut când s-a logodit, îmi privesc mâna goală și mă întreb când îmi va pune și mie Nick un inel pe deget. Momentul nu trebuie anunțat în mod special, oamenii se așteaptă la asta. Sunt împreună cu Nick de șase ani. E timpul să mă hotărăsc. Un bărbat ca el nu va aștepta la nesfârșit. Toți spun că e o partidă bună, pentru că, dintre noi toți, el chiar a făcut ceva după anii de studii, și au dreptate. Ar trebui să fiu nebună să nu accept să mă căsătoresc cu cel mai bun medic pediatru din oraș.

Alegerea unui sicriu e mult mai grea decât pare. Poți alege tipul de lemn, modelul și culoarea. Toate acele lucruri pe care a trebuit să le decidă Katelyn într-un birou cu miros rânced. Katelyn trebuie să aleagă muzica, orarul și pe cei care vor duce sicriul. Privesc cum scrie fiecare nume, lăsând al șaselea spațiu gol.

— Ai uitat unul, îi atrag eu atenția.

Scutură din cap.

— În caz de nevoie, îmi spune.

Nu trebuie să-mi explice despre ce vorbește, știu la cine se referă, dar nu vreau să mă gândesc la… el.

După ce o conduc pe ea, mă îndrept și eu spre casă. Noah probabil s-a întors deja de la școală și vreau să-l îmbrățișez până ce sunt destul de sigură că el nu mă va părăsi niciodată.

— Noah? îl strig în timp ce intru în casă.

Televizorul e pornit și îl găsesc pe băiat întins pe canapea. Se uită la o filmare veche cu Mason și Nick, un meci de fotbal din perioada liceului. Aud acel nume familiar și mă uit la Noah, în timp ce-mi trec degetele prin părul lui.

— Ce faci, amice?

— Doar mă uit, îmi răspunde, stând rezemat de mâna mea.

Mă așez lângă el și îl alint ținându-1 în poală. Ador faptul că încă e puiul meu când am nevoie de asta.

— Arăți așa de amuzant, mamă!

Începe să râdă. Îl trag de păr și îl ciupesc de ureche doar ca să-i mai pot auzi chicotelile.

— Așteaptă să ajungi de vârsta mea și să ne uităm la filmulețele tale.

— E cineva acasă?

— Suntem aici! strig eu când Nick intră în casă.

Aruncă o privire spre televizor și se așază în spatele meu, apoi îmi cuprinde umerii cu brațul.

— De ce ne uităm la asta? îmi șoptește la ureche.

Ridic din umeri și arăt spre Noah. Nick știe că eu nu aș fi ales acest filmuleț, că privind aceste imagini doar stârnim amintiri vechi.

Noah continuă să râdă de mine și de Nick, cât de caraghios arătam noi în liceu. Îi amintesc din nou că am poze cu el gol de când era bebeluș și le voi arăta tuturor prietenelor sale.

Beaumont câștigă meciul și e timpul ca eu să opresc înregistrarea. Caut telecomanda, panicată. Nu vreau să văd sfârșitul.

— Mamă, pe cine săruți acolo?

Privesc ecranul și îl văd pe băiatul care îmi bântuie atât visele, cât și realitatea. Se întoarce spre cameră, cu mâna încă ținându-mă îmbrățișată. Când îi văd ochii albaștri, îmi mușc buza. M-am gândit tot mai des la el de la moartea lui Mason, și mă întreb dacă e fericit. Mă ridic și închid televizorul de la buton, ca să nu mai trebuiască să-l privesc.

— Nu e nimeni, puiule, îi spun în timp ce ies din cameră.

Capitolul 5
Liam

Să conduc prin oraș noaptea trecută a fost o greșeală. Să mă opresc chiar în fața casei familiei Preston... asta a fost o lipsă totală de judecată. Am fost surprins să-l găsesc pe domnul Preston treaz, dispus să iasă afară și să stea neclintit în fața unui străin pe motocicletă. Mai ales unul îmbrăcat complet în negru.

Pereții acestei camere de hotel par să se strângă în jurul meu. Ar fi trebuit să stau mai departe de oraș, unde măcar aș fi avut o cameră mai spațioasă în care să pot umbla în voie. Trebuie să mă mișc și să gândesc. Să mă gândesc ce am să fac când am s-o văd. Vreau doar s-o privesc, să știu că e bine și fericită. Că și-a văzut de viața ei și că eu nu mai reprezint decât o altă amintire pentru ea.

Poate că îmi cumpără melodiile pentru că m-a cunoscut cândva, cu mult timp în urmă. Mi-am imaginat-o de multe ori stând la coadă în magazin, cu o revistă People sau Rolling Stone în mână atunci când apar eu pe copertă. Vreau să cred că a citit articolele și că m-a văzut la televizor vorbind despre ea, fără să-i rostesc vreodată numele. Că și-a făcut o listă pe ipod cu toate piesele despre ea și că își dă seama că nu am încetat vreodată s-o iubesc, îmi trag pumni în cap.

Ești atât de prost, Liam! O doare pe ea undeva de tine! Ai părăsit-o și ți-ai schimbat numărul de telefon să nu mai trebuiască s-o auzi cum plânge în mesajele vocale.

Trebuie să plec din hotelul ăsta, pentru că îmi amintește prea mult de ea și de noaptea în care ne-am pierdut amândoi virginitatea, iar asta mă face să înnebunesc.

Cu casca pe cap, ies repede pe ușă ca să evit recepționera care lucrează pe timp de zi. E ceva mai drăguță decât cea din tura de noapte, dar nu cu mult. Nimic nu e mai rău decât o femeie care se străduiește prea tare.

Gonesc pe străzile lăturalnice, iau curbele mai rapid decât ar trebui, depășesc mașinile care se mișcă prea încet și trec ca vântul pe lângă un autobuz școlar plin de copii. Aud câteva claxoane și văd câteva geamuri coborâte din care ies niște

mâini. Nu mă obosesc să privesc în oglindă cum îmi arată tipii degetul mijlociu. Am făcut și eu la fel cu orice fraier care se credea stăpânul acestor șosele.

Mason și cu mine am fost stăpânii acestor șosele. Am fost atât de proști în tinerețe! Conduceam mereu prea repede sau amețiți de băutură, și să nu mai zic câte căsuțe poștale am distrus jucând baseball cu ele. La dracu', obișnuiam chiar să-mi sărut iubita în timp ce conduceam, lăsând-o să mă încalece doar ca să o simt pe mine înainte să o duc acasă.

Ne-am petrecut nopțile fierbinți de vară uitându-ne la stele din spatele camionetei, ea așezată între picioarele mele, iar eu cu brațele în jurul ei. I-am spus că o voi iubi mereu. Am spus primul „te iubesc" și am promis că nu o voi părăsi niciodată.

Opresc brusc și trag motocicleta într-o parcare. Trebuie să mă calmez. Dacă conduc ca un idiot nu rezolv nimic. Ultimul lucru pe care-1 vreau e să-mi apară numele în ziar pentru că am fost nesăbuit. Am muncit din greu să-mi mențin reputația. Gata cu greșelile.

Când privesc în sus, constat că am ajuns la Muzeul Allenville, un loc dedicat sporturilor din liceu. Cobor de pe motocicletă și pășesc înăuntru, după ce plătesc cinci dolari taxa de intrare, înăuntru e un adevărat altar. Poza mea este agățată de tavan, iar sub ea sunt afișate scorurile care au doborât recorduri. Există o poză cu mine și cu Mason. Trebuia să batem recorduri și la Universitatea din Texas, dar el a vrut să rămână aproape de Katelyn și a decis să meargă la școala de stat împreună cu ea. El a fost cel deștept.

O poză mare de-a lui Mason este pusă în centrul muzeului, cu o banderolă neagră la un colț. Lângă ea se află o masă cu mai multe fotografii din liceu, câteva cu noi doi și alți băieți. Arătăm toți atât de tineri în echipamentele noastre de fotbal și cu degetul arătător în sus, simbolizând că suntem cei mai buni. Nu aveam nicio grijă pe vremea aia; voiam doar să câștigăm. Una dintre mingile folosite în campionat stă pe un stativ. Vreau să o ating, să simt materialul din piele cu degetele mele, dar mă abțin. Acele zile s-au dus. Le-am lăsat pe toate în urma mea când mi-am făcut bagajul și am dat Texasul pe luminile orbitoare ale marelui oraș.

— Auzi și tu suporterii? strigă Mason la mine înainte să ieșim din tunel.

E ultimul nostru meci de liceu, iar anul acesta am rămas neînvinși. Am spulberat toți adversarii. Mason e foarte aproape să bată recordul statului la distanța alergată cu mingea în mână, iar eu l-am doborât pe cel de pase la începutul sezonului. Ne-am semnat amândoi scrisorile de intenție pentru Universitatea din Texas azi-dimineață, iar acum jucăm pentru al patrulea titlu statal.

— Da, omule, îi aud. O nebunie, nu-i așa?

— Trebuie să fie mai mulți ca anul trecut.

— Normal că sunt mai mulți. Suntem cei mai buni.

Îmi plesnesc iubita peste fund în timp ce trece pe lângă noi în uniforma ei de majoretă. Fusta ei, o combinație de alb, auriu și roșu, se tot ridică atunci când aleargă. Ea se întoarce și sefoiește pe lângă mine, cu privirea aia în ochi. Știu ce așteaptă, iar eu am de gând să-i ofer.

— Ești conștient cât de sexy îmi pari atunci când îți muști buza? Ai o privire anume, Liam. Ai planuri pentru noi mai târziu? îmi șoptește la ureche.

Acum mă concentrez doar pe ea și nu asupra meciului, în timp ce mâna ei mi se strecoară sub tricou. Nimic nu este mai plăcut decât această atingere.

— Voi doi, terminați! spune Mason, în timp ce mă lovește peste ceafă.

— Dacă-i provoci o erecție în timpul meciului, vreun fundaș o să-i rupă „jucăria”.

Începem toți să râdem. Mă sărută de despărțire și îmi spune să-i fac praf Nu-mi urează niciodată baftă, doar să-i fac praf.

Îmi pun casca și ies pe teren. Alergăm printre majorete și consiliul elevilor. Muzica răsună în timp ce suntem prezentați pe teren. Părinții și fanii sunt în picioare în tribune, urlând zgomotos.

Mason și cu mine ne ducem la marginea terenului să ne facem încălzirea, mereu împreună. Avem propria noastră rutină și nu vom renunța la ea acum.

Când se aude fluierul, mă îndrept spre centrul terenului, cu Mason în stânga mea. Ăsta e meciul lui. Mai are nevoie doar de nouăzeci și doi de metri să doboare recordul statal, iar eu o să mă asigur că asta se va întâmpla în această seară. Prima repriză i-o oferim lui; trece de adversari pentru un avantaj de douăzeci și șapte de metri.

Facem asta din nou și din nou, până când tatăl lui ridică o pancartă cu cifra o sută pe ea și atunci înțeleg. Îi dau mingea lui Mason și privesc cum se îndreaptă spre tatăl său. Ei se îmbrățișează, iarfanii sunt în delir. Mason Powell tocmai a stabilit noul record al statului la alergarea cu mingea!

Îmi aduc aminte de acel meci de parcă s-ar fi jucat ieri, și stând aici, așa mi se pare. Aproape că pot mirosi standurile cu hotdog și floricele de porumb. Pot auzi uralele și pot simți vibrațiile provocate de picioarele care tropăie în tribune.

Încă văd chipul domnului Powell când Mason a doborât recordul. Mi-am dorit să mă privească și tatăl meu așa.

Cum mă învârt pe aici, ne văd fețele peste tot. Cele patru titluri statale pe care le-am câștigat la fotbal și două la baseball. Nick Ashford mă privește dintr-o poză. Are un zâmbet îngâmfat datorită premiului de cel mai bun jucător pe care tocmai l-a câștigat. A vrut să fie ca mine. Când s-a mutat în Beaumont, se ținea scai după mine. Stătea mereu cu noi de parcă am fi fost prieteni de-o viață, când de fapt voia doar să-mi fure iubita.

În afară de Mason, nu știu ce s-a ales de foștii mei colegi. Nu am ținut legătura cu ei, pentru că nu aveam ce să le zic și nu voiam să aud că sunt un ratat pentru că mi-am abandonat studiile. A trebuit să aleg ce a fost mai bine pentru mine și asta am făcut, deși sunt conștient că le-am provocat multă suferință persoanelor iubite, în special ei.

Când un grup de copilași dă năvală în muzeu, mă ascund la toaletă. Nu mă aștept de la ei să mă recunoască, dar profesorii lor s-ar putea s-o facă și nu am chef să dau autografe sau să fac poze. Vreau doar să fiu eu, chiar dacă nu durează prea mult.

Când ies din cabină, observ un băiețel la chiuvetă, cu mâinile sub jetul de apă. Îl privesc în oglindă. Plânge, chiar dacă încearcă să-și spele lacrimile împroșcându-se cu apă pe față.

E cam plăpând și are părul ceva mai lung decât alți băieți de vârsta lui. Poate că e hărțuit de ceilalți copii și se ascunde aici. Urăsc bătăușii. Mason și cu mine nu am acceptat nicio formă de agresiune cât am fost la școală. Ne-am asigurat că toți știau asta.

— Ești bine, amice? îl întreb, contrar principiilor mele.

Nu vreau să mă bag, pentru că nu am nevoie de-o confruntare, dar nu suport să văd copii plângând.

Încuviințează și își acoperă fața.

— Nu ar trebui să vorbesc cu străinii, spune.

Deștept copil.

— Ai dreptate. Eu vreau doar să mă asigur că nu ai nevoie să-ți chem profesorul sau ceva.

— Nu, sunt bine.

— Perfect.

Mă spăl pe mâini în timp ce-1 privesc pe băiețel în oglindă. E atent la fiecare mișcare a mea și-mi studiază tatuajele de pe brațe, probabil întrebându-se dacă am de gând să îl răpesc, acum că a vorbit cu un străin.

— Hei, domnu', eu te știu pe tine.

Mă șterg pe mâini cu un prosop de hârtie, fără să par prea interesat.

— Zici că mă cunoști? îl întreb fără să-l privesc.

— Da, tu ești cel care o săruta pe mama în filmulețul meu.

Mă gândesc la numeroasele mele videoclipuri muzicale, dar nu-mi amintesc să fi sărutat pe cineva.

— Ai văzut asta la televizor? îl întreb.

— Nu, purtai un echipament de fotbal.

Sunt șocat! Am sărutat doar o singură fată îmbrăcat în echipamentul de fotbal. Mă uit din nou la băiat, de data asta cu mai multă atenție. Păr negru, bărbie ascuțită și ochi albaștri. Nu se poate!

La naiba!

— Chiar așa? Cum o cheamă pe mama ta? întreb, încercând să nu acord prea mare importanță.

— Josie Preston.

— Serios? întreb, abia capabil să scot cuvântul pe gură. Încuviințează și zâmbește larg, dezvăluind câțiva dinți- șori lipsă.

— Ai sărutat-o de multe ori pe mama?

Ce să-i spun băiatului? Nu prea pot să-i spun adevărul, mai ales fără să știu ce se petrece.

— Da, mama ta a fost foarte frumoasă. Pariez că încă e.

Dă din cap în semn de aprobare. Obișnuiam să cred că mama mea era cea mai frumoasă femeie din lume, până când nu am mai suportat să privesc cât de influențabilă era.

— Trebuie să plec. Ne mai vedem! spune el. Înainte să îmi dea ocazia să îi răspund, dispare.

O tulesc din toaletă și din muzeu cât pot de repede. Băiatul a încercat să-mi vorbească când am trecut pe lângă el, dar l-am ignorat. Am nevoie de răspunsuri și, fie că sunt pregătit sau nu, ea va trebui să mi le ofere.

Trebuie să încetinesc când ajung pe strada principală. Nu-mi permit să trezesc suspiciuni sau să risc să fiu tras pe dreapta. Parchez motocicleta vizavi de magazinul ei și privesc ușa timp de un minut. Știu de existența florăriei de câțiva ani. Am căutat-o pe Google ca un obsedat dement când era aniversarea noastră sau pur și simplu mi se făcea dor de casă. Am aflat cu ce se ocupă, dar nicăieri nu scria ceva despre existența unui copil.

Dau câteva ture până se întunecă și aștept ora închiderii. Nu vreau spectatori. Trag în fața magazinului exact când iese ea, însoțită de o roșcată scundă. Se îmbrățișează de despărțire, apoi ea se uită la mine. Are privirea blândă și nu pare să se teamă de străinul cu motocicletă îmbrăcat complet în negru. Nu știe cine sunt, e doar prietenoasă.

Nu am niciun plan când o privesc intrând înapoi în florărie. Ea întoarce afișul pe care scrie „Deschis”, lăsând la vedere „închis”. Dacă am de gând să fac asta, trebuie să acționez acum, înainte să încuie ușa. Având casca încă pe cap, deschid ușa și clopoțelul semnalizează prezența mea.

— Închidem! mă anunță de undeva din spate.

Nu o pot vedea, dar îi pot simți prezența în încăpere.

Îmi scot casca și mănușile, apoi le așez pe tejghea. Ea nu mă vede când își face apariția de după colț.

— Câți ani are, Jojo?

Capitolul 6
Josie

Îmi duc mâinile la gură într-o încercare nereușită de a-mi controla reacția. Vaza pe care o țin în mână cade și se face țăndări, iar apa îmi udă pantofii, șosetele, chiar și blugii. Ocolesc cioburile și florile distruse ca să-l văd mai bine. Închid ochii înainte să-l privesc pe bărbatul care se află acum în magazinul meu.

E chiar el.

Îi simt prezența; îl simt pe pielea mea ca și cum n-ar fi plecat niciodată. Când deschid ochii, observ că se zgâiește la mine.

Îmi reamintesc că trebuie să fiu puternică. Eu fac regulile aici.

— Ce cauți aici? abia de pot să articulez.

Vocea mi-e răgușită, de parcă aș fi țipat ore în șir. Nu e puternică și hotărâtă. Nu e vocea aceea autoritară pe care am tot exersat-o de o mie de ori, special pentru acest moment.

Se îndreaptă către mine, iar eu fac un pas în spate și-mi ridic mâna. Nu vreau să se apropie mai mult de atât. Pare abătut. Își bagă mâinile în buzunare și se uită în jos. Nu vreau să-l privesc, dar nu mă pot abține. Au trecut zece ani și el s-a schimbat foarte mult, dar felul în care mă privește nu pare să se fi schimbat deloc.

— Jojo.

— Nu-mi mai spune așa! i-o trântesc imediat.

— De ce nu? E numele tău.

Scutur din cap și îmi mușc interiorul obrazului. Știu de ce se află aici și vreau să-l urăsc pe Mason pentru asta. Vreau să lovesc, și să țip, și să-l pocnesc că mi-a făcut asta... că ne-a făcut asta. Totul era în regulă, dar acum nu mai este.

El rânjește și își scutură capul, apoi se trage un pas în spate și se reazemă de tejghea. Nu mă mai uit la el când își mușcă buza de jos. Îmi dreg vocea și mă îndepărtez de sticla făcută cioburi.

— Ce cauți aici, Liam?

Ridică din umeri.

— Ai ceva să-mi spui?

Scutur din cap și încep să-mi masez fruntea ca să împiedic durerea să pună stăpânire pe mine. Nu e adevărat ce se întâmplă acum, nu poate fi.

— Nu, nu avem ce discuta. Mi-ai spus-o foarte clar în acea noapte, în camera mea de cămin.

Liam se îndepărtează de tejghea, se oprește în fața câtorva plante din apropiere, le freacă frunzele între degete și apoi se îndreaptă spre mine. Nu am unde să mă duc. Aș putea fugi, poate chiar să țip și să alertez firma de lângă mine, dar ce aș rezolva cu asta? O singură privire aruncată lui Liam și toți ar vedea în el doar copilul-vedetă care a revenit în oraș. Toată lumea s-ar bucura.

— Cum îl cheamă, Josie? mă întreabă direct în timp ce se apropie tot mai mult de mine.

— De ce-ți pasă? îi răspund.

Ochii lui parcă aruncă pumnale. Nu-mi pasă că e un cântăreț la modă. M-a părăsit.

— Ar trebui să pleci.

— Nu, spune, scuturându-și capul.

Se apropie mai mult, iar eu fac un pas în spate. Nu mai am loc să mă mișc fără să dau peste niște flori expuse. Își ridică mâinile.

— Vreau doar să vorbim. Nu cred că preferi să întreb în stânga și-n dreapta, nu-i așa?

Dau dezaprobator din cap. Ultimul lucru pe care mi-1 doresc e ca Liam să pună întrebări prin oraș. Nu vreau să fie pomenit numele lui Noah, iar apoi oamenii să-l arate cu degetul, chiar dacă unii fac deja asta.

— Câți ani are, Jojo? mă întreabă pe același ton pe care îmi spunea că mă iubește când mergeam la ore sau când mă conducea acasă după vreo întâlnire.

— Face zece ani în iunie.

Se dă mai în spate și mă privește. Pot vedea suferința din ochii lui, dar nu-mi pasă. El m-a părăsit. M-a lăsat să cresc un copil de una singură.

— Cum îl cheamă? mă întreabă cu durere în glas, dar nu pot lăsa asta să mă afecteze.

Nu-mi permit. Trebuie să fiu tare.

— Noah.

— Când pot să-l întâlnesc?

Întrebarea lui mă face să râd și profit de ocazie să mă îndepărtez de el. Rămâne pe loc, în timp ce eu mă retrag în spatele tejghelei și încep să adun lucrurile.

— Nu poți. Nu-i nevoie.

— Cum dracu' să nu pot? Am un fiu. Un fiu pe care l-ai ascuns de mine și tu îmi spui că nu am voie să-l văd?

— Ce te face să crezi că e al tău?

Încep să-mi regret vorbele de îndată ce le rostesc. O durere cumplită i se așterne pe față, iar eu simt o oarecare plăcere că am reușit să-l rănesc.

— Vrei să spui că m-ai înșelat? Asta e, Jojo?

Nu am timp să reacționez înainte să ajungă lângă mine. Parfumul lui mă îmbată și-mi face inima să bată mai tare. De-a lungul anilor, m-am tot întrebat dacă a renunțat să mai

folosească parfumul Burberry pe care i l-am cumpărat eu, dar nu a facut-o, și trebuie să-mi stăpânesc dorința de a întinde mâna și a-1 atinge.

— Te iubesc, Jojo, îmi șoptește la ureche.

Se mișcă ușor și cu pasiune. Știu că sunt prima din viața lui, nu m-am îndoit niciodată de asta. Îmi îngrop capul la pieptul lui; miroase atât de bine, a dorință pură, atât de sexy. Trupul meu ecao partitură și doar el deține cheia muzicală.

Ll privesc în ochi când fruntea lui se atinge de a mea. Degetele mele îi explorează corpul și îl fac să mă pătrundă mai adânc.

— Ești perfectă, îmi șoptește, sărutându-mă și arătându-mi cât de mult mă iubește.

— Te iubesc, Liam!

— Și eu te voi iubi mereu!

— De ce te-ai înroșit așa, Jojo?

— Te rog încetează să-mi mai spui așa, îi cer aproape rugător.

Se îndepărtează de mine și se sprijină de cealaltă parte a tejghelei.

— Scuză-mă, spune.

Începe să-și atingă buza de jos, iar eu simt nevoia să-l plesnesc peste mână și să-i spun să înceteze.

— M-ai înșelat?

Nu-i pot răspunde. Nici măcar nu vreau să-i răspund. Chiar dacă aș fi făcut-o, nu e treaba lui; dar mă cunoaște perfect. Știe bine că nu l-am înșelat, dar așteaptă confirmarea mea.

— Nu ai niciun drept să dai buzna aici și să-mi pretinzi răspunsuri, Liam. Ai fugit să te joci de-a starul rock. Ești faimosul Liam Page. Tu ai renunțat la asta, îi spun, deschizându-mi larg brațele și arătând spre mine. Tu m-ai părăsit pe mine. Nu mai ai ce căuta aici.

El doar râde.

— Nu prea ești ospitalieră. Ce s-a întâmplat cu vechea zicală „te poți întoarce oricând acasă”?

— Oamenii normali nu dispar, pur și simplu, fără o scrisoare sau un afurisit de telefon timp de zece ani. Niciun om normal nu apare la ușa unui cămin să se despartă de persoana iubită, pentru ca mai apoi să nu mai dea niciun telefon.

Îmi ascund fața în mâini. Nu am vrut să se întâmple așa. Puteam să rezist încă douăzeci de ani fără să-l văd și nu m-ar fi

deranjat. Mă chinui să-mi stăpânesc lacrimile. Am vărsat destule pentru el, cât să-mi ajungă toată viața. Nu-mi permit să mai irosesc altele.

— Oamenii se mai schimbă, îmi spune.

— Nu vreau să facem asta.

— Acum, te referi? mă întreabă.

Scutur din cap.

— Nu, niciodată. Nu am nimic de zis, Liam. Mi-ai spus tot ce ai simțit în acea noapte și nu ai așteptat să auzi răspunsul meu. Nici măcar nu mi-ai răspuns la telefon. Nu sunt obligată să-ți ascult scuzele și cu siguranță nu îți datorez nimic.

Mă întorc, ca să nu trebuiască să îl mai privesc. Trebuie să rămân puternică și cu mintea limpede. Repet tehnicile de respirație pe care mi le-a recomandat doctorul înainte să îl nasc pe Noah.

— Te aștepți să plec, pur și simplu, știind că am un fiu?

Chicotesc.

— Da, mă aștept să ieși pe ușă, să te urci pe motocicleta ta fâțoasă și să te întorci la iubita ta celebră, de unde ai venit. Nu ai ce face aici și nu vreau să îmi rănești fiul. Nu vreau ca el să te cunoască doar ca să-l poți abandona pentru următorii zece ani.

Îmi șterg lacrima care-mi curge pe obraz. Nu o să-l las să vadă ce efect are asupra mea.

— Nu am nicio iubită.

— Oh, Doamne, Liam! Din tot ce ți-am spus, tu doar asta ai auzit?

Scutur din cap. Când mă întorc spre el, lasă ochii în pământ.

— Ne-am văzut de viețile noastre și tu nu faci parte din ele. Noah nu are nevoie de tine, nici măcar nu te cunoaște, așa că am să te rog să pleci și să nu te mai întorci!

Liam dă din cap în semn de aprobare. Nu mă privește în ochi când trece pe lângă mine. Îi privesc corpul, cel pe care îl cunosc centimetru cu centimetru, cum se îndreaptă spre tejgheaua pe care și-a lăsat casca.

— Ne mai vedem, Josephine.

De când mă știu, o singură dată mi-a mai spus Josephine, în noaptea în care s-a despărțit de mine. De îndată ce închide ușa și urcă pe motocicletă, încep să cedez. Mă prăbușesc la pământ, ținându-mi strâns brațele la piept în timp ce plâng. Plâng pentru că mi-a lipsit timp de zece ani și pentru că a lipsit din viața

noastră, a tuturor, inclusiv a lui Noah.

Capitolul 7
Liam

— Alo? mormăi în telefon, enervat că cineva și-a permis să mă trezească înainte ca soarele să-și arate fața urâtă pe ziua de azi.

Îmi mijesc ochii spre ceas, ale cărui numere roșii îmi arată că e ora cinci și ceva dimineața. Se presupune că sunt în vacanță, dar nici măcar nu sunt lăsat să dorm până târziu.

— Ai avut o noapte grea, cowboy? Credeam că doar o să dai o fugă până acasă și o să te întorci. Conform calculelor mele, ai plecat acum trei zile. Se pare că ai decis să-ți prelungești șederea. Ce se întâmplă?

— Dumnezeule, Sam, e cinci dimineața! Ce naiba vrei?

— Ei bine…, spune ea și face o pauză.

Știu că își privește unghiile, probabil gândindu-se că are nevoie de o manichiură nouă sau altceva. Sincer să fiu, nu prea îmi pasă. Eu vreau doar să dorm și să uit că ziua de ieri chiar a existat cu adevărat.

— Când te întorci acasă?

— Curând.

Sunt prea obosit ca să-i fac jocul. Ar fi trebuit s-o concediez demult, dar nu am făcut-o, iar acum trebuie să o suport.

— Liam, îmi pronunță ea numele cu atâta blândețe, încât știu deja ce urmează să-mi spună.

Nu am chef de tâmpeniile ei azi.

— Nu acum, Sam.

— Mi-e dor de tine. A trecut aproape o săptămână de când nu ne-am mai văzut. Lasă-mă să vin și să fiu alături de tine. Ai nevoie de mine.

— Nu!

Îi închid telefonul. Nu vreau să fiu obligat să mă ocup de ea și cu siguranță nu vreau să se afișeze pe aici și să pretindă că suntem mai apropiați decât suntem în realitate. Cea mai mare greșeală a mea e că m-am culcat cu ea. Ba nu, nu-i adevărat. Greșeala vieții mele e că am abandonat-o pe Josie în camera ei de cămin, în acea seară, în loc să o iau cu mine. Dacă aș fi făcut-o, acum am fi fost căsătoriți și părinții unui copil. Poate că

acum am fi avut încă unul.
La dracu', poate am fi fost divorțați și nimic n-ar fi fost diferit. Tot m-ar fi urât.
Cobor încet din pat, apoi mă îndrept spre duș. După întâlnirea mea cu Josie din seara trecută, m-am întors la hotel să-mi las motocicleta, după care am mers pe jos până la cel mai apropiat bar. Faptul că nu sunt în Los Angeles mă cam încurcă. Nu prea aveam pe cine să sun să vină după mine, și am fost sigur că voi fi prea beat să mai pot conduce.
Stau sub dușul fierbinte, bucurându-mă de apa care curge șiroaie pe mine. Cred că de ziua asta mă temeam cel mai mult. În secret, speram să nu vină niciodată, că zilele aveau să se tot repete asemenea unei melodii pe care încerc s-o reiau.
Închid apa de îndată ce se răcește și nu mă obosesc să mă șterg cu un prosop. Mă arunc direct înapoi în pat. Aș sugruma-o pe Sam pentru că m-a trezit. Știu că o face intenționat, pentru că nu vrea ca eu să uit de existența ei și de posibilitatea de a-mi deveni iubită. Adoră să mă însoțească pe covorul roșu. Faptul că presa ne consideră un cuplu i se pare incitant. Sam vrea totul de la viață: bani, faimă și chipul ei pe coperta fiecărei reviste, iar eu sunt biletul ei spre celebritate. Nu contează de câte ori i-am tot spus că eu nu o vreau pe ea.
Mă trezesc pentru a doua oară azi când sună telefonul hotelului. Mă sună de la recepție să mă informeze că îmi este adus costumul și că mașina pe care am închiriat-o mă așteaptă în parcarea din față. Nu cred că s-ar cuveni să mă duc la înmormântarea prietenului meu pe o motocicletă Ducati.
Mă îmbrac într-un costum negru cu dungulițe. Sam a comandat trei cămăși noi în culorile standard: negru, alb și albastru. O aleg pe cea albă și îmi pun o cravată neagră. Simplu și elegant.
După o ultimă privire în oglindă, îmi pun ochelarii de soare în buzunar. Oi fi eu cunoscut ca Liam Page, dar astăzi sunt Liam Westbury și voi jeli moartea prietenului meu.
Distanța până la biserică e mică. Stau în parcare și mă gândesc ce urmează să fac. Nu vreau să distrag atenția de la Ka- telyn, așa că încerc să mă strecor chiar înainte să înceapă slujba, iar la final voi putea să mă furișez înapoi afară. Pot să-mi transmit condoleanțele și să spun câteva cuvinte la cimitir înainte să părăsesc orașul, mâine.

După ce intră și ultimele persoane, mă îndrept și eu spre ușă. Se aude muzică din interior, abia perceptibil, dar e o variantă instrumentală a imnului liceului nostru. Ai putea crede că Mason însuși a planificat totul.

Deschid ușa masivă, intru și aștept până când aceasta se închide fără zgomot. Mă îndrept spre cartea de condoleanțe și mă semnez, pentru ca atunci când Katelyn se va uita în ea să știe că am fost prezent, chiar dacă nu am vorbit.

— Nu am crezut că ai să-ți faci apariția.

Mă întorc și o văd pe Katelyn stând în spatele meu. Poartă o rochie neagră până la genunchi și o pălărie tot neagră pe cap. Nu i-ar da nimeni mai mult de optsprezece ani.

— Nu am nicio scuză, Katelyn. Am venit doar să-mi prezint condoleanțele.

— Nu-mi pasă...

— O să plec. Nu am venit să-ți stric ziua. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Pun stiloul înapoi în suport și îmi aplec capul în fața ei. Își pune mâna pe brațul meu și mă ține pe loc. Vrea probabil să strige la mine și o merit cu vârf și îndesat. Merit tot ce au să-mi reproșeze ea și Josie.

— Îmi lipsește un cărăuș, îmi spune, luând o gură de aer. Speram să-ți faci apariția, poate nu chiar cu cinci minute înainte de începerea slujbei, dar asta e. N-o să te judec, Liam. Dar o să te rog să-l conduci pe Mason pe ultimul drum și să-i stai alături până când va fi depus la locul lui de odihnă.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mi-am spus că nu voi plânge, dar nu mă pot abține.

— Aș fi onorat, reușesc să rostesc înainte să fiu copleșit de durere.

Încuviințează și îmi cere să o urmez. Trecem printr-o ușă și o reacție generală se produce în încăpere. Îi recunosc pe câțiva băieți din liceu, dar cel care iese cel mai mult în evidență este Nick. Mă șochează să îl văd aici. Nu au fost niciodată prieteni în liceu. Cred că viața se schimbă drastic în decursul a zece ani.

Katelyn le spune tuturor celor de pe partea stângă să se deplaseze cu un loc mai încolo.

— Și-ar dori să fie în stânga ta.

Îmi ia fața în mâinile ei și mă sărută pe obraz. Mason s-a însurat cu o femeie pe cinste.

Primim semnalul și îl ridicăm pe Mason. Când se deschid ușile vestibulului, toți își întorc capul. Șoaptele discrete și degetele îndreptate spre mine mă fac să mă simt de parcă aș lua cina într-un restaurant aglomerat și toți se vor înghesui să-mi ceară autograful de îndată ce mi se va lua farfuria din față.

După ce sicriul lui Mason este depus în centru, plin de coroane, toți cărăușii își ocupă locurile. Privesc cum Nick se așază lângă Josie și îi ia mâna într-a lui. Văd doar roșu în fața ochilor, dar ea nici măcar nu se uită în direcția mea. Doar Noah îmi face cu mâna, iar eu îi răspund, ceea ce îl face pe Nick să se înverzească la față de nervi.

Când mă uit în jos, observ o fetiță care mă prinde de sacou, își strecoară mâna într-a mea și mă trage să mă așez lângă ea. Trebuie să fie una dintre gemenele lui Mason. Cealaltă fată se ridică și se așază lângă sora ei, ținându-mă și ea de mână. Katelyn mă privește zâmbind. Nu știu dacă ea a pus asta la cale, dar îi voi fi pe veci recunoscător.

Asta e prima înmormântare la care particip și sper să fie și ultima. Nu mai vreau să trec prin așa ceva. În timp ce pastorul vorbește despre viața lui Mason, îmi dau seama câte am ratat. Când mă uit în direcția lui Noah, observ că mă privește, iar eu mă întreb dacă știe cine sunt. I-a povestit vreodată Josie despre mine? Nick pare nervos și asta mă cam amuză. Nu mi-a plăcut de el nici în liceu, iar faptul că îmi ține iubita de mână mă face să îl plac și mai puțin, dar asta e doar problema mea și va trebui să tac și să înghit.

Mi se pare culmea că s-a dat la iubita mea când nu am fost prin preajmă. Dacă ar fi fost oricine altcineva, nu mi-ar fi păsat, dar Ashford? Asta mă scoate din sărite.

— Vrea cineva să spună câteva cuvinte despre Mason?

Las mâinile fetelor și mă ridic, îndreptându-mi sacoul. Oamenii șoptesc între ei în timp ce eu mă îndrept spre podium, dar mie nu-mi pasă. Dacă tot fac asta, o voi face cum trebuie.

Îi fac cu ochiul lui Josie înainte să-mi dreg glasul și să vorbesc la microfon.

— Acum zece ani, am decis să-mi schimb viața. Între timp, am pierdut singura familie de care mi-a păsat cu adevărat: Mason, Katelyn și Josie. Am fost egoist, derutat și am vrut să scap de stigmatul de a fi băiatul de aur al orașului Beaumont. Ce nu m-am gândit niciodată a fost că l-aș putea pierde definitiv pe

Mason, cel mai bun prieten al meu încă de la grădiniță. A fost mereu complicele meu și omul meu de bază pe teren. Tot ce ține de viața mea și cine urma să devin i se datorează lui Mason. Când am auzit că s-a dus din această lume, a murit și o parte din mine. Pentru prima dată de foarte mult timp am plâns. Am plâns pentru fiecare moment în care nu am fost alături de el. Am ratat logodna lui cu Katelyn, nunta lor și nașterea minunatelor sale fiice, care mi-au făcut loc în inimile lor incredibile chiar dacă nu merit. L-am dezamăgit și pentru asta mereu îmi va părea rău. Mason, prietene, voi face tot ce-mi stă în putință să am grijă de familia ta și să mă asigur că nu-i va lipsi nimic niciodată.

Katelyn mă îmbrățișează de îndată ce mă întorc în bancă. Gemenele mă iau amândouă de mână și mă strâng cu putere.

— Numele meu este Peyton. Vrei să te uiți duminică cu mine la fotbal?

Mă uit în jos spre fetița care seamănă leit cu Mason, cea îmbrăcată cu tricoul echipei de fotbal a liceului din Beaumont.

— Bună, Peyton! Eu sunt Liam și mi-ar plăcea să mă uit la fotbal împreună cu tine.

Capitolul 8
Josie

Nick mă trage afară din biserică și mă conduce spre parcare. Am știut că e nervos când i-am văzut fața în timp ce parcurgea culoarul din fața altarului, dar de unde era să știu eu că Liam urmează să-și facă apariția aici? Ajungem în spatele bisericii, unde Nick mă întoarce cu fața spre el și mă lipește cu spatele de zid.

— De cât timp, Josephine?

Doamne, cât urăsc să mi se spună așa, Josephine! Mă simt de parcă am dat de belea, chiar dacă sunt adult.

— A apărut din senin seara trecută.

— Și nu aveai de gând să-mi spui și mie?

Am crezut că Nick și cu mine suntem diferiți de celelalte cupluri, că avem o relație mai puternică.

— Nick, nu am secrete față de tine. A apărut seara trecută, ne-am certat și apoi a plecat. Nu am știut că o să vină aici și, sincer, mă preocupă mai mult Katelyn. Astăzi nu e Liam centrul

atenției, ci Katelyn și fetele.

— De unde îl cunoaște pe Noah?

Inspir adânc.

— Habar nu am, îi răspund sincer.

Am teoriile mele, dar nu am vrut să îl întreb pe Liam și cu siguranță nu îl voi întreba pe Noah.

Nick începe să patruleze, trăgându-se de părul blond. Vorbește singur. Pare să se certe cu o persoană imaginară.

— Spune-i lui Liam că vrem să ne vedem cu el mai târziu.

— De ce? întreb curioasă.

Nick se oprește în fața mea, mă prinde de brațe și mă izbește de perete. Nu l-am mai văzut niciodată în halul ăsta. Nu îmi place latura asta a lui.

— Pentru că o să-i spun avocatului meu să întocmească actele de adopție, să îmi cedeze drepturile parentale.

Nu pot să cred ce-mi aud urechile. Știu că vrea să-l adopte pe Noah, dar nu am discutat niciodată despre asta. Nici măcar nu știu dacă eu vreau ca el să facă asta. Noah e al meu, nu trebuie să poarte numele lui Nick. Chiar dacă ne-am căsători, lucrurile nu trebuie să se schimbe între ei.

— Ăă…

— Hei, prieteni, vă caută Noah!

Mă uit peste umăr și o zăresc pe Jenna la doar câțiva metri depărtare. Nick se retrage, eliberându-mi brațele. Încerc să nu mă crispez de durere. Îi zâmbesc Jennei, să o asigur că totul e în regulă.

— Mulțumesc, Jenna!

Zâmbește și ea, apoi pleacă, lăsându-ne singuri, să ne vedem de treburile noastre.

— Nick, doar pentru că Liam e aici nu înseamnă nimic.

Îl trag spre mine. În cele din urmă cedează și mă sărută ușor pe buze.

— Îmi pare rău, scumpo. Nu știu ce m-a apucat. Văzându-1 aici și felul în care i-a făcut cu ochiul lui Noah, eu doar… a început să-mi fiarbă sângele în vene. Poate că el l-a făcut pe băiat, dar asta e familia mea. Cu cât pleacă mai repede, cu atât mai bine.

— Sunt de acord cu tine, dar hai să nu-i dăm un motiv să rămână, bine?

Nick încuviințează și mă conduce spre locul în care s-au

adunat oamenii. Îl găsim pe Noah și ne îndreptăm spre mașina noastră, ca să pornim în urma dricului și a mașinii lui Katelyn. Cărăușii trebuie să se alinieze și să stea de pază, cum ar spune tatăl meu.

Convoiul funerar trece prin oraș și prin fața liceului care a devenit altar pentru Mason. Meciul de săptămâna asta a fost amânat. E prima dată din istoria liceului Beaumont când echipa nu va ieși pe teren în zi de meci. Mason a influențat viețile multor persoane, iar lipsa lui se va simți ani buni de acum înainte.

Când ajungem la cimitir, câteva persoane s-au adunat deja acolo. Mă străduiesc să nu mă uit după Liam când ies din mașină, dar pur și simplu îmi fug ochii. E ușor de găsit. E tipul înconjurat de femei singure și de câteva nu-atât-de-singure.

— Mai scutește-mă! bombăne Nick în timp ce ieșim din mașină.

— Ăsta e el, nu poate fi altfel, Nick. Dar nu-1 vezi dând autografe sau ceva. Stă și el lângă ceilalți băieți.

— Îi iei cumva apărarea?

Scutur din cap și îl iau pe Noah de mână. Ne îndreptăm spre groapa pregătită pentru Mason și ne găsim un loc unde să stăm.

— Florile tale arată minunat, Josie! îmi spune o vecină de-a lui Katelyn care se apropie de mine.

Nu îi rețin numele, deși ar fi trebuit. Ar trebui să-i cunosc pe toți cei din oraș. Îi mulțumesc pentru apreciere, iar ea promite să treacă pe la florărie.

— Mamă, de ce vorbesc toate acele femei cu fostul tău iubit?

Mă uit la Noah și mă gândesc oare cât de multe a aflat.

Vreau să îl întreb unde l-a cunoscut pe Liam, dar asta poate să mai aștepte. Nu mă pot abține să nu privesc în direcția lui Liam. Se uită și el la mine și privirile ni se întâlnesc. Îi zâmbesc, iar el ridică din umeri.

— E cântăreț. Cred că vor autograful lui.

— Ce tâmpenie! Dacă eu aș fi fost faimos și prietenul meu tocmai ar fi murit, nu mi-aș fi dorit să dau autografe.

— Sunt convinsă că Liam gândește la fel, dragul meu.

În timp ce ne îndreptăm spre casa lui Katelyn pentru a lua o gustare în amintirea lui Mason, rămân uimită că a vrut să organizeze asta acasă la ei. Eu și cu Nick i-am oferit casa noastră, dar ea a fost categorică, spunând că lui Mason i-ar fi

plăcut o petrecere la el acasă.

O petrecere?

Nu am dispoziția necesară pentru o petrecere. Vreau doar să mă cuibăresc în fotoliul meu supradimensionat, să mă înfășor într-o pătură și să mă uit la filmulețele noastre vechi. Nick m-a prins făcând asta de câteva ori de când ne-a părăsit Mason și mereu a avut aceeași expresie pe chip. Știu că nu a fost prea fericit că îmi pierdeam timpul uitându-mă la ele. Probabil s-a îndoit și de loialitatea mea față de el, având în vedere că nu erau amintiri comune, ci doar ale mele și ale lui Liam.

„Petrecem” de ceva timp, când în sfârșit intră și Liam în casă. Încerc să nu-1 judec prea tare, dar are un harem de fete care se țin scai de el. Nu-mi pot da seama dacă îi face plăcere sau nu. Obișnuiam să-i cunosc fiecare expresie pe chip, dar a trecut prea mult timp de atunci.

Peyton fuge în calea lui și îl trage de sacou. El zâmbește și apoi se apleacă să fie la același nivel cu ea. O trage de una dintre codițe și îi provoacă cel mai grozav râs.

— „Atea-s” iubitele tale?

Nu mă pot abține să nu râd și mă apropii să aud răspunsul lui. O parte din mine ar vrea să afle mai multe despre el, dar cealaltă parte, cea rațională, nu vrea să-i pese și abia așteaptă ca el să plece.

Liam aruncă o privire spre femei și se strâmbă.

— Nu, nu le cunosc. Sunt prietenele tale?

Peyton scutură din cap. Liam se apleacă și îi șoptește ceva la ureche, ceva ce o face să râdă din nou.

— „Scusați-mă”, îl cunoașteți pe tăticul meu? întreabă apoi fetița, adresându-se femeilor care roiesc în jurul lui Liam.

Una dintre ele își lasă capul pe spate și râde de parcă tocmai ar fi auzit cea mai amuzantă întrebare.

— Nu, nu-1 cunoaștem, deși ne-ar face plăcere.

Se întoarce spre prietenele ei și încep toate să chicotească. Nu-și dau seama unde se află?

Peyton face un pas înainte și își pune mâinile în șolduri, înainte să apuce să mai spună ceva, Katelyn își face apariția parcă de nicăieri.

— Îmi cer scuze, nu cred că ne-am mai întâlnit până acum. Cum l-ați cunoscut pe Mason?

— Oh, nu îl cunoaștem. Am auzit că Liam Page va fi la această

petrecere și, ca norocul, el tocmai cobora din mașină când am parcat noi.

Liam are o figură atât de stânjenită, încât mi se face milă de el. O ține de mână pe Peyton, evitând să le privească pe femeile din spatele lui.

— Din păcate, astăzi nu e ziua voastră norocoasă. Liam Page nu e aici și nici măcar nu locuiește în Beaumont, deci ați putea încerca să-l vedeți într-un concert sau prin altă parte.

Toate trei încep să râdă, iar una dintre ele arată cu degetul.

— Ăla de acolo e Liam Page! Jur pe viața mea!

Katelyn îl privește pe Liam, care are mustrări de conștiință. Sunt uluită de capacitatea ei de a-și păstra calmul și cumpătul. Nick mă sărută pe obraz și se îndreaptă spre Liam.

— Westbury, batem și noi mingea puțin?

Liam se uită la Nick și încuviințează din cap. Când mă vede stând lângă perete și privind întreaga scenă, expresia de pe chipul lui nu trădează nicio emoție.

— Ei, ce să vezi, îl cheamă Westbury! Puteți pleca!

Mă apropii și eu și o ajut pe Katelyn să le dea afară din casă.

— Îmi pare atât de rău, Katelyn!

Până acum, nu a mai trebuit să îmi cer eu scuze în numele lui Liam. Nici nu sunt sigură de ce o fac.

Katelyn își flutură mâna de parcă nu ar fi mare lucru.

— A fost doar o chestiune de timp înainte ca cineva să-și dea drumul la gură și să spună tuturor că e în oraș. O fi situația tensionată, dar nu și azi. Mason ar fi vrut ca el să fie aici.

Nu știu dacă ăsta a fost un apropo la adresa mea sau nu. Poate că ar fi trebuit să-i sun pe toți azi-noapte și să-i anunț că s-a întors, dar nu am fost sigură că va fi prezent astăzi. La naiba, nici măcar nu am știut dacă a aflat ce i s-a întâmplat lui Mason. Bănuiesc că aș fi putut să le spun, dar am fost mai preocupată să-mi salvez fiul de suferința iminentă.

O minge care zboară prin fața geamului îmi captează atenția. Ies afară și inima mi se oprește pentru că bărbatul pe care l-am iubit cândva joacă fotbal cu cel cu care am de gând să mă căsătoresc și puștiul care ne leagă pe toți.

Capitolul 9
Liam

Se pare că în ultimul timp fac tot felul de greșeli. Greșeala zilei e că am trecut pe la magazin. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Ar fi trebuit să mă duc direct acasă la Katelyn, dar nu am vrut să apar cu mâna goală. Iar acum am ajuns într-o situație ciudată: iată-mă jucându-mă în curtea din spate cu Nick Ashford și cu fiul meu. Un fiu care nu știe că sunt tatăl lui. La naiba, Josie nici măcar nu vrea să-mi confirme că e al meu, dar îmi dau seama când mă uit la el. A moștenit ce-i mai bun de la mine și de la Josie, indiferent cum s-a întâmplat să fie conceput sau de felul în care viețile noastre au luat-o pe căi diferite.

Și cine ar fi crezut că Nick ar fi dispus să mă ajute? Sigur știe că vreau să-i trag o mamă de bătaie pentru că s-a atins de femeia mea, dar judecând după felul în care ea îl privește, probabil nu o deranjează.

— Ce s-a întâmplat acolo?

Am fost de acord să ieșim la o partidă de fotbal, nu și la discuții. L-aș putea ignora. Aș putea să mă prefac că e la fel ca în liceu, când tipul cel nou încearcă să se integreze în comunitatea noastră. Am avut propria noastră gașcă și am fost prieteni buni.

Dar nu fac asta. Nu azi.

— M-am gândit să dau o fugă până la magazin, să iau ceva de la patiserie, niște flori și să-i aduc lui Katelyn vinul ei preferat de când eram la școală. De îndată ce am ajuns la casă să plătesc, am început să realizez unde am greșit. Nu eram deghizat. Nu aveam ochelari falși sau o șapcă pe care să mi-o trag peste ochi. Tânăra casieriță s-a uitat o singură dată la mine și a știut cine sunt. Înainte să-mi vină rândul, a apucat să-i trimită mesaj cuiva și am știut că am dat de belea. Mi-a spus doar „îmi pare rău pentru prietenul tău”, în timp ce îmi scana produsele puțin cam prea lent. Când am tras mașina în fața casei, fetele alea erau în spatele meu și m-au urmărit până înăuntru.

Îi arunc mingea înapoi lui Nick, care doar dă din cap.

— Asta e ultimul lucru pe care mi l-am dorit pentru Katelyn, mai ales azi.

— Ți se întâmplă des?

Îmi dau jos sacoul și-mi deschei cămașa, să nu o murdăresc. Ochii lui Noah privesc țintă la tatuajele mele de pe brațe, iar eu mă întreb dacă voi putea vreodată să am o conversație cu el.

Să-i povestesc despre mine și poate chiar să avem o relație tată-fiu.

— Nu prea ies când sunt acasă. Se mai întâmplă când sunt în turneu, dar nu stau prea mult într-un singur loc ca să conteze cu adevărat.

Pot simți când oamenii se holbează la mine; m-am obișnuit deja cu asta, dar aici mi se pare ciudat. Când mă uit spre verandă, o văd pe Josie stând acolo. Are un metru și șaptezeci și cinci de centimetri înălțime; poate mai mulți, dacă socotesc și tocurile pantofilor. E la fel de frumoasă ca în liceu. Picioarele arată tonifiate, iar abdomenul e la fel de plat cum îmi amintesc. Nick își drege vocea, iar eu nu pot să mă abțin să nu râd. Aș proceda la fel dacă cineva i-ar face ochi dulci iubitei mele, dar el uită că întâi a fost a mea.

— Vrei să te îmbraci într-o fustă scurtă și să ne faci galerie, Josie?

Îi cade fața, iar eu îmi dau seama că nu a gustat glumița mea nevinovată. Încerc să râd cu nonșalanță, dar ea nu se lasă păcălită. Se uită la Nick, care e furios pe mine. O privesc intrând înapoi în casă, fundul ei arătând la fel de ferm ca întotdeauna. Scutur din cap ca să alung de amintirile care urmau să mă copleșească.

— Domnule Westbury, mai jucați fotbal?

Îmi dezlipesc ochii de pe fundul fostei mele iubite, să-mi privesc fiul. Vreau să întind mâna și să-l ating, să-mi trec degetele prin părul lui și să-l întreb tot ce se poate întreba, dar nu o fac. Trebuie să vorbesc cu Josie, să vedem cum procedăm cu rahatul ăsta de situație. Dacă ea crede că voi uita pur și simplu de existența lui, nu știe ce o așteaptă.

— Nu, nu prea am timp. Dar tu? Joci fotbal?

Aprobă ferm din cap și arată spre Nick.

— Tatăl meu, Nick, îmi antrenează echipa.

Nu m-a deranjat prea tare că el și Josie sunt împreună, pentru că eu am renunțat la ea. Chiar dacă nu am dreptul la opinie, cum să accept ca fiul meu să-i spună lui „tată”? Asta niciodată. Nu mi s-a spus că am un fiu. Dacă aș fi știut, aș fi rămas aici.

— Chiar așa? întreb, încercând să-mi stăpânesc furia care clocotește în mine.

Știu că nu e vina puștiului că îi spune lui Nick tată, e vina mea, dar Josie nu ar trebui să permită asta. Știe prea bine că aș

fi rămas aici dacă aș fi știut de existența lui. Am vorbit mereu despre copii, amândoi ni i-am dorit, deci nu se pune problema că aș fi abandonat-o gravidă.

Chiar dacă am făcut ceva de neînchipuit și am părăsit-o, nu e ca și cum nu aș fi iubit-o. Când am părăsit-o, mi s-a frânt și mie mima.

Noah dă din cap în semn de aprobare și pare foarte nerăbdător să-mi povestească despre Nick, chiar dacă eu nu vreau să aud.

— Eu sunt fundaș. Asta a fost și poziția dumneavoastră, iar recordul din liceu a rămas nedoborât. Nimeni nu se apropie măcar, cel puțin așa a spus unchiul Mason.

Mă las în jos să îl privesc pe Noah și zâmbesc. Zâmbesc la gândul că Noah l-a numit pe Mason unchi. Fotbalistul din mine e încântat că el iubește acest sport. Și eu am iubit fotbalul când eram de vârsta lui și voiam să joc tot timpul. Adultul din mine speră că Josie l-a înscris și la alte activități, pentru că viața nu înseamnă doar fotbal.

— Joci pe poziția a treia sau a cincea de pornire? îl întreb, curios cât de multe l-a învățat Nick.

— Mă pricep la ambele, ați vrea să vedeți? mă întreabă nerăbdător.

Îi pasez mingea, privindu-1 cum o manevrează de parcă s-ar fi născut să fie fundaș.

— Fii pe fază, Nick! strigă, iar eu sunt surprins de faptul că nu i-a mai spus tată.

Privesc ambele variante și observ că are talent înnăscut, mult mai mult decât aveam eu la vârsta lui. Pot doar spera că Josie îl va lăsa să aleagă ce e mai bine pentru el în viață, spre deosebire de tatăl meu. Nu aș vrea ca el să-i poarte pică și să nu mai țină legătura cu părinții datorită unei decizii cruciale.

Când mă gândesc la părinții mei, mă întreb dacă ei îl cunosc pe Noah. Fac parte oare din viața lui? Mi-au privit băiatul crescând fără mine?

— Uau, ești mult mai bun decât eram eu la vârsta ta!

Noah zâmbește și, când o face, seamănă leit cu Josie.

— Mulțumesc. Mama zice că am talent înnăscut și că îmi curge fotbalul prin vene.

— Da, cred că mama ta are dreptate.

Nick se duce în casă, lăsându-ne pe Noah și pe mine să

vorbim. Îl întreb dacă vrea să stea jos și poate să mănânce ceva, iar el e de acord. Stăm unul lângă celălalt, iar eu mă uit ce își pune în farfurie. O umple cu legume, biscuiți sărați, cașcaval și niște spaghete. Fac și eu la fel, pentru că și mie îmi plac aceleași lucruri.

Sunt câteva scaune în curte și, chiar dacă e o zi răcoroasă, avem parte de suficientă căldură de la soare încât să putem sta aici și să ne relaxăm afară.

— Deci, cum e să fii celebru, domnule Westbury?

Apelativul „domnule” mă face să mă crispez. De fapt, îl urăsc. Și urăsc faptul că m-a întrebat despre celebritate, fiindcă eu niciodată nu mi-am dorit să fiu faimos. Am vrut doar să fac muzică. Am vrut să încerc ceva diferit doar ca să văd dacă mă descurc.

— Îmi poți spune Liam, îi răspund. Iar să fii faimos e în regulă. Muncesc din greu și câteodată sunt departe de casă pentru o perioadă lungă de timp.

— Prietenul meu Johnny spune că starurile rock au cam douăzeci de iubite și tu ai venit cu trei femei. Sunt ale tale?

Dacă nu l-aș cunoaște, aș putea crede că l-a pus mama lui să întrebe.

— Nu, nu am iubită sau soție. Am un motan, dar el nu prea mă place.

Noah începe să râdă, legănându-și picioarele sub scaun. Vreau să întind mâna și s-o așez pe genunchii lui, exact cum obișnuiam să fac cu Josie. Deși, la cât de înaltă e ea, puteam face asta doar stând pe platforma din spatele camionetei mele.

— Motanul tău nu te place? Cum așa?

Ridic din umeri.

— Habar n-am. Dar e foarte afurisit, așa că mă gândesc să-i spun să-și facă bagajul pisicesc și să se mute.

— Unde e el acum?

— E în Los Angeles, unde locuiesc. Am o menajeră care îl hrănește cât timp sunt eu plecat.

— Și unde doarme?

Ce întrebare ciudată din partea unui băiețel.

— Are un adevărat palat din acela pentru pisici. Poate că din cauza asta mă urăște, pentru că e ca un palat și nu o mașină de curse sau ceva de genul ăsta.

Râsul lui Noah a devenit o minunată muzică pentru urechile

mele. Vreau să-l înregistrez și să-l ascult încontinuu în timp ce compun. Privindu-1, mă simt inspirat să scriu versuri despre el, să-i dedic un cântec.

— Dar tu? Ai vreo iubită, soție sau pisică ce te urăște?

— Nu, nu am nimic din astea. Mama spune că am putea adopta un câine, după ce se căsătorește cu Nick.

Căsătorie? îmi înăbuș o serie de insulte care vor să-mi iasă pe gură când vorbește despre Nick și Josie. Știu că nu am dreptul să spun ceva. Da, am renunțat la ea, dar nu pot să mint și să pretind că nu mă doare să o văd cu altcineva. Nu știu ce mă așteptam să facă, probabil că speram să se simtă și ea la fel de nefericită și de pierdută ca mine.

Capitolul 10
Josie

Nu credeam că am să apuc să trăiesc vreodată clipa asta. Am visat de multe ori ziua în care Noah face cunoștință cu Liam, dar niciodată în felul ăsta. M-am obișnuit cu ideea că Noah l-ar căuta pe Liam la vârsta de optsprezece ani. S-ar certa sau împrieteni sau ce-or mai face tații și fiii când se întâlnesc pentru prima dată. Singurul lucru pe care nu mi l-am dorit a fost ca Noah să-l urască pe Liam pentru că nu a fost prin preajmă. Aș fi putut încerca să-i explic situația, dar nu am facut-o. Am fost egoistă și am vrut doar să-i aud vocea. Am vrut ca și el să-mi audă vocea și să se întoarcă înapoi acasă. Am fost nervoasă și mi-a luat mult timp să scap de mânie.

Acum, privindu-i afară, adânciți în conversație, îmi doresc să-i pot închide într-o bulă și să nu mai poată fi despărțiți. Știu că nu ar fi drept față de Liam, el duce o viață complet diferită, departe de locul ăsta. El e diferit, dar a rămas același băiat de care m-am îndrăgostit cu atâția ani în urmă.

Băiatul pe care nu am încetat să-l iubesc.

Privindu-i pe Liam și pe Noah unul lângă celălalt, nu există urmă de îndoială că sunt tată și fiu.

Liam păstrează contactul vizual cu Noah de fiecare dată când vorbesc. Știu că Nick e furios pentru că Liam și-a făcut apariția aici; să fiu sinceră, și eu sunt nervoasă, dar ce pot face? Noah a aflat de Liam pentru că a crescut în Beaumont. Nu știe cine e el

cu adevărat și cred că vreau să rămână așa, cel puțin deocamdată. Liam va pleca în curând și lucrurile vor reveni la normal.

— La ce te gândești?

Katelyn își sprijină capul pe antebrațul meu. Statura ei minionă, de un metru și cincizeci și șapte de centimetri, care nu îmi ajunge nici până la umeri, îmi permite să-mi strecor brațul în jurul ei și s-o trag mai aproape de mine.

— Nu sunt sigură, îi răspund. Sunt copleșită de prea multe emoții în acest moment.

— Arată exact ca el, îmi spune în șoaptă, departe de urechile oaspeților curioși. Ce ai de gând să faci?

Scutur din cap pentru că habar nu am. Nu am nici cea mai mică idee ce ar trebui să fac. Creierul meu mă sfătuiește să-l ignor și să aștept ca Liam să plece din nou, dar inima îmi spune să mă duc acum la el și să-i cer să facă parte din viața lui Noah. Măcar atât să facă și el din moment ce a lipsit timp de zece ani.

— Va pleca în curând. Poate că-1 voi lăsa pe el să decidă.

— Nu chiar atât de curând, draga mea. A promis că se va uita la fotbal împreună cu Peyton duminica asta. Multe se mai pot întâmpla în trei zile.

Katelyn mă sărută pe obraz și mă lasă singură, să mă uit pe geam la doi dintre cei trei băieți care sunt stăpâni pe inima mea.

Ne-am întors acasă de la reședința lui Katelyn în tăcere. Nick m-a ținut de mână, iar Noah a adormit aproape imediat. Și-a petrecut restul zilei discutând cu Liam despre statistici și poziții perfecte pe teren, în timp ce Nick îi privea de pe margine. Știu că au existat câteva remarci acide la adresa lui Nick, dar el le-a ignorat.

— La ce te gândești? mă întreabă Nick în timp ce se bagă în pat.

Se proptește pe coate, evident dispus să discute cu mine despre tot ce s-a petrecut astăzi. Eu vreau doar să mă culc.

— Știi, Katelyn m-a întrebat același lucru mai devreme. Și-a făcut ea mai multe griji pentru mine, când eu ar fi trebuit să mă ocup de ea.

— Știe că o iubești.

Își pune mâna pe talia mea, adunându-mi pijamaua de mătase în pumn.

— Astăzi a fost…

— O zi dificilă, tristă, neașteptată, ciudată? Aș putea continua așa la nesfârșit și tot nu aș descrie perfect ziua de azi. O harababură, poate?

Mă apropii mai mult de Nick, iar el își strecoară mâna în jurul meu și mă trage spre el. Începe să mă sărute delicat, mai întâi pe gât, apoi pe buze.

— Ar trebui să vorbim despre Liam și Noah. Nu sunt eu tatăl lui Noah, dar îmi doresc să fiu, știi asta. Felul în care m-am purtat astăzi a fost deplasat, ți-am greșit foarte mult când m-am enervat pe tine pentru toată treaba cu Liam și-mi pare rău.

— Știu că îți pare.

Îmi trec degetele prin părul lui.

— Nu cred că Liam va dori să facă parte din viața lui Noah chiar acum, dar poate se răzgândește mai târziu. Poate ar trebui să lăsăm lucrurile așa cum sunt, el va pleca curând.

Nick îmi dă părul după ureche, apoi îmi cuprinde bărbia și mă trage mai aproape.

— Te iubesc, Josie! spune înainte să mă sărute.

Sărutul lui e delicat, fără grabă, de parcă nu ar vrea să uite clipa asta. Ca și când ar fi disperat.

Îl iubesc, chiar îl iubesc. Dar văzându-1 pe Liam cu Noah, nu pot să nu mă întreb ce ne rezervă viitorul și cum mă voi înțelege eu cu Nick.

— Bună, Josie!

Katelyn și cu mine ne întoarcem și îl vedem pe Liam Westbury venind spre noi. Katelyn mă trădează și pleacă de lângă mine, râzând în timp ce se îndepărtează.

Îmi transpiră palmele, iar picioarele îmi par dintr-odată făcute din jeleu.

Anul ăsta, în sfârșit l-am remarcat. A crescut atât de mult în timpul verii, încât nu prea îl băgăm în seamă înainte, când pierdeam timpul acasă la Katelyn. Apoi a plecat în tabăra de fotbal timp de o lună și s-a întors extrem de sexy.

Muream de nerăbdare ca el să-și dea jos tricoul măcar o dată, să-i pot vedea mai bine abdomenul, pentru că imaginația nu mă prea ajută.

— Bună! îmi spune.

Își ține casca într-o mână, iar cu cealaltă trage de gulerul tricoului, cel pe care vreau să-l rup de pe el.

— Bună! îi răspund prostește.

— Cum a fost restul verii pentru tine?
— A fost bine. Am citit mult.
Am citit mult? O, Doamne, o să creadă că sunt o tocilară. Ce naiba e în neregulă cu mine? Pământul a început să mi se pară brusc extrem de interesant în timp ce îmi privesc pantoful lovind o piatră.
Simt furnicături pe piele când îmi ridică bărbia și mă privește cu ochii lui albaștri ca cerul, iar tot ce-mi trece prin cap e că aș vrea să-i sar în brațe și să-mi îndes limba în gura lui. Am doar cincisprezece ani, dar m-am uitat la filme. Sunt sigură că îmi pot da seama cum se face.
— Vrei să mergi la balul bobocilor cu mine?
— Balul bobocilor?
Mintea mea abia poate înțelege ce întreabă, dar jur pe ce e mai sfânt că a zis balul bobocilor. Adică „îmbracă-te frumos și dansează”. Asta înseamnă că vrea să danseze cu mine; să mă lipească de el și să ne legănăm pe ritmurile melodiilor siropoase de dragoste. Aceleași piese pe care le ascult eu noaptea în timp ce scriu „Josephine Westbury” în jurnalul meu.
— Mda. Mi-am luat permisul, așa că pot conduce și mă gândeam…
— Da!
El tresare și începe să râdă.
— Scuze, spun în timp ce-mi acopăr fața cu mâinile.
Îmi ia mâinile de pe față, dar nu-mi dă drumul. Când se apleacă spre mine, simt că o să leșin. Miroase a deodorant Old Spice, noul meu miros preferat.
— Te rog să nu îți acoperi fața. Ești mult prea frumoasă să te ascunzi.
Mă sărută pe obraz înainte să se întoarcă pe teren.
— O să te sun diseară!
Se întoarce spre mine și strigă înainte s-o ia la fugă.
Mă trezesc cu o transpirație rece și lacrimi pe obraz. Nick sforăie domol lângă mine, iar mâna lui mă țintuiește de pat. Mă trag de sub el și mă îndrept spre baie.
Cu lumina stinsă, stau pe marginea căzii și plâng într-un prosop care îmi înăbușă suspinele. Nu am crezut niciodată că am să-l revăd pe băiatul care mi-a furat inima și a uitat să mi-o dea înapoi.
Nici măcar nu sunt sigură că o vreau înapoi.

Capitolul 11
Liam

Când plec de la Katelyn, iau decizia să mă opresc din nou la magazin. Iar de data asta nu îmi pasă cine mă recunoaște. Iar dacă vreo damă îmbrăcată în fustă strâmtă, minusculă, vrea să se țină după mine, n-are decât s-o facă. La dracu’, poate să-și cheme și prietenele, dacă aduc ceva alcool.

Iau o ladă de bere, chipsuri și niște dulciuri, apoi le așez cu grijă pe banda rulantă. Acum e o femeie mai în vârstă la casă, deci nu cred că voi avea probleme. Mă îndoiesc că îmi ascultă piesele sau măcar știe cine sunt.

Îmi țin respirația, sperând să nu-mi ceară permisul de conducere. Încerc pe cât posibil să evit contactul vizual cu ea și îi ofer doar câteva zâmbete în timp ce îmi scanează produsele. — Mama ta știe că te-ai întors în oraș?

O privesc cu atenție pe casieră să văd dacă o pot recunoaște. Pe ecusonul ei scrie „Shirley” și mă zgârie pe creier. Nu mi-o amintesc, dar asta nu înseamnă că nu pot să-i cânt în strună. — Nu, doamnă, îi răspund cât se poate de politicos.

Se uită la tatuajele de pe brațele mele, probabil căutându-1 pe cel care conține cuvântul „mama”. Din păcate, nu va găsi așa ceva pe corpul meu.

— Mda, așa credeam și eu. Se pare că le-au apucat căldurile pe fetele de p-aici, de când s-a răspândit vestea că ești în oraș.

— Nu vreau să agit spiritele. Am venit doar să-mi prezint condoleanțele.

— Mare păcat ce i s-a întâmplat lui Mason. Sper să poată avea Katelyn grijă singură de copilele alea.

Încuviințez și încep să-mi doresc ca ea să se grăbească. Nu prea am chef de vorbă. Vreau să beau până uit de necazurile mele și să închin un pahar în memoria prietenului meu.

— Katelyn va fi bine. Mă voi asigura eu de asta.

— Mda, bănuiesc că la câți bani faci tu din muzica ta fițoasă, poți interveni și poți avea grijă de ea.

Inspir adânc și dau din cap. Nu o să-mi pierd răbdarea.

Când îmi spune într-un final cât am de plătit, îi întind o bancnotă de douăzeci de dolari și îi spun să păstreze restul.

Acum a primit un bacșiș frumușel din rezultatul muzicii mele fițoase.

— Spuneți-i mamei mele că o salut când o mai vedeți.

Îmi iau cumpărăturile și plec, lăsând-o cu gura căscată. Bârfe idioate. După ziua de azi, toți vor ști că sunt aici și nu pot pleca decât peste câteva zile. I-am făcut o promisiune lui Peyton și am de gând să mă țin de cuvânt.

Drumul până aici mi-e familiar și, când mă apropii de teren, răsuflu ușurat că nu mai e nimeni. Mă urc pe scară, cu berea și gustările într-o sacoșă de plastic. Odată ajuns sus, mă țin de balustradă și privesc în zare, peste câmp. Nu am apreciat niciodată priveliștea când îmi petreceam fiecare noapte de vineri aici. Mă interesa mai mult ce puteam vedea în parcare: pe Josie și picioarele ei lungi, mereu dezgolite, pentru că veneam aici direct de la meci. Eu mă schimbam, dar ea rămânea în uniforma de majo- retă. Știa cât de mult îmi plăcea.

Stau și acum pe locul meu. Urmăresc cu degetul conturul inimii în interiorul căreia sunt inițialele mele și ale lui Josie.

Am scrijelit-o aici după balul din clasa a zecea. Mi-am dat seama în acea noapte că voiam ca ea să facă parte din viața mea pentru totdeauna și nu mi-a fost frică să recunosc.

Până în ziua în care am părăsit-o, deși ar fi trebuit să-i fac bagajele și să o duc pe sus până la camioneta mea. Mă întreb dacă lui Josie i-ar fi plăcut în Los Angeles.

Dau pe gât prima bere, apoi și pe a doua. Dacă aș fi avut camioneta, aș fi aruncat sticlele goale în spatele ei doar să le aud cum se spulberă. Doar să mă descarc de tristețea acumulată.

Când o camionetă trage pe dreapta și apoi parchează, știu că mi s-a scurs timpul. Îmi închid ochii și aștept să aud râsetele. Mason și cu mine eram atât de gălăgioși, încât fetele ne spuneau mereu să tăcem din gură. Nu pot vedea cine a coborât din mașină, dar pot auzi cum urcă scara.

Minunat.

— Ce cauți aici?

Privesc în direcția vocii și o văd pe Katelyn venind spre mine. Mă ridic și îi întind mâna până când se așază în locul care i-a aparținut lui Mason, în stânga mea.

— Ar trebui să-ți pun și eu aceeași întrebare. De ce nu ești acasă cu frumusețile alea de fetițe?

— Stau cu tatăl lui Mason în noaptea asta. Și-a dorit să le ia la el și nu îl pot refuza. A pierdut atât de multe în ultimul an.
O privesc cu nedumerire. Ea îmi răspunde cu un zâmbet trist.
— A pierdut-o pe doamna Powell anul trecut.
Și se mai așterne un strat de sare pe rană.
— Îmi pare foarte rău, îi spun pur și simplu, pentru că nu-mi mai găsesc cuvintele.
— Nu am nicio scuză pentru ce am făcut.
— Pe unde ai umblat, Liam?
Iată și întrebarea de un milion de puncte. Oricine se uită la televizor sau răsfoiește reviste stând la coadă în supermarket știe unde am fost.
— Trebuie să pui o întrebare mai precisă, îi răspund în timp ce arunc prima sticlă goală în spatele camionetei.
Katelyn bagă mâna în sacoșă, ia o bere și îi desface capacul.
— Ce ți s-a întâmplat? Când ai plecat spre Texas totul a fost în regulă, dar de când ai revenit, lucrurile s-au întors pe dos.
Arunc a doua sticlă goală în camionetă. Urmată curând de a treia, desfac a patra sticlă și o dau pe gât să o pot arunca și pe ea.
— Am ajuns la facultate și am detestat-o. Am urât antrenamentele, echipa, tot ce ținea de ea. Într-o seară, m-am dus la o petrecere karaoke organizată în campus și am încercat să văd și eu cum e. Mi-a plăcut și cam asta e tot.
— I-ai spus lui Josie?
— Nu. Întâlnirea noastră din seara următoare nu a decurs prea bine. Am fost furios și mi-am cam descărcat nervii pe ea.
Rămânem tăcuți, bem și aruncăm sticlele în camionetă. Aruncările lui Katelyn devin tot mai puternice pe măsură ce bea. Mă gândesc că așa își descarcă ea furia.
— E prima dată în doisprezece ani când se întâmplă ca Mason să nu fie lângă mine.
Știu că e tristă și că aș putea s-o îmbrățișez și să o las să plângă pe umărul meu, dar aleg să-mi spun și eu oful.
— Am un copil.
Se pare că nu am spus ce trebuia. Dacă o privire ar putea fi mortală, a ei m-ar fi ucis într-o secundă.
— Josie a aflat?
Nu mă pot abține să nu râd. Scutur din cap.
— Eu sper că da, dacă Noah e cu adevărat fiul ei. Dacă nu e,

am încurcat-o, fiindcă al meu sigur e, deci ar trebui să fie și al ei.

— Ești așa măgar! îmi spune în timp ce-mi dă un ghiont în umăr.

Eu cad pe spate, să îi las impresia că e puternică.

— Sigur nu mai ai și alți copii? Câte soții și iubite ai?

Îmi arunc sticla spre camionetă și zâmbesc când se face cioburi. Va trebui să revin și să curăț mașina mâine.

— Fără alți copii, fără neveste și nicio iubită.

— În momentul ăsta, adică?

Mă uit la ea și mă încrunt.

— Nicicând. Niciodată. De când m-am despărțit de Josie.

— Am văzut și eu boarfele alea cu chipul tău pe ele și mereu e o blondă pe lângă tine.

Mă sprijin de turn și sorb din următoarea bere. Katelyn bea și ea cu mine, iar în curând le vom termina pe toate. Asta mă cam scoate din sărite. Trebuia să cumpăr două lăzi.

— Aia e Sam, impresarul meu. Vrea să fie iubita mea și-mi zice că îi datorez asta fiindcă a stat alături de mine încă de la început. Nu știu ce să zic. În ultimul timp m-am tot gândit că ar trebui s-o concediez.

Katelyn nu spune nimic, doar privește în zarea întunecată. Din când în când, o văd cum se șterge la ochi. Vreau s-o ajut, dar nu știu cum. Aș putea să-mi petrec brațele în jurul ei și s-o îmbrățișez, dar s-ar putea simți stânjenită, așa că prefer să o mângâi ușor pe spate.

— Nu o să mi-o iert niciodată. Ar fi trebuit să dau un telefon sau să mă întorc. Am fi putut să ținem legătura, dar am vrut să plec și să las totul în urma mea, a trebuit să o iau de la început. A trebuit să încerc să mă afirm pe piața muzicală și, când am reușit, oamenii au început să tragă de mine în toate părțile, până m-am trezit într-o cameră de hotel citind articolul ăla în ziar. Mi-am repetat încontinuu că nu poate fi adevărat, că nu poate fi mort, fiindcă nu am apucat să-mi iau rămas-bun. El nu mai e printre noi și eu nu am apucat să-i spun cât de rău îmi pare că am fost cretin și am plecat. Mason nu mi-a făcut niciun rău, dar l-am abandonat fiindcă sunt un laș afurisit care nu a fost în stare să se descurce cu rahatul din viața lui. Doamne, îmi pare atât de rău că l-ai pierdut!

Katelyn se lasă pe spate și își îngroapă fața în pieptul meu. Începe să plângă în hohote, așa că o cuprind în brațe și o las să

se descarce. Ii șterg lacrimile de pe obraji și încerc să fiu puternic pentru ea. Cu cât plânge mai tare, cu atât mai mult încerc s-o consolez. Poate că plânsul are și beneficii terapeutice, poate că e felul corpului de a se descărca de toată energia negativă acumulată. Poate că avem nevoie să-l plângem pe Mason.

Rămânem așa, îmbrățișați, până când începe să răsară soarele. Are fața roșie și brăzdată de machiajul care i-a curs. I-a rămas urma jachetei mele pe obraz, dar nu îmi pasă. Continui s-o îmbrățișez până când se simte pregătită să-și ia rămas-bun.

Capitolul 12
Josie

Pentru prima dată închid magazinul fără vreun motiv anume. Cearcănele întunecate de sub ochi sunt un semn evident al lipsei de odihnă. Înainte să plece la serviciu, Nick mi-a pus mâna pe frunte, alarmat de perspicacitatea tipică medicilor, și mi-a sugerat să-mi iau o zi liberă. Am decis să-i ofer și Jennei încă o zi de concediu. Oricum, nimeni nu va avea nevoie de flori astăzi, și chiar de-ar avea, vor înțelege de ce am închis și vor reveni mâine.

Noah își mestecă zgomotos cerealele, cu ochii lipiți de cel mai recent număr al revistei Sports Illustrated. Ieri l-am privit cu o oarecare rezervă interacționând cu Liam, dar i-am lăsat totuși să se cunoască. Astăzi am decis că a fost de ajuns. Nu vreau ca fiul meu să sufere atunci când Liam va pleca iar din oraș. Nu are de gând să rămână, fie că vrea sau nu să recunoască asta. Pur și simplu știu. Așa îmi spune mie inima. Are o viață departe de Beaumont și Noah nu face parte din ea. Cel mai probabil așa va rămâne.

Îmi torn o cană de cafea și iau loc vizavi de Noah. Nu-și ridică privirea, fiind complet fascinat de articolul pe care îl citește. Cu siguranță e despre fotbal. Am încercat să-l descurajez, i-am sugerat să încerce și soccerul, dar nici nu a vrut să audă așa ceva. Are înclinație naturală și asta pe mine mă sperie.

Observ cât de mult seamănă cu Liam, chiar dacă aș prefera să nu fie așa.

— Știai că Liam Westbury a apărut pe coperta revistei Sports

Illustrated când era în liceu?

Îmi scuip cafeaua și lichidul fierbinte mi se scurge pe bărbie. Cum a aflat asta? Nick și cu mine, la fel ca și Mason și Katelyn, am evitat să vorbim vreodată despre Liam de față cu Noah. Nici măcar nu-mi amintesc ultima dată când am pomenit numele lui Liam. Am încercat mereu să-l evităm. Fără să acuz direct, dau vina pe profesorii de la școală pentru că îl tot ridică în slăvi pe Liam pentru contribuțiile sale aduse orașului și fotbalului.

— Ghici ce!?

Liam mă cuprinde în brațe pe la spate și mă gâdilă pe gât.

— Ce? îl întreb, în timp ce îmi așez cărțile pe raft în dulapul meu.

Arunc o privire fotografiei noastre de la balul bobocilor: Liam poartă un smoching negru, iar eu o rochie roșie până la genunchi.

— Cineva o să apară pe coperta revistei Sports Illustrated.

Mă întorc și îl cuprind cu brațele. Știu că își dorește asta încă de anul trecut, când aproape a doborât recordul statal pentru pase. Cel de care se apropie și anul acesta.

— Sunt atât de mândră de tine!

— Nu aș fi reușit niciodată fără susținerea iubitei mele, spune înainte să mă sărute pe buze, ceea ce e absolut interzis pe holurile liceului.

— Ar trebui să plecăm și să sărbătorim.

— Te gândești la ceva anume? mă întreabă cu subînțeles.

Ridic din umeri și îi ating cu vârful degetelor capul recent tuns periuță. Își închide ochii când încep să îl masez. Adoră când fac asta.

— Părinții tăi sunt acasă? mă întreabă, iar când dau din cap că nu, îmi ia o mână într-a lui și ieșim împreună din școală.

— De unde știi tu asta? îl întreb, abia capabilă să rostesc cuvintele.

— Am văzut coperta la muzeu când am fost în excursie.

— Acolo l-ai întâlnit pe Liam deunăzi?

Mi-a stârnit curiozitatea. Când Liam și-a făcut apariția la magazin, nu am avut nici cea mai mică idee cum aflase despre băiat.

Noah dă din cap aprobator.

— Am fost supărat din cauza unei chestii legate de Mason și el era la toaletă. Am vorbit și i-am spus că e tipul care te sărută

pe tine în filmuleț. A fost iubitul tău?

Să răspund sau să schimb subiectul? Sau să recunosc că e tatăl lui și că ne-a părăsit când eram gravidă, chiar dacă el nu a știut asta niciodată? Mda, asta n-o să prea funcționeze.

— Nu vreau să mai vorbești cu Liam Westbury.

— De ce nu?

Noah rămâne mut de uimire.

— Pentru că... pentru că așa zic eu, de-aia.

Mă ridic și mă duc înapoi în bucătărie să îmi arunc cafeaua. Nu mai are gust bun și nu-și face efectul. Vreau doar să mă târăsc înapoi în pat și să uit că am avut această discuție.

Noah își trântește revista pe masă, vărsând ce i-a mai rămas din cerealele cu lapte. Stă țintuit pe loc, roșu de mânie, fără să miște un deget să curețe mizeria făcută.

— Ai de gând să cureți acolo? îl întreb, înainte să îi arunc un prosop pentru vase.

Ochii îi sunt plini de mânie. Îmi dau seama că l-am supărat, dar e prea mic să poată înțelege gravitatea situației. Liam o să-l rănească.

— Nu, îmi răspunde, fără să mă privească.

— Poftim?

Se ridică de la masă și își ia revista. Se întoarce să se uite la mine, cu o privire pe care nu am mai văzut-o până acum pe fața scumpului meu băiat. E roșu la față și respiră greu.

— Îmi place de Liam! strigă.

Reacția lui mă lasă fără cuvinte. Dacă așa reacționează după ce s-au văzut de două ori, nici nu mă gândesc să-i permit lui Liam să facă parte din viața lui.

— Liam nu locuiește aici, Noah, și odată plecat, nu o să-l mai revezi. Las-o baltă!

— De ce îl urăști?

Nu-1 urăsc, tocmai asta e problema, deși mi-aș dori s-o fac, pentru că e un intrus care îmi creează probleme în familie și nu vreau asta. Nu am nevoie de așa ceva.

— Nu-1 urăsc, spun cu glas abia auzit.

Îmi apăs tâmplele cu vârfurile degetelor în speranța că voi putea evita durerea de cap care își face simțită prezența.

— Obișnuiai să-l săruți, mult. Am văzut DVD-urile. Cum poți săruta pe cineva atât de mult fără să-l placi măcar?

Noah stă în fața mea și își strânge în mâini revista. Are ochii

ațintiți asupra mea și tot ce pot vedea în ei este imaginea lui Liam.

— Asta s-a întâmplat acum mult timp, Noah. Oamenii se schimbă. Ne-am schimbat și eu, și Liam. Nu mai suntem prieteni, așa că nu vreau să mai vorbești cu el. Eu sunt adultul, deci eu stabilesc regulile. Liam Westbury e interzis.

— Dar nu-i corect! îmi place de el și e bun la fotbal, exact ca mine. Mă poate ajuta să devin mai bun și a spus că o să vină la meciul meu de azi!

Mi se frânge inima când îi văd lacrimile, dar prefer să plângă acum, nu atunci când Liam îl va părăsi. Întind mâna spre Noah, dar el se trage și fuge în camera lui. Va trebui să găsesc o modalitate să-l contactez pe Liam și să-i spun să nu vină la meci. Să-l rog să nu-1 bage în seamă pe Noah, pentru binele nostru, al tuturor. Va fi mai ușor așa.

Sau cel puțin asta vreau să cred.

Când se aude soneria de la ușă, mă grăbesc să-i deschid lui Katelyn. Îmi aruncă o singură privire și scutură din cap, după care mă îmbrățișează.

— Ce am să mă fac? o întreb.

O invit în bucătărie și ne așezăm la masă. Stă în fața mea și mă ține de mână, când de fapt eu ar trebui s-o țin pe ea. Ar trebui să fiu sprijinul ei în acest moment. Tocmai și-a pierdut soțul, și eu mă plâng la ea.

— Nu cred că îți pot răspunde la această întrebare, îmi spune, cu ochii plini de compasiune pentru mine.

Chiar ar trebui să încetez să mă mai gândesc la problemele mele și să mă ocup mai mult de ea.

— Îmi pare rău. Nu ar trebui să te împovărez cu așa ceva. Ai și tu destule pe cap.

Îmi retrag mâna dintr-a ei și încep să curăț masa. Am invitat-o la micul dejun, nu să-mi rezolve problemele.

— Sunt prietena ta, Josie. Poți să-mi spui tot ce ai pe suflet.

Scutur din cap și o las așezată la masă, dar ea preferă să stea lângă mine până când se umple chiuveta cu apă caldă și spumă de la detergent.

— Îmi amintesc totul atât de clar. Parcă amintirile mele ar fi o carte cu desene colorate care se transformă brusc în coșmaruri. L-am visat noaptea trecută și nu mi s-a mai întâmplat asta de când avea Noah cam doi anișori. Am încetat să mai citesc

revistele și să mă uit la videoclipurile lui pentru că aveam nevoie de o pauză, dar acum iată-1 aici pentru câteva zile și nu-1 pot împiedica să vină la meciul lui Noah din seara asta.

— Te-ai gândit să te întâlnești cu el și să vorbiți despre Noah? mă întreabă în timp ce spăl vasele.

Îmi țin mâinile în chiuvetă și mă bucur de senzația pe care mi-o provoacă apa fierbinte.

— Nu cred că pot.

Oftez și îmi sprijin capul de al ei.

— Nick vrea ca Liam să-i semneze acte de adopție sau așa ceva, dar nu știu ce să zic. Nu am discutat despre asta cu Nick și mă tem că e doar o reacție ofensivă cauzată de întoarcerea lui Liam.

Katelyn îmi ia mâinile într-ale ei și mi le scoate din apă. Cad picături pe jos, iar baloanele de spumă se ating de hainele noastre și se sparg la contactul cu podeaua. Mă ține strâns de mâini, în timp ce ochii i se umplu de lacrimi.

— Eu mi-am pierdut soțul săptămâna trecută, fără să-mi pot lua rămas-bun de la el. Ție ți se oferă o a doua șansă și e treaba ta dacă acționezi gândindu-te doar la Noah sau vrei să-ți găsești și tu pacea interioară. Meritați să aveți parte de un deznodământ fericit. Dacă Noah va afla vreodată că Liam este tatăl lui adevărat și că tu nu i-ai spus adevărul când a avut ocazia să-l cunoască, nu te va ierta niciodată, Josie, și nici tu nu-ți vei putea ierta asta.

— Liam o să-l rănească, spun eu printre lacrimi.

— S-ar putea ca Liam să te surprindă, dacă îi dai o șansă.

Ne petrecem restul după-amiezii acasă la ea, evitând să vorbim despre Liam. Katelyn a decis că vrea să facă ordine în camera de recreere de la subsol, așa că punem deoparte lucrurile care le-ar plăcea prietenilor lui Mason, după părerea ei. Când ajung la numele lui Liam de pe listă, mă chinui să-mi controlez lacrimile. Se pare că ea l-a iertat deja fără să stea pe gânduri, pentru că lui Liam îi revine trofeul lui Mason pentru cel mai bun jucător din perioada liceului.

Capitolul 13
Liam

Mi-a spus ora și locul unde se va ține meciul și m-a rugat să vin să-l văd jucând. A zis că aș putea să-i mai dau câteva sfaturi la pauză. Îmi doresc să fac asta, chiar vreau, dar nu știu cum ar fi mai bine să procedez. Josie mi-a spus clar că nu vrea ca eu să interacționez cu el și nu cred că va bate vreodată la ușa mea să mă roage să-i fiu tată, oficial.

Dar vreau să-l văd jucând. Vreau să-mi amintesc cum se simte pasiunea pentru fotbal și poate că voi învăța să-l iubesc din nou, acum că am un motiv să-l urmăresc, dacă într-adevăr am acest motiv. Josie decide tot ce ține de Noah.

Ultima dată când m-am uitat la un meci, a fost cel în care a jucat Mason în ultimul lui an de facultate. Nu am avut niciodată ocazia să îi spun, dar nu am pierdut niciun meci de-al său. Îl vedeam la televizor în fiecare sâmbătă. M-am gândit de câteva ori să mă duc la unul, dar nu m-am simțit pregătit să dau ochii cu cineva. Se pare că nici acum nu sunt, din moment ce nu pot avea o discuție cu Josie fără să o enervez. Până și prezența mea o irită.

E atât de irascibilă când e nervoasă! Mi-e dor să o văd așa. Mi-e dor de văpaia aceea din ochii ei când e hotărâtă să-mi demonstreze că nu am dreptate. Mi-e dor de pasiunea care o străbate atunci când încearcă să-mi demonstreze cum iubește ea. Aș da orice să mai pot simți asta, chiar și doar pentru un singur moment efemer. Doar să simt că e a mea încă o dată, și aș fi mulțumit.

Sunt un mincinos.

M-am tot mințit singur din ziua în care am părăsit orașul. Am abandonat-o pe cea mai importantă persoană din viața mea pentru că am fost suficient de egoist să cred că nu am nevoie de ea și că oricum i-ar fi mai bine fără mine.

Dacă aș putea, m-aș întoarce în timp și aș schimba totul.

— Alo?

— Liant?

Mă uit la telefon, derutat de numărul care apare pe ecran.

— Da. Cine sunteți?

— Sunt Betty Addison, bunica ta.

Iau telefonul de la ureche să mă uit din nou pe ecran. Poate nu am auzit-o eu bine, dar jur că a spus bunica. Îmi cunosc doar rudele din partea tatălui. Mama nu a vorbit niciodată despre părinții ei.

— Ăăă… bine, spun, nesigur ce ar mai trebui să adaug.

— Sunt în oraș săptămâna asta și mă gândeam că am putea lua prânzul împreună. Aveți o cafenea drăguță lângă campus.

Nu am nimic de pierdut și, în plus, e o masă gratis.

— Sigur, îi spun.

Stabilim ziua și ora când să ne întâlnim. Am mai vorbit puțin și m-a rugat să ascult ce are de zis înainte s-o judec pentru că a lipsit din viața mea timp de optsprezece ani.

Sunt de acord.

Am emoții în timp ce o aștept, așa că bâțâi din picior. M-am molipsit de la Josie cu obiceiul ăsta enervant. Când cineva trage scaunul din fața mea și se așază, tot ce văd e o versiune mai bătrână a mamei mele. Sau cum mi-am imaginat eu că ar arăta.

— Mă bucur foarte mult să te întâlnesc, în sfârșit, îmi spune în timp ce-mi studiază fața.

La început, conversația e incomodă până ajungem să ne cunoaștem, dar după o jumătate de oră, ne simțim de parcă ne-am ști de-o viață. Stăm și vorbim ore în șir. Bunica spune că e actriță, dar că nu a mai jucat de câțiva ani. Când o întreb despre mama și motivul pentru care nu mai vorbesc, îmi arată o poză a Biancăi. E îmbrăcată ca o starletă și ține în mână un trofeu. Betty spune că e premiul pentru „Vedetă în devenire” și că l-a câștigat la vârsta de șaisprezece ani.

— Mie nu mi-a spus niciodată.

— Când l-a întâlnit pe tatăl tău, a renunțat la visurile ei să le îndeplinească pe ale lui. Am luptat din răsputeri să o fac să conștientizeze la ce renunță, dar tatăl tău a vrut neapărat să aibă soția perfectă și mama ta ar fi făcut orice să-i fie pe plac.

Stau și o ascult pe bunica cum îmi povestește despre o mamă pe care eu nu o cunosc. Nu o să uit niciodată ultimul lucru pe care mi-l spune Betty în acea zi:

— Urmează-ți propriile visuri, Liam.

Un apel telefonic și câteva ore mi-au schimbat viața, și nu sunt prea sigur dacă în bine.

Aș fi putut avea o viață fericită alături de Noah în acest moment, crescându-1 și antrenându-i echipa de fotbal. Josie ar fi soția mea. Aveam de gând să mă însor cu fata aia și ea știa asta. La dracu’, până și părinții noștri știau, dar ai mei nu au fost de acord. Îi deranja faptul că părinții lui Josie nu aveau același statut social ca ei și că nu erau membrii clubului lor plictisitor,

dar mie nu îmi păsa. Fata aia era centrul universului meu.
Pun pariu pe orice că încă e.
M-am decis să-i curăț camioneta lui Katelyn. Nu vreau să umble ea cu sticlele sparte de bere și cu siguranță nu vreau ca gemenele să se urce aici și să se taie. Măcar atât să fac pentru ea, după ce că m-a primit în inima și în casa ei.
Noaptea trecută, ținând-o în brațe, am simțit pentru prima dată că mi-am găsit locul. Aș putea fi eu, fără să mai trebuiască să mă prefac. Aș putea fi o combinație între Liam Westbury și Liam Page.
Chiar în momentul în care arunc la gunoi cioburile de sticlă pe care le-am măturat, îmi sună alarma pe telefon. Mă anunță că meciul lui Noah e pe cale să înceapă și e timpul ca eu să iau o decizie: să mă duc, cil riscul de a o enerva pe Josie, sau să merg și să-i demonstrez fiului meu că intenționez să-mi respect promisiunea, chiar dacă nu sunt lângă el?
Iau singura decizie posibilă.
Huruielile pe care le scoate motocicleta la pornire mă fac să regret că am înapoiat deja mașina închiriată sau că nu mai am camioneta. Mă întreb dacă părinții mei mi-au păstrat-o. Aș putea să merg să-i întreb, dar asta ar însemna să-i vizitez și nu sunt sigur că mă simt îndeajuns de pregătit încât să dau ochii cu ei. Eu am ajuns în Los Angeles cu trei zile înainte ca tatăl meu să pună pe cineva să-mi tracteze camioneta. Sunt sigur că Sterling și Bianca Westbury nu se vor bucura prea tare să-și vadă fiul încăpățânat cum își face apariția pe o motocicletă, cu tatuajele la vedere. Dacă mă gândesc mai bine, poate că e timpul să le fac o vizită la club.
Încep să mă familiarizez cu condusul prin oraș. Obișnuiam să visez aceste străzi în fiecare noapte, până când visele mi-au devenit neclare și întortocheate. După o vreme, pur și simplu uiți. Uiți că bătrâna doamnă WilLiams nu-și dă niciodată jos decorațiunile de Crăciun, chiar dacă întreg orașul o roagă s-o facă. Uiți că întreg orașul se oprește în loc când se difuzează meciul de vineri. Un singur lucru nu se uită niciodată pe aici: cine ești și ce ai făcut, atât pe teren, cât și în afara lui.
Când trag motocicleta în parcarea școlii, observ că tribunele sunt pline. Sunetul motocicletei mele le atrage atenția spectatorilor, exact ceea ce am vrut să evit. Îmi dau jos casca și-mi pun șapca și ochelarii falși. Sunt sigur că nu am nevoie de

deghizare, dar dacă nu arăt ca Liam Page poate că mă vor lăsa în pace.

Katelyn îmi face cu mâna dintr-un rând al tribunei. Pare tristă. Josie stă lângă ea, dar evită să mă privească și mie îmi convine. Nu merit să-mi zâmbească sau să-mi facă cu mâna… încă.

Evit să iau loc în tribună, așa că mă proptesc de bătrânul stejar care a existat pe acest teren încă dinainte ca eu să fiu destul de mare încât să pot juca aici. Îl aud pe Nick cum își poziționează de pe margine jucătorii, iar pe Noah îl pot vedea când ajunge în centrul terenului. Mă ridic puțin pe vârful picioarelor să pot vedea ce număr poartă pe tricou. Are același număr pe care l-am purtat și eu: opt. Simt un nod în gât. Nu vreau să arăt nicio emoție, pentru că sunt sigur că e doar o coincidență. Dar dacă nu e?

Peyton vine aici pe la jumătatea meciului și rămâne cu mine. Ține o minge de fotbal sub braț și poartă crampoane. Îmi propun să o întreb pe Katelyn dacă joacă și ea fotbal. Îl cred pe Mason capabil să-i dea voie fiicei lui să joace. Aș întreba-o chiar pe ea, dar nu vreau să-i dau idei. Râd când acuză vreun jucător de fault sau când strigă la arbitru „să vină odată cu cartonașul”. În timp ce o privesc, observ că a moștenit foarte multe de la Mason și mă întreb cum se va descurca de acum înainte Katelyn. Încep să mă gândesc la situația lor financiară și dacă le pot ajuta cumva. Știu că oricum Katelyn nu va accepta bani din milă, dar o să-mi vină mie o idee. Nu vreau să le văd în dificultate și am posibilitatea să le ajut.

Se aude fluierul de final, iar Noah sare în sus de bucurie. Nu pot să mă abțin să nu zâmbesc și să nu simt puțină mândrie, chiar dacă eu nu am contribuit cu nimic. Felul în care și-a condus echipa spre victorie la o vârstă atât de fragedă denotă mult potențial. Pot spera doar că el va fi și mai bun decât am fost eu și că își va vedea de facultate și de promisiunile făcute.

Simt un junghi în inimă când vine în fugă spre mine, ținând casca în mână și cu părul ud de transpirație. Arată exact cum arătam și eu după un meci.

— Ai venit? mă întreabă, ca și când nu s-ar fi așteptat la asta.

— Ți-am promis că am să vin. Scuze de întârziere. Am avut ceva de făcut înainte.

— Nu-i nimic, e în regulă. Mă bucur că ai apucat să mă vezi jucând înainte să pleci din oraș.

Trebuia să plec azi-dimineață, dar i-am promis lui Peyton că ne vom uita la fotbal. Mai sunt câteva zile până duminică și eu nu am contactat-o pe Sam. Ea se așteaptă să ajung înapoi mâine.

— Mai stau până la sfârșitul săptămânii. Am o întâlnire cu domnișoara Peyton duminică dimineața, în fața televizorului ei.

— Să vă uitați la fotbal?

Aprob din cap.

— Super! Pot să vin și eu?

Mă uit la Peyton cum îl privește pe Noah.

— Depinde doar de Peyton. Poate că ar trebui să vorbiți despre asta.

Noah se uită la Peyton și zâmbește. Ea își dă ochii peste cap. Eu încep să râd. Prevăd o poveste de dragoste în viitorul lor. Noah o privește pe Peyton fugind la Katelyn.

— Deci, cum m-am descurcat? mă întreabă când se întoarce înapoi spre mine.

— Te-ai descurcat bine. Ai pasat puțin cam repede de câteva ori, dar asta ține doar de sincronizarea dintre tine și coechipierul tău. Mai aveți de exersat și o să vă descurcați fără probleme.

— Uau! Cât de tare e să primesc indicații de la tine!

— Noah, ce-am spus eu?

Noah încremenește când o aude pe Josie. Mă uit spre ea, are o față încruntată și serioasă. Se îndreaptă spre noi cu pași apăsați.

— Liam doar îmi dădea câteva sfaturi.

Josie abia se uită la mine și îmi dau seama că va ieși urât. Expresia ei îmi spune tot ce trebuie să știu; nu. O să mă lase să-l văd pe Noah.

— Du-te în mașină, Noah! în momentul ăsta!

Josie gesticulează exact ca acele mame pe seama cărora obișnuiam să facem glume când eram mai tineri.

Eu nu mă clintesc din loc. Aștept până când Noah se îndepărtează suficient de mult înainte să mă îndrept spre ea.

— Nu te apropia mai mult, Liam. Vorbesc serios! Nu știu de-a ce te Joci, dar totul se termină aici și vreau să dispari. Trebuie să pleci și să uiți de existența lui Noah.

— Despre ce naiba vorbești? M-a rugat să vin și i-am promis că o s-o fac. Aș fi fost aici încă de la început dacă aș fi știut de existența lui, dar habar n-am avut. Așa că nu mă lua pe mine cu

jocul ăsta tâmpit, Josie! Tu l-ai ascuns de mine și da, recunosc că nu m-ai putut contacta la telefon, dar se găseau și alte metode. Coboară de pe norișorul tău pufos, Josephine, pentru că dacă ai să cazi, va ieși urât.

Îmi bag mâinile în buzunare și mă îndepărtez de ea. Nu am vrut să mă răstesc la ea, dar m-a provocat.

— Am încercat!

Mă opresc și mă întorc din nou spre ea.

— Chiar așa?

— Exact așa!

Și-a pus mâinile în șolduri și-mi dau seama că minte de îngheață apele.

— Mda, te cred pe cuvânt.

Capitolul 14
Josie

Ar trebui să mă obișnuiesc să-i tot văd spatele cum se îndepărtează de mine. Asta nu a fost prima dată când a făcut-o și cu siguranță nu va fi nici ultima. Cu puțin noroc, va pleca pentru încă zece ani și nu va mai trebui să-mi bat capul cu el.

Mă scoate din sărite cu atitudinea lui arogantă și de rahat. Nu-și dă seama că își bate joc de copilul meu? Știe prea bine că nu are de gând să rămână să se joace de-a tăticul regăsit, de ce se mai străduiește? De ce nu se poate întoarce de unde a venit și să ne lase pe noi dracului în pace?

— Ai să-ți rupi unghiile dacă îți tot încleștezi așa mâinile! Katelyn îmi rânjește în timp ce trece pe lângă mine. Peyton se întoarce și-mi aruncă o privire urâtă. Minunat! Deci m-a auzit când i-am spus lui Liam să plece din oraș. Știu că l-a rugat să se uite la fotbal cu ea, dar Katelyn ar trebui s-o țină cât mai departe posibil de Liam.

— Nu-i mai lua apărarea! spun în urma lui Kateyn.

Sunt o lașă, deci îi spun ce gândesc pe la spate, pentru că nu vreau să văd dezamăgirea din ochii ei. Noah e deja pe bancheta din spate când urc eu în mașină. Se uită pe geam, evitând să mă privească. Are brațele încrucișate și oftează în mod repetat. Nu o să mă răzgândesc. Nu mă interesează cât timp mă va ignora.

Trebuie să-l așteptăm pe Nick să termine de vorbit cu părinții.

Când o văd pe Candy Appleton cum îi atinge mâna lui Nick, simt cum fierbe sângele în mine. Mereu a râvnit la ce e al meu: întâi Liam și acum Nick. Claxonez, să știe că îl aștept. Nu am chef să stau în parcarea asta cât timp își fac ei ochi dulci.

— Care e problema ta? mă întreabă Nick când urcă în mașină.

Ar fi trebuit să merg pe jos până acasă. M-am gândit la asta.

Aș fi putut să profit de ocazie să mă liniștesc și să-mi adun gândurile.

— E nervoasă pentru că am vorbit eu cu Liam, zice Noah, determinându-1 pe Nick să mă privească lung.

— Noah, taci din gură! spun printre dinți.

Încerc să nu izbucnesc în plâns datorită situației ăsteia de rahat în care m-au pus Liam și Noah. Mă străduiesc din răsputeri. Încerc să fiu puternică și să-mi mențin părerea. A lipsit timp de zece ani. Nu poate da buzna aici și să se comporte de parcă nu s-ar fi schimbat nimic.

— Ce se întâmplă? mă întreabă Nick pe tonul său calm și liniștitor de doctor.

Mă scoate din minți! Vreau ca el să-i interzică lui Noah să mai vorbească cu Liam. Vreau ca el să-mi susțină decizia, dar nu o face. Doar pornește mașina și iese din parcare.

— Ai de gând să vorbești cu mine? mă întreabă.

Scutur din cap, uitându-mă pe geam la fațadele magazinelor pe lângă care trecem. Comercianții le decorează în culorile toamnei și brusc realizez că eu nu am făcut-o. Deși trebuia. Nu pot ignora acest obicei din moment ce magazinul meu e printre primele de pe strada principală.

— Lasă-mă la magazin, te rog, îi spun lui Nick fără să-l privesc.

Își întinde mâna spre a mea. Îl las să mă țină de mână, fără să am nicio reacție. Sunt prea nervoasă și nu am chef să fiu cocoloșită.

— Josie...

— Ia nu mă lua pe mine cu Josie! Trebuie să mă duc la serviciu. Nu ar fi trebuit să-mi iau zi liberă.

Nick nu-mi răspunde, doar dă din cap și virează spre magazinul meu. Când trage lângă trotuar, cobor din mașină fără să-mi iau rămas-bun. Știu că voi avea regrete mai târziu pentru felul în care m-am purtat, dar în acest moment sunt supărată

fiindcă nimeni nu e de partea mea.

Mirosul puternic al florilor mă învăluie când deschid ușa. Am uitat să pornesc ventilația înainte să închid, seara trecută, așa că mă întreb câte s-au stricat din această cauză. Din cauza lui Liam, mai bine zis, pentru că a venit aici, în magazinul meu, în singurul loc care nu are nimic de-a face cu el, iar acum e pângărit.

Aprind doar lumina din spate, sperând că asta o să-i descurajeze pe oameni să intre. Chiar dacă pe ușă scrie „închis”, localnicii mai intră să mă viziteze. Le place să vorbească, să bea cafea și să-mi împărtășească povești din viețile lor în timp ce mă ocup de flori și pregătesc buchete.

Încep să șterg un geam. Chiar și scârțâitul sticlei îmi amintește de Liam. Se pare că în orice direcție m-aș întoarce, el e prezent să-mi dea viața peste cap, lăsând doar haos în urma lui. Cine-ar fi crezut că întoarcerea lui îmi va provoca atâtea neplăceri.

Până și Katelyn l-a primit cu brațele deschise, de parcă ultimii zece ani nu ar fi contat deloc. Nick vrea doar ca el să-i cedeze drepturile părintești, iar Noah… Noah vrea ca Liam să fie cel mai bun prieten al său. Eu una vreau… nici măcar nu știu ce vreau.

Aș vrea ca totul să fie ca acum două săptămâni, când Mason intra în magazin luni dimineața să-i cumpere flori soției sale.

După ce șterg geamul, îmi pornesc ipod-ul și mă apuc de lucru, începând cu vitrina, unde încerc să creez peisajul tradițional de toamnă cu ajutorul știuleților de porumb și al păpușilor din pănuși. Va trebui să-l rog pe Noah, dacă o să vrea să vorbească cu mine, să-mi facă o sperietoare de ciori. Adaug legături de lavandă uscată pentru un strop de culoare. Nu scrie nicăieri că totul trebuie să fie roșu cu auriu.

Deschid ușa să aerisesc și mă hotărăsc să decorez și scările. Trebuie să-mi găsesc ceva de făcut sau gândul o să-mi zboare la Liam, Noah și Nick. Rămân blocată. Cum se face că Liam are prioritate în mintea mea față de Nick, când acesta a fost alături de mine de când avea Noah trei ani? Cum a ajuns el al treilea în șirul gândurilor mele?

Răspunsul e simplu: topul meu e complet greșit. Nick e mult mai bărbat decât Liam. E deștept și educat; și-a terminat studiile mai devreme pentru a deschide un cabinet medical în folosul comunității. El e genul de bărbat la care-ți fuge gândul, și nu

merită să fie al treilea.

— Ai nevoie de ajutor?

Nu mă întorc, pentru că recunosc vocea. Nu aș avea cum s-o confund, indiferent dacă țipă sau îmi șoptește la ureche. E aceeași voce care, în ultima vreme, îmi bântuie visele și le transformă în coșmaruri.

— Nu am nevoie de nimic de la tine, Liam.

Leg ultimele tulpini de barele metalice de pe fațada clădirii. Vor ține, atâta timp cât nu va veni vreo furtună. Una ca aceea care l-a adus pe Liam înapoi în oraș.

— Vreau doar să vorbim, Josie. Hai să ne comportăm ca niște adulți de data asta.

În clipa în care mă întorc spre el, îmi doresc să n-o fi făcut. Pentru prima dată, mă uit cu atenție la el; îl studiez din cap până-n picioare. Are brațele dezgolite, așa că îi pot vedea în sfârșit tatuajele, nu că aș fi încercat până acum, dar mi-au stârnit curiozitatea. Mă concentrez asupra lor, înainte să le permit ochilor să continue să-l admire. Încă are brațele bine conturate, la fel ca în liceu. Poate și mai și. Poartă blugi, prespălați și cel mai probabil foarte scumpi, nu ca acei Levi’s pe care îi purta când era iubitul meu. Chiar și cu curea, arată de parcă stau să cadă de pe el într-o clipă de neatenție.

Când ochii mei îi întâlnesc pe ai lui, observ că mă privește cu un rânjet pe față, dar nu unul la fel de îngâmfat ca până acum. E conștient că îl admir și-mi permite s-o fac, fără să-mi ceară vreo explicație.

Tatuajele nu mi-au părut niciodată ceva sexy, dar privindu-1 acum pe Liam, mă întreb dacă mai are și altele pe care eu nu le pot vedea și îmi doresc să-l întreb despre semnificația fiecăruia.

— Mai ai…? încep eu, dar pierd șirul întrebării.

Această întrebare depășește o limită peste care eu nu sunt dispusă să trec.

— Să am ce?

— Nimic, nu contează, îi răspund, scuturând din cap.

Urc treptele, iar pe el îl las în urma mea, pe trotuar. Intru în magazin, apoi închid ușa cu putere, lăsându-1 afară.

— Josie, spune pe un ton atât de blând, încât aproape că-mi frânge inima.

Mi-a fost atât de dor de vocea aia, iar acum e aici și îmi răsună în timpane. Tot ce vreau e să țip și să-i spun să plece din

capul meu.

— Îmi pare rău pentru faza de mai devreme și voiam să te întreb ceva despre ce mi-ai spus.

Îmi trec mâinile prin păr, în timp ce el vorbește în spatele meu. Se apropie de mine și mă atinge. Vechea Josie simțea că se topește de fiecare dată când o atingea și nu își dorea nimic mai mult decât să se cuibărească în brațele lui. Cea de acum are curajul să se întoarcă cu fața spre el și să-l privească doar cu ură și mânie, iar el e conștient de asta, pentru că se retrage scuturând din cap.

Ridic din sprâncene să îi dau de înțeles că poate continua să-mi spună tot ce are de zis.

Inspiră adânc și se uită la mine înainte să-și coboare privirea în pământ. Își atinge buza, iar eu mă chinui să rezist impulsului de a-i lua mâna de la gură și a ne împreuna degetele, exact cum obișnuiam în trecut.

— Ai zis că ai încercat să-mi spui despre Noah. Știu că mi-am schimbat numărul de telefon și am fost un nesimțit, dar ai spus că ai încercat și aș vrea să știu cum.

— De ce ar trebui să-ți spun? întreb și îmi încrucișez sfidătoare brațele la piept.

— Tot ce-ți cer e să-mi dai o șansă, Jojo. Știu că am dat-o-n bară, dar tu nu ai fost în locul ăla afurisit, așa că habar n-ai prin ce am trecut eu.

Liam începe să umble agitat și să se tragă de puținul păr pe care îl are.

— Din cauza stresului și a singurătății, eu…

— M-ai înșelat? îl întrerup.

Își ridică privirea spre mine și îmi dau seama care e răspunsul înainte să apuce să rostească cuvintele.

— Niciodată, spune șoptit. Nu te-aș fi jignit niciodată în halul ăla. Când am fost împreună, nici măcar nu m-am uitat vreodată la altă fată așa cum mă uitam la tine.

— Și totuși m-ai părăsit. E clar că nu am fost suficient de bună pentru tine.

— Dumnezeule, tu auzi măcar ce spui? Nu a avut nimic de-a face cu tine. Totul a ținut de mine și de schimbarea prin care am trecut.

— Aș fi crezut că poți inventa o minciună mai bună, având în vedere cât de bine te pricepi la cuvinte. De ce nu mi-ai spus pur

și simplu că ești nefericit?

— Pentru că nu a fost așa. Mă simțeam de parcă… de parcă m-aș fi sufocat.

Capitolul 15
Liam

Nu am vrut să i-o spun în felul ăsta fiindcă știam că nu voi putea suporta să văd ceea ce urma să se întâmple, își coboară privirea și face un pas în spate, iar pieptul începe să-i tresalte în încercarea de a-și recăpăta respirația. Mi se rupe inima s-o văd așa, mai rău decât în noaptea în care m-am despărțit de ea. Noaptea în care am ales calea celor lași. — Mă bucur că ești aici. Bănuiesc că ești obosit.

Mă ia de mână și încearcă să mă tragă în camera ei de cămin, dar eu nu mă clintesc din loc.

— Nu vrei să intri?

Vreau, dar nu pot. Dacă intru, nu voi mai pleca, iar situația va rămâne neschimbată. Viața mea o să curgă mereu după același tipar și, dacă nu fac ceva să-l schimb, o să-mi pierd mințile.

Scutur ușor din cap, dar e de-ajuns ca să mă privească mai atent.

— S-a întâmplat ceva, Liam?

Simt un nod în gât, iar inima… parcă vrea să-mi sară din piept. Știu că fac ceea ce trebuie, dar de ce este totul atât de îngrozitor?

— Am renunțat la facultate.

Primele semne ale unei crize de nervi încep să îi apară pe față. M-am abătut de la plan. Acel plan tipic american, care presupune ca eu să devin jucător profesionist de fotbal și să locuim într-un cartier liniștit unde să ne creștem cei doi copii, un băiat și o fetiță, iar ea să vină la toate meciurile mele în calitate de majoretă personală.

— Bine, dar de ce?

— Eu… ăă… eu nu pot…

— Ce nu poți? Iubitule, mă sperii. Hai înăuntru și discutăm despre asta. Îl sunăm pe antrenorul tău și rezolvăm situația.

Simt cum mă străbate o senzație de ușurare când spune că îl vom suna pe antrenor. Exact asta nu vreau și sunt sigur că am

luat cea mai bună decizie. Nu vreau să mai joc fotbal.

— Nu mai pot fi cu tine, Josephine!

Nu o privesc în ochi atunci când îi spun aceste vorbe. Îi întorc spatele și plec, ignorând vocea care îmi strigă numele. O pornesc în fugă pe hol și fac slalom printre oamenii care au fost martorii despărțirii noastre.

Vreau să mă apropii de ea și s-o cuprind în brațe, să-i spun că în acea noapte am făcut cea mai mare greșeală a vieții mele când am părăsit-o acolo. Ar fi trebuit să dau buzna in camera ei și să-i fac bagajele, apoi s-o iau cu mine. Călătoria timp de două zile spre Los Angeles ar fi fost mult mai plăcută împreună cu ea cuibărită în brațele mele noaptea în timp ce dormeam pe patul improvizat în spatele camionetei. Micul meu dejun compus din chipsuri și cola ar fi fost cel mai bun din viața mea, pentru că l-aș fi împărțit cu ea.

Dar, în schimb, mi-am petrecut două zile conducând cu șiroaie de lacrimi pe obraz pentru că am făcut cel mai oribil gest din toată viața mea. Mi-am frânt propria inimă când i-am spus ei că m-am săturat.

— Jojo…

Ea își ridică mâna, iar eu mă opresc din vorbit. Când mă privește, retrăiesc iar acea noapte. Machiajul îi curge pe față, negru și intens, lăsând urma unei dureri care îi distruge frumusețea.

— Cea fost atât de important pentru tine de ai fost în stare să mă părăsești?

Oftez. Nu prea știu cum să-i spun despre Betty și ziua care mi-a schimbat viața.

— Ți-am mai spus, aveam nevoie de o schimbare.

— Nu a fost vina mea?

— Nu.

Scutur din cap ca să accentuez că e complet adevărat ce zic.

— Nu a fost vina ta. Nu a fost nicio secundă vina ta. Mă urăsc că nu te-am luat cu mine. Ar fi trebuit s-o fac, dar nu am crezut că ai fi vrut să mergi și nu aș fi suportat un refuz.

— Așa că te-ai hotărât să-mi frângi inima și să mă lași să cresc singură un copil?

— La naiba, Jojo! Dacă aș fi știut de existența lui, aș fi rămas și m-aș fi descurcat altfel. Te-aș fi luat de soție și m-aș fi întors înapoi la școală.

— Dar ai fi fost fericit?

Nu pot să-i răspund la întrebarea asta și ea o știe prea bine. Tăcerea mea e de ajuns.

Josie inspiră adânc și dă din cap.

— Așa că te-ai dus în California și ai devenit mare cântăreț. Știi ce e amuzant? Nu credeam că îți place atât de mult chitara. Știu că obișnuiai să-mi cânți la ea, dar am crezut mereu că te prosteai. Asta înseamnă că eram o iubită de rahat.

— Nu credeai că mă pricep?

Ea scutură din cap.

— Nu la asta mă refer. Eu am crezut că totul e doar o glumă pentru tine, că faci asta să îl enervezi pe tatăl tău.

— Mereu am cântat. Mă relaxa și mă ajuta să-mi exprim sentimentele. Când am plecat la facultate, am început să cânt din ce în ce mai des. Am mers la o petrecere karaoke în campus și am cântat. Mi-a plăcut mult, fiecare secundă, și am încercat să-ți spun, dar nu mă ascultai. Voiai să vorbim doar despre fotbal, materiile tale și cum o mai duc Mason și Katelyn. Nu ai vrut să mă asculți când încercam să-ți spun că mă simțeam de parcă urma să-mi explodeze capul și că mă trezeam în fiecare noapte cu inima bătându-mi frenetic pentru că mă simțeam al naibii de singur și uram școala. Cei trei buni prieteni ai mei erau la altă școală, iar eu eram singur într-un stat diferit.

Josie se sprijină de tejghea și mă privește. E pentru prima dată când se uită la mine fără să se încrunte. Fața ei înlăcrimată e superbă. Vreau să-i șterg lacrimile. Îmi doresc să pot șterge ultimii zece ani.

Vreau s-o luăm de la capăt.

— Uite ce e, eu am venit aici să vorbim despre Noah, dar ne-am cam abătut de la subiect și nu îmi place să te văd plângând.

— Serios?

Se uită la mine de parcă aș glumi.

Nu pot să nu zâmbesc la cât de inocentă pare.

— Doar fiindcă am plecat în acea noapte, nu înseamnă că sentimentele mele s-au schimbat.

Observ pe fața ei o urmă de surprindere. Mă privește fix, probabil întrebându-se dacă spun adevărul.

Totul e adevărat, dar mai clar de atât nu voi recunoaște niciodată.

— Dau un concert în barul lui Ralph, așa că ar trebui să plec.

Ne vedem mai târziu, Jojo.

Am o clipă de ezitare înainte să-i întorc spatele. Aș da orice să pot să-i simt brațele în jurul meu, s-o aud cum îmi urează să-i fac praf încă o dată. Să-i simt buzele lipite de ale mele, chiar și doar pentru un moment. Ar fi suficient cât să-mi ajungă încă zece ani.

Parcarea e arhiplină când ajung la barul lui Ralph. Ne-am întâlnit în noaptea când am trecut pe la magazin, și m-a rugat să-i fac o favoare. Nu am putut să-l refuz, având în vedere că el ne cumpăra bere în perioada liceului. Și în plus, ce contează că e un concert într-un bar când vine vorba de prieteni?

Având chitara deja în spate, deschid larg ușa localului. La prima vedere, constat că spectatorii sunt puțini, dar e perfect așa. Ralph mă observă și iese din spatele tejghelei să mă cuprindă în brațele lui mari.

— Îți mulțumesc foarte mult, Liam!

Mă bate ușor pe spate. Zâmbetul lui e singura mulțumire care contează.

— Orice pentru tine, dar… nu ai pus și tu un afiș sau ceva?

— Normal că am pus, îmi spune în timp ce se scarpină în cap, dar toți au crezut că vreau să-i frec la muzicuță.

Încep să râd. Asta-i cea mai amuzantă expresie tâmpită pe care am auzit-o de multă vreme.

— E în regulă. O să ne simțim bine.

Îl urmez pe Ralph până la tejghea, unde savurez în mod legal câteva beri, pentru prima dată împreună cu el. Oamenii roiesc în jurul nostru, dar pe mine mă ignoră, și asta mă bucură. Câțiva dintre ei vin să mă salute, dar aceia sunt cunoștințele lui Liam Westbury, nu ai lui Page.

Ralph îmi spune că și-a găsit perechea și că s-a făcut bărbat de casă. Mi-e greu să cred asta, dar îl felicit. Mă invită să iau cina acasă la el și atunci îmi dau seama că nu mai am mult de stat în acest oraș. Îi spun s-o lăsăm pe altă dată, pentru că luni va trebui să plec înapoi. Asta pare să-l pună pe gânduri, dar mă asigură că înțelege, având în vedere că eu sunt un cântăreț de succes și toate cele.

Aș vrea să fi înțeles și eu.

Într-un final, urc pe mica scenă. Doar eu și chitara mea, un taburet și o sticlă de bere. Nu există lumini care să-mi bată în ochi. Nu am parte de fete care să țipe și să-și arunce lenjeria

intimă spre mine. Nu am membrii formației în spate să se plângă de calitatea sonorizării, iar când mă uit spre stânga scenei nu văd pe nimeni care să-mi pretindă un concert perfect.

Sunt doar eu, într-un bar, cu circa o sută de oameni.

Ralph stinge luminile și observ cum își fac apariția câteva camere foto. Blițul mă orbește, dar sunt obișnuit cu el.

— Așa… deci, eu sunt Liam Page.

Spectatorii au fost tăcuți până am început eu să vorbesc. Acum, câțiva dintre ei îmi strigă numele, iar alții fluieră și toți îmi amintesc de ce urc pe scenă noapte după noapte. Iubesc senzația asta. Ador momentul când degetul meu atinge corzile chitarei pentru un cântec scris de mine și mulțimea e în delir, îmi place să mă uit prin sală și să văd oameni care îmi cântă piesele de parcă ar fi ale lor.

În timp ce cânt, se formează perechi care încep să danseze. E pentru prima dată, după câțiva ani, când dau un concert de unul singur într-un bar și-mi amintesc de ce îmi place atât de mult. Fanii se implică, fac și ei parte din spectacol. După câteva piese, tot mai mulți se încumetă să iasă la dans.

Lui Ralph îi merge tare bine în seara asta, așa că mă aprovizionează constant cu bere, chiar dacă uneori apuc să beau doar jumătate de sticlă.

Cineva strigă că mă iubește, iar eu îi mulțumesc. Niciodată nu le-am răspuns fanilor că îi iubesc, și nici n-o s-o fac. Nici măcar unui gest nevinovat ca acesta. Am iubit o singură persoană în viața mea, așa că asemenea cuvinte îi aparțin iubitei mele, iar acum și fiului meu.

Stând pe această scenă, îmi dau seama cât de mult îmi doresc să fiu tatăl lui Noah. Vreau ca el să mă vadă în postura de cântăreț și să știe că în viață nu doar fotbalul contează. Poate deveni artist, muzician… poate să locuiască chiar și sub un pod dacă asta vrea, și tot l-aș susține, dacă m-ar lăsa.

Când ridic privirea, îl văd pe Ralph îmbrățișând pe cineva și lângă ei o zăresc pe tipa roșcată care era cu Josie la ea în magazin zilele trecute. În momentul în care el se dă la o parte, constat că cea pe care a îmbrățișat-o este Josie. Ea rămâne în partea din spate și abia pot s-o localizez pe întuneric, dar îi simt prezența. Mi-a rămas întipărită în piele.

— Abia am scris cântecul ăsta, așa că voi sunteți primii care îl auziți. Îmi cer scuze dacă pare neterminat.

Mă uit prin sală, sperând că va ieși s-o văd. Cânt primul vers în direcția ei, cu ochii ațintiți asupra locului unde am văzut-o ultima dată. Al doilea vers mă sfâșie și îmi redeschide toate rănile vechi.

In brațe străine, un sărut dulce și nebunesc,
Ea încearcă să-i ia locul celei pe care o iubesc.
Șoapte parfumate, ochi frumoși, dantele minunate.
Fără ea, mă simt pierdut pentru eternitate.
Toate la fel, căci așa sunt,
Toate-s la fel, cu excepția ei, pe acest Pământ.

Termin de cântat ultima strofă și nu am curajul să privesc spre partea din spate a încăperii să văd dacă mai e acolo. Cântecul ăsta i l-am dedicat ei, a fost felul meu de a-i spune ce înseamnă ea pentru mine.

Capitolul 16
Josie

Am fost să-l văd pe Liam cântând în bar acum două nopți. Chiar dacă au trecut două zile de atunci, încă mă gândesc la el. Ascultând acea melodie, inspirată cel mai probabil din viața lui, am simțit nevoia să urc pe scenă și să-l strâng puternic în brațe, dar nu mie mi-a fost dedicată. A cântat pentru fanii lui. A fost artistul Liam Page, cel pe care ei îl iubesc atât de mult și pe care eu nu îl cunosc. Pe scenă nu a fost Liam al meu.

După ce l-am văzut cântând, am făcut ceva incredibil: i-am descărcat albumele și le-am ascultat pe toate, de la prima până la ultima melodie. Unele piese m-au făcut să plâng, altele să râd, iar câteva dintre ele m-au înfuriat. De exemplu, cele în care vorbește despre o dragoste pierdută, cea pe care a abandonat-o de parcă nu ar fi însemnat nimic pentru el. Nu are niciun drept să cânte lumii povestea noastră. De parcă ar fi vrut să-mi spună cât de rău îi pare fără să mai trebuiască să se uite în ochii mei.

O să mă văd cu el astăzi și habar n-am ce să-i spun sau cum să mă comport. Să mă prefac că nu am fost la concertul lui de vineri, să par indiferentă, sau își va da seama că mint? Oare i-a spus Ralph? Sunt sigură că nu m-a văzut, având în vedere că am stat în partea din spate a barului, alături de Jenna. Am ascultat două piese și mi-au fost de ajuns, așa că am plecat acasă.

Nu m-am simțit în stare să-l privesc acolo, sus pe scenă. Nu am putut să mă prefac că nu mă afectează. Și partea cea mai proastă e că Jenna știa prin ce trec. Mă privea cu tristețe în ochi și m-a luat de mână când am ieșit din bar. Nu mi-a pus întrebări, doar i-a rostit numele lui Noah și în acel moment am cedat nervos.

Mi-e dor de Liam, deși nu vreau. Acum sunt cu Nick. Mă iubește. Ne vom căsători și poate vom avea și un copil al nostru. Asta ne dorim. Locuim deja împreună, chiar dacă nu l-am rugat niciodată să se mute cu mine. Pur și simplu nu s-a mai dus acasă. Nu am vorbit niciodată despre asta. M-am temut că, dacă îi spun ceva, o să mă părăsească și el cum a facut-o Liam.

Oare de ce îmi spune inima să-i mai dau o șansă lui Liam?

Îmi sprijin capul de geamul mașinii în timp ce ne îndreptăm spre casa lui Katelyn. Ne-a rugat să trecem pe la ea și să ne petrecem duminica împreună, la fel ca și până acum. Săptămâna trecută nu ne-am uitat la fotbal, am jelit. Sinceră să fiu, nu am niciun chef de aperitive și să fac dansul victoriei.

Nick conduce cu o mână, iar pe cealaltă o ține peste a mea și mă mângâie cu degetul mare. Pentru câteva momente, îmi amintesc ce simțeam atunci când Liam mă ținea de mână.

Ieri, Liam Westbury m-a invitat să merg cu el la balul bobocilor. A spus că mă sună seara trecută, dar nu a făcut-o. Mă aștept să-mi spună că a glumit sau că a decis să o ia cu el pe Candy Appleton până la urmă, pentru că ea cedează mai ușor. Adică, asta urmăresc băieții, nu? Să le fie cât se poate de ușor doar ca să se laude că au făcut-o.

Ei bine, eu una nu o s-o fac cu Liam Westbury, așa că, dacă pentru asta m-a invitat, habar nu are ce îl așteaptă.

Inspir adânc și încerc să mă calmez. O să întârzii la prima oră, dar nu-mi pasă. Liam e în clasa aia și nu prea vreau să dau ochii cu el în acest moment. Mama avea dreptate: pe un băiat ca Liam Westbury nu-l poate interesa o fată ca mine. Eu provin din partea săracă a orașului.

Îmi trântesc ușa dulapului, mă întorc și mă lovesc de cineva. Fac un pas în spate, apoi privesc în sus și îl observ pe Liam uitându-se la mine, cu ochii lui plini de viață. Mă ia de mână și mă conduce spre ușa dublă a școlii. Se pare că nu voi mai întârzia. Voi chiuli de la oră să-i dau ocazia lui Liam să-mi frângă inima. Cel puțin am irosit doar jumătate de zi să mă obișnuiesc

cu ideea că voi dansa cu el.

Liam împinge ușile grele din metal și mă strânge mai tare de mână. Mergem pe terenul de fotbal. Dumnezeule, vrea s-o facem sub tribune! Chiar sunt dispusă să fac asta? Dacă nu, poate îmi va spune că nu vrea să meargă la bal cu mine. Îmi doresc să fi discutat cu Katelyn despre asta înainte să fugă cu Mason. Știu că sunt pregătiți s-o facă. Ea vorbește despre asta tot timpul, dar eu nu cred că vreau s-o fac încă.

Trecem pe lângă terenul de fotbal și ne îndreptăm spre cel de baseball. Vrea s-o facă în vestiar. Bănuiesc că tot e mai bine decât în spatele tribunelor. Cel puțin există o bancă pe care să mă așez.

Mergem în spatele vestiarului, departe de văzul școlii. Acum îmi dau seama ce vrea. Mă uit în jos și mă întreb dacă o să-mi rămână pete de iarbă pe genunchi.

Cu mâna liberă mă prinde de obraz și bănuiesc că ar trebui să mă bucur că vrea să mă sărute întâi, dacă nu cumva e doar un test să vadă cum mă descurc cu limba. Oh, cât de tare îmi doresc să o pot suna pe Katelyn în acest moment!

— De ce te ascunzi?

Dau din cap, așa că îmi îngrop și mai tare fața în mâna lui. Încă mă ține de cealaltă mână, probabil să nu mă lase să plec.

— Ești mult prea frumoasă să te ascunzi, Josie.

— Încă nu sunt pregătită, mi-o ia gura pe dinainte.

Îmi acopăr gura cu mâna și fac ochii mari.

E derutat de ieșirea mea necontrolată și scutură din cap.

— Vreau doar să vorbim, îmi spune. Îmi cer scuze că nu te-am mai sunat aseară. Tata m-a tot bătut la cap și după ce m-a lăsat în pace, am început să-mi fac temele. Când le-am terminat era trecut de ora nouă și nu am vrut să-ți deranjez părinții în caz că s-au culcat.

Cred că m-am îndrăgostit.

— Dacă știam că te pot face să zâmbești doar ținându-te de mână, aș fi făcut-o ieri.

Nu intenționam să zâmbesc, dar gândindu-mă cât de stângace eram cu Liam, nu mă pot abține. A fost atât de înțelegător și de afectuos.

Îmi îndrept spatele și îi zâmbesc lui Nick cât pot de sincer. Nu voi mai putea să dau vina pe Mason pentru starea mea de spirit pentru mult timp. Mai devreme sau mai târziu, va începe să-mi

pună întrebări. Întrebări ale căror răspunsuri nu vreau să le rostesc sau să le accept.

Când ne apropiem de aleea lui Katelyn, văd motocicleta lui Liam parcată în garaj. Închid ochii și-mi imaginez cum ar fi să urc în spatele lui acolo, să mă aplec în față, să-mi lipesc pieptul de el și să-i strâng talia cu brațele.

Cineva bate în geamul mașinii și mă face să tresar.

— Vii și tu înăuntru? mă întreabă Nick înainte să deschid portiera.

Când cobor din mașină, mă ia de mână.

— Te simți bine?

— Da, simt bine, îi răspund în timp ce ne îndreptăm spre casă.

Sunt luată prin surprindere de ceea ce găsesc acolo. Noah, fiul meu care nu a mai vorbit cu mine de vineri, fuge direct la

Liam să-i arate revista lui Sports Illustrated. Imaginea cu Liam care stă pe canapea lângă Peyton, îmbrăcat cu un tricou de fotbal, atent la fiul meu nerăbdător să-i arate ceva într-o revistă nici măcar nu se compară cu momentul în care Liam uită de meci ca să vorbească cu Noah.

Fug la baie înainte ca Nick să-mi observe lacrimile. Nu e corect ce-i fac. Nu m-am plâns niciodată de absența lui Liam din viața lui Noah, dar acum, că e aici, îmi doresc să fie așa mereu. Vreau să-l văd fericit pe Noah și să poată spune că are un tată, dar știu că și Nick dorește să aibă acest rol. Chiar dacă Nick a demonstrat că merită să fie tată, cred că îi datorez lui Liam ocazia să-l las pe Noah să aleagă.

Când mă întorc în cameră, mă amuză ceea ce văd. Toți copiii roiesc în jurul lui Liam, iar Nick stă de unul singur. Mă străduiesc să nu râd în timp ce iau loc lângă Nick. Liam mă privește cu coada ochiului și rânjește când Nick își pune mâna în jurul meu. Atunci când Nick mă trage spre el, dar eu nu cedez și nu mă sprijin de mâna lui, Liam zâmbește de-a dreptul.

— Ei bine, îmi pare rău că stric această reuniune, dar i-am promis domnișoarei Peyton că ne vom uita la cel puțin un meci în camera de la subsol, spune Liam, iar asta o face pe Peyton să sară în sus de bucurie și pe Noah să se întristeze.

Liam se apleacă să-i spună lui Noah ceva la ureche, ceva care îl face să zâmbească.

Când am văzut cum i s-a luminat fața lui Noah, mi-am dat seama că trebuie să las la o parte mânia și să fac cum e mai

bine pentru fiul meu, adică să-i mai acord lui Liam încă o șansă. Decizia mea o să-l rănească pe Nick, dar trebuie s-o fac pentru Noah.

Capitolul 17
Liam

Mă uit împreună cu Peyton la un meci antrenant care intră în prelungiri. Încă nu-mi vine să cred că știe regulile mai bine decât jumătate dintre arbitri. Mă amuză teribil, e tare vorbăreață și își argumentează bine ideile.

— O să joci și tu fotbal? o întreb, curios să aflu dacă a discutat cu Mason despre asta.

— Ei bine, dar nu o să fiu majoretă ca mama.

Răspunsul ei mă lasă pur și simplu fără cuvinte. Lui Mason îi plăcea s-o știe pe Katelyn la marginea terenului de fiecare dată când juca și trebuie să recunosc că și mie mi-a făcut plăcere să văd că iubita mea mă încurajează. Cel mai tare era când aveam meciuri în deplasare. Majoretele călătoreau cu noi în autocarul nostru. Josie și cu mine mereu stăteam în spate, unde era mai întuneric. Buzele mele nu se despărțeau niciodată de trupul ei până când nu ajungeam în parcarea școlii.

Elle coboară și ea în camera unde stăm noi, îmbrăcată exact opus surorii sale. Fetele astea seamănă leit cu părinții lor.

— Mami zice că e timpul să mâncăm.

Se întoarce și fuge sus pe scări, fără să aștepte un răspuns din partea noastră.

— Ce părere ai? Crezi că ar trebui să mergem și noi sus să halim ceva?

Peyton se cațără în spatele meu. Eu o ridic și fac ture în jurul subsolului ca un nebun, doar ca să-i ascult râsul.

— Putem face asta și duminica viitoare?

Mă opresc din alergat, o dau jos din spate și o țin în brațe.

— Trebuie să mă întorc la serviciu, dar poate vom vedea meciul împreună pe un calculator.

— Eu n-am calculator.

Nu las eu așa ceva să mă oprească. O sărut pe obraz și îi spun să nu-și facă griji în privința asta.

Până ajungem și noi sus, toți se adună în camera de zi să

luăm prânzul. Katelyn a făcut toate mâncărurile posibile care au legătură cu fotbalul. Peyton și cu mine ne umplem farfuriile și ne alăturăm celorlalți chiar la timp înainte să înceapă următorul meci.

Noah stă pe podea, așa că ocup și eu un loc lângă el. Observ că zâmbește, dar nu o să-l dau de gol celorlalți. I-am promis că o să ieșim în curte și o să exersăm pasele lui după ce mă uit la meci cu Peyton. Aș vrea să existe o cale să petrec cât mai mult timp împreună cu el astăzi, dar știu că Josie nu o să mă lase. Încă nu am apucat să vorbim despre Noah și un posibil orar de vizită. Am putea începe să vorbim la telefon o dată la câteva seri și apoi aș putea veni să-l văd în fiecare lună.

Cel mai important e să-i spunem că eu sunt tatăl lui, fie că vrea sau nu Josie. Îmi imaginez că va suferi și că mă va urî de moarte, dar voi face tot ce-mi stă în putință să mă revanșez față de el. Nici nu se pune problema să nu fac parte din viața lui.

Noah a terminat tot din farfurie, așa că o iau de la el și o duc împreună cu a mea la bucătărie, să le spăl. Josie intră după mine și parfumul ei îmi învăluie simțurile. Detest faptul că miroase al naibii de bine la vizionarea unui meci de fotbal și că eu nu o pot atinge.

— Bună! îmi spune, șocându-mă puțin.

Am fost convins că vom face tot posibilul să ne evităm.

— Salut, îi răspund, încercând să nu mă uit prea mult la ea.

Mă prefac că spăl farfuriile, exact cum procedează și femeile când vor să evite o discuție jenantă.

Josie mă privește în timp ce tot trage agitată de găicile pantalonilor. Nu suport să fiu în preajma ei și doar s-o privesc, așa că îl strig pe Noah și îl întreb dacă e pregătit să mergem afară. El vine la mine în fugă, cu mingea de fotbal în mână, și ne întrecem să vedem care ajunge primul la ușă. Înainte să ies, îi mai arunc o ultimă privire lui Josie. Are capul aplecat și își mușcă buza de jos.

Îl învăț pe Noah tot ce știu. Mă mir că mai rețin chiar și jumătate din tâmpeniile astea, dar întrebările lui mă ajută să-mi amintesc. Acum îmi dau seama cât de norocos e Nick că are ocazia să trăiască viața pe care eu mi-am imaginat-o pentru mine. Mi-a luat iubita și fiul, iar eu nu am încotro decât să privesc de pe margine.

— Poți să vii la meciul meu de vineri? mă întreabă Noah cu un

glas plin de speranță.

Mi se rupe inima în bucățele de fiecare dată când îl privesc.

— Hai să ne așezăm, spun în timp ce pun mâna pe umărul lui și îl conduc spre o bancă.

— Știi că eu locuiesc în Los Angeles, nu?

Noah dă aprobator din cap.

— Ei bine, trebuie să mă întorc la muncă. Am câteva termene-limită de onorat și oameni care se bazează pe mine. Mi-am luat liber pentru înmormântarea lui Mason și trebuia să mă întorc a doua zi, dar te-am cunoscut pe tine și mi-a făcut plăcere să petrecem timp împreună, iar apoi Peyton m-a rugat să mă uit cu ea la fotbal, așa că mi-am prelungit șederea. Am tot zis că mai rămân doar o zi și mereu am avut ceva de făcut, dar cred că e timpul să mă întorc la motanul meu, pentru că îi e dor de mine. Știi asta?

— Dar el te urăște.

— Mda, amice, și asta-i adevărat.

Încep să râd și-l molipsesc și pe Noah. Când mă privește cu ochii lui albaștri, îmi dau seama cum trebuie să procedez.

— Aș vrea să vorbesc cu mama ta, să văd dacă putem să ținem legătura prin telefon sau altcumva.

— N-o să fie de acord. Te urăște sau așa ceva. Zice că nu am voie să vorbesc cu tine. Nu am ascultat-o azi, fiindcă nu are curajul să țipe de față cu Katelyn.

Auzind de la fiul meu că iubirea mea, mama lui, mă urăște, nu-mi pică bine deloc.

Trebuie să fac ceva să repar situația.

— O să vorbesc eu cu mama ta, bine? Tu poartă-te frumos cu ea. Tocmai și-a pierdut prietenul și uneori amintirile sunt greu de suportat.

Aprobă din cap și atunci când mă privește simt cum o parte din mine se frânge. Nu vreau să-l părăsesc, chiar de ar fi să nu afle niciodată că sunt tatăl lui. Vreau să fim prieteni.

Ne întoarcem privirile spre ușa glisantă din sticlă atunci când vedem că se deschide. Josie iese din casă cu brațele strânse la piept. Are ochii roșii. Probabil că a plâns. Aș vrea s-o întreb de ce, dar, în același timp, vreau să nu-mi pese. Ar trebui, dar nu se cuvine. Ea e cu Nick și trebuie să mă obișnuiesc cu asta.

— Cred că e timpul să pleci, îi spun lui Noah, care pare pregătit să-și lovească mama cu mingea.

— De fapt…, spune Josie în timp ce se apropie de noi. Mă întrebam dacă ai vrea să iei cina cu mine și cu Noah mâine, acasă la noi.

Mă uit în spatele ei, spre sufragerie, unde Nick are o discuție aprinsă cu Katelyn.

— Nu, mulțumesc, spun, cu riscul de a-1 supăra pe Noah.

Ridic mâna să mă lase să explic refuzul meu.

— Nu sunt cel mai mare fan al lui Nick. Nu mă văd în stare să iau cina cu el.

Josie se întoarce să privească spre casă, iar când revine cu fața spre noi, scutură din cap.

— Nick pleacă la o conferință mâine. Vom fi doar eu și Noah.

Fără Nick? Doar eu, iubirea mea și fiul nostru? Mă bag.

— La ce oră să vin?

— Să zicem cinci și jumătate? închid magazinul la cinci, și până ajung…

— Trec eu să te iau, îi spun, fără să mă gândesc cum o să procedez.

Am doar motocicleta Ducati și o singură cască. Bănuiesc că va trebui să mai cumpăr una mâine. Josie încearcă să-și ascundă entuziasmul, dar expresia de pe chipul ei o dă de gol; și-a imaginat cum ar fi să urce pe motocicleta mea, iar eu o să-i îndeplinesc fantezia.

— Bănuiesc că ne vedem mâine, atunci, îi spun lui Noah.

Asta îl face să zâmbească.

Mă ridic și fac câțiva pași spre Josie. M-am apropiat de ea mai mult decât ar fi trebuit, mai ales că Nick e în casă. Mă aplec ușor, până când buzele mele îi ating obrazul.

— O să-ți placă plimbarea cu motocicleta, promit, îi șoptesc la ureche.

Oricât de mult mi-ar plăcea să-i văd fața în acest moment, atingerea ei m-a terminat. Mă retrag cât pot de repede și intru în casă.

Când plec, pornesc motocicleta, turând motorul să știe ce o așteaptă mâine. Mirosul ei îmi persistă pe piele și pătrunde și în cască. Nu sunt sigur ce voi face mâine, când Josie va urca pe motocicleta mea, dar știu că preț de cinci minute o să mă simt ca în paradis.

Capitolul 18

Josie

Îmi transpiră palmele.

Stau cu ochii pe ceas.

Secundarul se mișcă anormal de încet și ecoul fiecărui ticăit pe care îl scoate se aude în tot magazinul. Am trimis-o acasă pe Jenna mai devreme fiindcă râdea încontinuu de mine și eu nu găsesc nimic amuzant în toată treaba asta. L-aș fi sunat să-l anunț că voi merge pe jos acasă, dar nu am numărul lui și nu cred că Pagini Aurii m-ar ajuta prea mult să fac rost de el. Dacă aș suna la serviciul de telefonie să le cer numărul lui Liam Page, ar râde și ei de mine, la fel cum a făcut Jenna toată ziua. Diferența e că, probabil, aici s-ar auzi un râs hârâit, având în vedere că recepționistele de la serviciul de telefonie sunt de obicei femei bătrâne care nu au nimic mai bun de făcut decât să chinuie oameni ca mine atunci când le întreabă ceva absurd și complet lipsit de noimă.

Oh, Doamne! Mă simt de parcă aș fi iar la liceu.

De fiecare dată când am auzit o motocicletă afară, am fugit repede la geam, iar când Jenna mă vedea și chicotea, mă prefăceam că așez câte ceva în ordine. Astăzi o urăsc.

Mi-am șters palmele de blugi de un milion de ori astăzi. Ar trebui să ajungă în orice moment și, când o să fie aici, o să-i spun că nu mă poate duce cu motocicleta fiindcă nu am cască, și chestia asta e obligatorie; și chiar dacă nu ar fi, tot nu m-aș urca pe capcana aia mortală. Ar putea să mă omoare doar fiindcă l-am ținut departe de Noah. E și asta o posibilitate, nu?

Aud clopoțelul de la ușă și, înainte să am ocazia să întâmpin clientul, simt parfumul lui. Inspir adânc înainte să mă întorc cu fața spre el. Nu știu de ce, dar asta pare o întâlnire, când în mod clar nu e o întâlnire. Vreau să zic că eu sunt logodită cu alt bărbat și ne vom căsători. Nu pot să ies cu Liam, indiferent de ce s-a întâmplat între noi în trecut. Gata, trebuie să opresc năvala de gânduri!

Când, în cele din urmă, mă uit la el, văd cât e de minunat, din cap până-n picioare. Nu mai poartă geaca de piele neagră pe care m-am obișnuit s-o tot văd pe el, așa că rămân cu privirea țintă la brațele lui. Mintea mea îi explorează brațul stâng, apoi cel drept. Degetele simt nevoia să urmărească conturul trasat

cu cerneală. Inima mea e curioasă să afle dacă a durut când și-a făcut tatuajele și dacă mai vrea și altele.

Mă lasă să-l sorb din priviri și îmi dau seama că asta ar putea fi ultima oară când îl mai văd. Poate că nu vrea să-i spună lui Noah că e tatăl lui. La naiba, poate că nici nu vrea să mai audă de Noah de acum înainte. Nu sunt sigură că eu doresc asta.

— Ești gata, Jojo?

Inima îmi sare din piept, deși nu ar trebui. Ar trebui să-i spun să nu-mi mai zică așa, dar mă abțin. E atent la fiecare mișcare a mea, așteptându-se poate să fac vreo criză de nervi.

— Pot să mă duc pe jos, mormăi eu.

Liam își dă ochii peste cap și încearcă să mă ia de mână. Îl las s-o facă. De îndată ce mă atinge, mă simt de parcă aș avea sute de fluturi care dau din aripi pe pielea mea. Nu am mai simțit asta de mulți ani. Fac doi pași spre el, lăsând doar un mic spațiu între noi. În mai puțin de câteva minute îl voi atinge și nu sunt sigură că vreau să mă opresc aici.

Am mintea în ceață, dar trebuie să-mi păstrez cumpătul, îmi reamintesc că sunt o femeie logodită. Tipul din fața mea, bărbatul ăsta superb și extrem de sexy care mă ia de mână cum a făcut de atâtea ori, e același care mi-a frânt inima.

De îndată ce ajungem afară, îmi dă drumul la mână. Vreau să-l ating din nou, dar știu că nu ar trebui să fac asta. Ține o cască în mână și zâmbește când mi-o arată.

— Asta e pentru tine, spune înainte să mi-o pună pe cap.

Încă zâmbește în timp ce-mi aranjează părul care iese de sub cască. Și eu zâmbesc, dar el nu poate să vadă asta.

— Unde locuiești?

Îi spun adresa și mă uit cum încalecă motocicleta.

— Ține-te de umărul meu și urcă și tu.

Fac exact ce-mi spune. Odată așezată bine, își pune și el casca și pornește motocicleta. Vibrația motorului îmi provoacă fiori pe șira spinării și abia acum îmi dau seama de ce iubesc femeile bărbații pe motociclete.

Își duce mâinile la spate și le caută pe ale mele, așezându-mi-le apoi în jurul taliei lui. Stau lipită cu pieptul de el și totul e exact așa cum mi-am imaginat. Îmi așez bărbia, cât pot de bine, pe umărul lui și simt cum i se relaxează corpul înainte să pornească la drum.

Conduce pe strada principală și păstrează viteza legală, luând

fiecare curbă ușor până ajungem acasă la mine. Nu am crezut niciodată că mă voi simți atât de în siguranță pe o motocicletă.

Parchează pe alee, apoi oprește motorul. Își scoate casca și primul lucru pe care îl face e să mă ajute să cobor. Când îmi scot și eu casca, el începe să râdă.

— Ce naiba te-a apucat? îl întreb în timp ce încerc să-mi aranjez părul.

Asta e dovada că nu ar trebui să port niciodată o cască.

— Nimic, doar că mi te-am imaginat de un milion de ori stând în spatele meu pe motocicletă și nu m-am gândit că o să-ți fluturi așa părul când îți scoți casca.

— Ți-ai imaginat cum aș arăta pe motocicleta ta? întreb cu vocea aproape șoptită.

El dă din cap și lasă piedica jos să poată coborî.

— Ești prima fată pe care am dus-o cu motocicleta.

Se apropie de mine și îmi îndepărtează o șuviță de păr de pe față, dând-o după ureche.

— Singura, Jojo.

Se trage de lângă mine, acordându-mi puțin spațiu. Trebuie să înțeleg ce tocmai s-a întâmplat.

Mă urmează înăuntru, prin ușa care dă spre bucătărie și sufragerie. Aruncă o privire în jurul lui, admirându-mi căsuța. Nick mi-a propus să ne mutăm după ce ne căsătorim, dar Noah și cu mine am locuit aici de când mi-am terminat eu studiile. Nu sunt sigură că vreau să mă mut încă.

Noah iese în fugă din camera lui și îl îmbrățișează pe Liam. Îi las singuri să profite de momentul lor și mă duc în bucătărie să încep să pregătesc cina. Am preparat o parte din ea aseară, pentru ca Liam să poată petrece cât mai mult timp cu Noah.

— Noah, ți-ai terminat temele?

— Nu, pot să le termin după ce pleacă Liam?

— Îmi arăți și mie tema? Poate te ajut.

Noah fuge sus în camera lui, urcând scările cu pași mari și apăsați.

— Noah?! strig eu.

— Da?

— Găsește-ți un joc sau ceva de făcut pentru câteva minute, vreau să vorbesc ceva cu Liam.

— Bine, îmi răspunde.

Deschide imediat televizorul și aud huruitul unor mașini de

curse.
— Mulțumesc pentru asta, Josie.
Zâmbesc și aprob din cap, fiindcă nu știu cum ar trebui să răspund.
— Eu ar trebui să plec mâine, dar Noah zice că are meci vineri și nu aș vrea să-l ratez.
Aprind cuptorul și bag mâncarea înăuntru la încălzit. Îi fac semn lui Liam să ia loc la masă. Înainte să se așeze, îmi trage și mie scaunul, ceva ce Nick nu a făcut niciodată. Iau și eu loc la masă și-mi împreunez mâinile în poală.
— Chiar nu ai știut? îl întreb.
Nu îmi place să întreb, dar trebuie să știu. Liam dă din cap și se uită atent la ceva… orice în afară de mine. Când dă în sfârșit ochii cu mine, pot vedea durerea din ei. Spune adevărul.
— Ți-am găsit agentul sau ce-o fi și am sunat.
Încep să-i povestesc, detestând faptul că trebuie să retrăiesc acea perioadă din viața mea. Perioadă când mi-am dorit cu disperare să dau de el, când am avut cea mai mare nevoie de el, și nu a fost de găsit.
— Am lăsat mesaj după mesaj, până când, în cele din urmă, cineva m-a sunat înapoi să mă anunțe că le-ai spus tu că nu mă cunoști.
Liam îmi ia mâna. O duce la fruntea lui.
— Nu am știut. Dacă aș fi știut, aș fi venit imediat acasă și aș fi rezolvat lucrurile.
— Noah nu știe nimic. Știe că Nick nu e tatăl lui, doar că uneori îi e mai ușor să le spună oamenilor că e fiul lui Nick. Nu vreau ca el să sufere, Liam, și mi-e teamă că vei dispărea iar mâine dacă te las să-i spui adevărul.
— N-o să fac asta. Știu că nu înseamnă nimic pentru tine cuvântul meu, dar voi face tot ce-mi stă în putință să-ți demonstrez că vorbesc serios. Vreau să fiu tatăl lui. Ar trebui ca el să fie al nostru, Jojo, și eu am stricat totul.
Nu pot să-mi opresc lacrimile când îl aud spunând astfel de lucruri. Nici nu mă mir că e compozitor și că milioane de femei s-au îndrăgostit de piesele lui.
— Îi putem spune în seara asta, dacă vrei…
— Eu vreau, dar…
— Nu, Liam, fără niciun „dar”. Tocmai ți-am spus că nu vreau ca el să sufere.

— Nu așa stă treaba. Trebuie să mă întorc la Los Angeles și voiam să plec mâine, dar m-a rugat să vin la meciul lui, așa că mi-am anulat întâlnirile de săptămâna asta să pot rămâne să-l văd jucând. Va trebui să mă întorc la serviciu, dar după ce va afla adevărul, voi putea reveni o dată pe lună să-l văd. O să vedem pe parcurs ce vom face.

Am știut că stilul lui de viață va determina cât de tată poate să fie. Nu sunt sigură dacă mă așteptam ca el să se mute înapoi aici sau nu.

— Da, știu, îi spun cu blândețe.

Aș vrea să-l întreb cum rămâne cu mine, dar eu îl am pe Nick și el mereu s-a purtat frumos cu mine și cu Noah.

— Mă duc să-l aduc pe Noah, să înceapă deja să mă urască.

Liam mă prinde de mână și mă trage în jos, spre el.

— Nu o să te urască fiindcă nu-i voi permite eu s-o facă.

Încuviințez din cap și îi dau drumul la mână. Aștept un moment să mă liniștesc înainte să-l strig pe Noah.

Când îl strig, el vine jos ca din pușcă, cu un zâmbet mare pe față. Arată exact ca Liam atunci când zâmbește.

Liam își ridică privirea în sus când intrăm în bucătărie. Dacă nu aș fi știut, aș putea crede că a plâns. Ne așezăm toți trei, cu Noah între noi doi. El se uită la noi și ne zâmbește.

— Trebuie să îți spunem ceva.

Capitolul 19
Liam

— Bine, spune Noah.

Pot simți cum începe să bâțâie din picior sub masă. Îmi pun mâna pe genunchiul lui să-i calmez emoțiile. Josie se foiește pe scaun, apropiindu-se mai mult de băiat. Fac și eu același lucru, deși nu știu de ce. Mă uit la ea și ridic o sprânceană. Nu am hotărât cine îi va spune. Cred că ea ar trebui s-o facă, pentru că eu nu mă simt în stare să-i spun verde-n față că sunt tatăl lui. La cât noroc am eu, cred că ar ieși ca o imitație a lui Darth Vader, dar fără probleme de respirație.

Josie își drege vocea și îi zâmbește lui Noah.

— Mai ții minte când m-ai întrebat dacă Liam a fost iubitul meu?

Noah încuviințează din cap și începe să-și bâțâie iar piciorul. Îmi dau seama acum că nu o să pot să-l mențin calm. La naiba, nici măcar eu nu sunt calm, dar am exersat ani de zile cum să-mi ascund emoțiile.

— Ei bine, noi doi am fost împreună în timpul liceului, dar apoi el a plecat la facultate și relația noastră s-a răcit, dar...

Josie se oprește din vorbit și își drege iar glasul. Înțeleg cât îi e de greu să-și amintească ce bine ne-a fost înainte să stric eu totul.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus mai repede, dragul meu.

— Ce să-mi spui? o întrerupe Noah.

Are ochii roșii. Îmi dau seama că nu îi place să-și vadă mama plângând. Își pune mâna pe umărul ei și o mângâie.

— Liam e tatăl tău, dragul meu, spune Josie suspinând.

Îmi lovesc piciorul de masă în timp ce mă ridic ca să ajung lângă ea. Mă pun în genunchi și o trag în brațele mele. Lacrimile ei îmi udă gâtul. Chiar dacă știu că nu ar trebui, tot o sărut pe obraz. Sunt nevoit s-o fac.

— Totul va fi bine. Nu voi mai pleca. Îți promit, îi șoptesc printre sărutări.

Ea își ridică fața să se uite la mine. Are ochii roșii, umezi și umflați.

Îi iau fața în mâini și o trag mai aproape de mine să o sărut direct pe buze. Cât de dor mi-a fost de aceste buze! Când începe să se tragă, tot ce vreau e să mai lungesc sărutul, dar nu e iubita mea și nu ar fi trebuit să o sărut, mai ales în felul ăsta.

— Îmi pare rău, spun eu.

Ea doar încuviințează și își șterge fața cu dosul palmelor. Eu mă întorc pe scaunul meu fără să-l privesc pe Noah. Tocmai a văzut cum un bărbat i-a sărutat mama.

Un bărbat care nu e logodnicul ei.

Îmi asum riscul și mă uit la Noah. Spre surprinderea mea, îl văd că zâmbește. Nu știu sigur de ce, dar arată ca un copil aflat în magazinul cu dulciuri.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus adevărul atunci când m-ai întrebat prima dată, spune Josie.

Își trece degetele prin părul lui și asta pare să-l relaxeze suficient cât să nu mai dea din picior.

Noah doar ridică din umeri.

— Oricum, știam deja.

Eu și Josie ne uităm unul la celălalt înmărmuriți, apoi ne întoarcem privirea spre băiat.

— Cum adică știai deja? îl întreb eu.

— Îți aduci aminte când ne-am întâlnit la muzeu?

Dau din cap că da.

— Ei bine, mă uitam la o poză cu tine și Mason, și o profesoară mi-a spus că semănăm, iar apoi când ne-am întâlnit la toaletă și ți-am spus numele mamei, te-ai uitat cam ciudat la mine, așa că am bănuit mereu.

— Și nu ai spus nimic? îl întreb.

— Nu eram sigur dacă mă placi sau dacă vrei să fii tatăl meu.

Uitându-mă la fiul meu cu lacrimi în ochi, mă văd pe mine când eram de vârsta lui. Mă întind spre el și îi cuprind fața în mâini.

— Normal că vreau să fiu tatăl tău! Dumnezeule, Noah, din ziua în care te-am întâlnit am tot stresat-o pe mama ta să mă lase să te cunosc.

— Și eu am venit pe lume în mod accidental, ca Junior Appleton?

— Nu! îi răspund eu, înainte să apuce și Josie să spună ceva.

Ea face ochii mari.

— Mama ta și cu mine am vorbit tot timpul despre cât de mult ne dorim să avem copii. Urma să o iau de soție, să-i cumpăr o casă frumoasă și apoi să ne întemeiem o familie.

Noah se uită la Josie cum dă aprobator din cap. Când își întoarce din nou privirea la mine, ochii lui sunt ca niște pumnale.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu am plecat la facultate și unele lucruri s-au schimbat în viața mea. În loc să o iau pe mama ta cu mine, am lăsat-o aici împreună cu toți cei pe care i-am cunoscut și am plecat în California să încerc ceva diferit. Nu am știut de existența ta până când nu te-am întâlnit în acea zi. Mama ta…

Mă uit la Josie și îi zâmbesc.

— … te iubește foarte mult și a încercat să mă găsească, așa că să nu fii supărat pe ea, bine?

— Bine.

— Îți amintești când ți-am spus că trebuie să mă întorc la serviciu? Rămân să văd meciul de săptămâna asta, apoi mă duc înapoi, dar stai liniștit, că mă voi întoarce, și între timp mă poți suna oricând vrei să vorbim sau dacă ai vreo întrebare despre

fotbal.

— Pot să le spun oamenilor că ești tatăl meu?

Mă uit la Josie să văd dacă e de acord. Ea ridică din umeri. Cred că orașul Beaumont e suficient de izolat încât să nu fie deranjat de paparazzi, dar nu pot fi prea sigur. Pe de altă parte, nu vreau să creadă că trebuie să mă ascundă de restul lumii.

— Poți, dar ascultă, amice. Unii oameni nu au altceva mai bun de făcut decât să mă fotografieze pe mine și ei cred că se pot apropia de mine prin intermediul prietenilor mei. Dacă te sâcâie sau se ține cineva scai de tine, sună-mă și mă ocup eu de tot, bine?

— Și trebuie neapărat să-i spunem lui Nick, zice Josie în timp ce își trece mâna prin părul lui Noah.

Am crezut că știe deja și din cauza asta era atât de nervos ieri. Nu-mi pasă, dar el e cel care mi-a crescut fiul. Ar trebui să-i respect sentimentele.

— Ascultă-mă, Noah. Vreau să asculți de Nick și să te porți cu el exact ca până acum, fiindcă și el e tatăl tău. O să fii unul dintre copiii speciali care au mai mulți părinți.

Cronometrul de la cuptor ne anunță că mâncarea noastră e gata și Noah răsuflă ușurat înainte să ne spună că moare de foame. Josie se ridică imediat și se îndreaptă grăbită spre bucătărie, lăsându-ne pe noi singuri la masă.

— O iubești pe mama mea?

— Da, îi răspund fără ezitare.

— Dar o iubești tare, taaaare?

— De unde înveți chestii din astea?

Nu-mi amintesc să fi știut ce e iubirea la nouă ani. Singura mea preocupare era fotbalul și cât de tare puteam pasa mingea. Nici măcar de fete nu eram interesat la vârsta aia.

— De la școală.

— Și ce altceva vă mai învață la școală acum?

Noah ridică din umeri.

— Adică, o iubești ca înainte?

— Da, îi spun din nou, fiindcă e adevărat.

Nu am încetat niciodată s-o iubesc, iar timpul și distanța nu schimbă deloc sentimentele. Am fost îndrăgostit de Josephine Preston de când mă știu, dar acum nu mai am nicio șansă să fiu cu ea.

— Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Mama ta și-a văzut

de viața ei și se va mărita cu Nick. Chiar și așa, noi rămânem o echipă. Tu o să fii partenerul meu.

— Pot să vin în turneu cu tine?

Josie intră în sufragerie exact când pune Noah întrebarea. Nu știu ce să-i răspund, dar cu siguranță nu o să-l refuz. Josie mă privește cu coada ochiului, așteptându-se să o dau în bară. Pune farfuriile pe masă în fața noastră și se așază vizavi de Noah.

— Poate, îi spun în timp ce îmi ridic furculița de pe masă. Depinde unde trebuie să mă duc și dacă e în timpul verii. Nu poți lipsi de la școală și nu cred că vrei să lipsești nici de la antrenamente. Mai joci și altceva?

Încep să mănânc și oftez de plăcere când gustul savuros de pui îmi atinge papilele gustative. Nu am mai mâncat de mult timp mâncare gătită în casă. Tot ce am mâncat la Katelyn a fost semipreparat, dar asta e o cină adevărată.

— Mai joc baseball, pentru că îi place lui Nick, dar eu vreau să învăț să cânt la chitară.

— O să te învăț eu.

— Serios? Grozav!

Conversația din timpul cinei decurge destul de bine. Vorbim despre profesorii lui și ce teme primește. Ne spune că îi place de o fată de la școală, dar nu vrea să ne divulge numele ei. Josie și Noah sunt curioși să afle cum e la Los Angeles. Le spun că sunt foarte mulți oameni și că traficul e infernal, așa că nu-mi place să ies prea mult din casă, mai ales că uneori e și foarte cald. Partea bună e că avem Disneylandul, plaje frumoase și Hollywoodul.

Noah mă întreabă cum îl cheamă pe motanul meu, iar eu recunosc rușinat că nu l-am botezat până acum. Noah crede că din această cauză mă urăște și probabil are dreptate.

Noah mă interoghează despre muzică și postul MTV, dacă îmi place să trec pe la ei să le dau interviuri. Recunosc că nu îmi place, dar că nu am de ales. Îmi spune că mi-a ascultat o parte din cântece și că sunt foarte bun. M-a luat pe nepregătite când m-a întrebat cine m-a inspirat să scriu acele cântece. Doar am ridicat din umeri și am continuat să mănânc. Pur și simplu nu vreau să răspund la unele întrebări.

Având în vedere că suntem în timpul săptămânii, trebuie să încheiem seara mai repede. Noah nu e de acord cu asta, dar îi distrag atenția întrebându-1 dacă pot veni mâine să-l văd la

antrenamente, li amintesc că o să fiu prezent în tribună și la meciul de săptămâna asta. Josie mă invită din nou la cină și accept fără să stau pe gânduri. Îmi place să-mi petrec timpul cu ea, fiindcă simpla ei prezență mă liniștește și mă inspiră. Abia aștept să ajung înapoi în studio, chiar dacă asta înseamnă că voi fi departe de ei.

După ce Noah se bagă în pat, Josie și cu mine stăm de vorbă la o cafea și ea îmi impune anumite reguli. Chiar dacă nu sunt de acord cu ele, înțeleg de ce o face.

Nu am voie să-i iau cadouri impresionante sau jucării extravagante. O întreb dacă am voie să-i iau un telefon și e de acord, atâta timp cât eu plătesc pentru el. Încep să râd, dar apoi stau și mă gândesc că ea și Nick nu-și pun banii la comun. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât devin mai nervos. Dacă el locuiește aici și se joacă de-a tatăl, de ce o preocupă problema banilor? îmi pun o notiță pe telefon să nu uit să-i trimit un cec cu echivalentul pensiei alimentare pentru zece ani.

Mi-e greu să plec din căminul lui Josie. Nu-mi place să-i știu singuri acasă, dar ea m-a asigurat că e obișnuită cu asta. Oricum, tot nu-mi place.

În loc să mă întorc la hotel, mă îndrept spre cimitir. Nu am trecut pe aici de la înmormântarea lui Mason și aș avea nevoie de el în acest moment. Chiar și numai să asculte ce am pe suflet. Sunt surprins că pot găsi locul pe întuneric. Toate coroanele lui sunt încă înflorite și mă întreb dacă Josie a trecut pe aici în fiecare zi să aibă grijă de flori.

— Ei bine, am un fiu, spun în timp ce rearanjez florile. Am un fiu de nouă ani care seamănă leit cu mine și joacă fotbal. Și ce să vezi, e fundaș. Bănuiesc că e super să fii tată. Nu am de unde să știu încă, pentru că am aflat accidental de existența lui și Josie abia azi i-a spus adevărul. Pare încântat, dar curând își va da seama că eu nu pot să fiu tot timpul lângă el, așa cum e Nick. Doamne, cum ai putut să o lași să se cupleze cu Nick Ashford? Omule, când l-am văzut la slujba ta, am crezut că am ajuns în zona crepusculară. Bănuiesc că v-ați împrietenit până la urmă, nu?

Stau direct pe pământ și-mi duc genunchii la piept.

— Îmi pare rău, Mason! Nu o să afli niciodată cât de rău îmi pare că am plecat așa. Ar fi trebuit să dau un telefon sau ceva, să mă întorc după un an. Tot ce pot spune e că îmi pare rău și te

asigur că mă voi revanșa față de Katelyn. O să am grijă să nu-i lipsească nimic. Voi face asta pentru ea, pentru tine și pentru fetele tale, în special pentru Peyton. Va trebui s-o învețe cineva pasa lungă. Mai bine să învețe de la mine.

Pun mâna pe pământul care îl acoperă și spun o rugăciune înainte să plec. Mă întorc la hotel pe un drum lung și singuratic. Acum că îl am pe Noah și el știe adevărul, vreau să-mi petrec tot timpul cu el. Trebuie doar să-mi dau seama cum să fac asta.

Capitolul 20
Josie

Nu am crezut niciodată că voi avea din nou sentimente pentru Liam. Am renunțat să mai simt ceva pentru el, dar apoi a reapărut în viața și în inima mea. Prima dată, a gătit pentru mine și pentru Noah. Când am ajuns acasă de la serviciu, l-am găsit în bucătărie gătind. A doua seară, a venit din nou rândul meu să gătesc. A rămas până târziu și, când am văzut că a adus filmul meu preferat și o sticlă de vin, am știut că o să-i cedez. Nu mi-am dorit nimic mai mult decât să ne îmbrățișăm pe canapea, dar el nu a vrut să stea lângă mine. A preferat să ia un loc pe un scaun nu prea comod, în timp ce eu am stat pe canapea cât mai aproape posibil de el.

În seara în care Nick s-a întors acasă, mă așteptam să-l găsesc pe Liam la mine în bucătărie, dar nici urmă de el. Am încercat să nu stau cu ochii pe geam și să nu fiu atentă la orice zgomot, în caz că și-ar putea face apariția pe aleea mea, fiindcă am bănuit că nu va veni. Oricum, nu contează cât de mult îmi doresc eu să-l văd, pentru că el venea aici doar pentru Noah și trebuie să mă obișnuiesc cu ideea. În plus, eu îl am pe Nick. Nick e cel pe care mi-1 doresc.

Cu Nick o să mă căsătoresc.

Nick a fost alături de mine în ultimii șase ani. Locuim în aceeași casă și l-am crescut împreună pe fiul meu.

Nu înțeleg de ce stau în camera de zi, pe întuneric, în timp ce el e sus în dormitor, și cotrobăi prin cutia în care îmi țin amintirile legate de Liam. Ar trebui să fiu și eu sus în pat, lângă el, dar de când s-a întors acasă eu am dormit pe canapea motivând că mă doare burta. Când m-a întrebat Nick dacă e

posibil să fiu gravidă, mi-a venit să plâng. Nu pentru că nu vreau încă un copil, ci fiindcă, dacă vom avea unul, nu va semăna cu Noah. Nu va semăna cu mine și cu Liam.

Degetele mele mângâie poza cu el în echipamentul de fotbal, cea în care își ține casca sub braț. Pe apărătoarele pentru ochi nu și-a scris numărul lui, ci „Jo”. Toți prietenii l-au sâcâit mereu pentru asta, dar lui nu i-a păsat.

— Bună, frumoaso!

Liam mă ia în brațe, iar eu nu pot să mă abțin să nu țip. Am devenit oficial una dintre acele fete pe care nu le plăceam. Oh, Doamne, sunt un clișeu ambulant!

Liam mă lasă jos și mă întoarce cu fața spre el. Observ ceva diferit azi la apărătoarele lui pentru ochi. Lipsește numărul.

— Ești conștient că pe fața ta scrie „Jo”, nu?

— Sigur că sunt. Dacă citești ambele, obții Jojo.

— Chiar așa!

Râd când văd cât de ridicol poate să fie.

Mă trage spre el și mă sărută apăsat. Nu îi e teamă că putem fi prinși de vreun profesor, chiar dacă eu sunt speriată, îmi promite că nu se va întâmpla nimic rău și am încredere în el.

— O iubesc pe Jojo mai mult decât orice pe lumea asta.

— Chiar așa? Ar trebui să fiu îngrijorată?

Liam dă din cap și rânjește, chiar dacă asta nu se potrivește cu atitudinea lui de dur.

— Tu ești Jojo a mea. Doar a mea, spune el.

Mă sărută din nou înainte să fugă la antrenament. Mă uit la spatele lui până ajunge la jumătatea drumului spre teren. Are un fund atât de mișto!

— Hei, Jojo! mă strigă.

— Da? strig și eu înapoi.

— O să fii soția mea într-o zi!

Am fost sigură că ne vom petrece toată viața împreună. Am crezut că dragostea noastră era unică în lume. Aproape că îmi doresc să-și fi găsit pe altcineva și să se fi îndrăgostit, dacă tot a plecat. Dar nu a facut-o. Pur și simplu mi-a spus că se sufoca.

Am avut un vis, cel tipic american, și pentru o perioadă chiar a devenit realitate. Șefa majoretelor era iubita unui fundaș, căpitanul echipei. Eram exemplul cuplului perfect din oraș. Toți știau că suntem împreună și că nimic nu putea să ne despartă. Au mai încercat și alte fete să se dea la Liam, dar el le-a

expediat fără să stea pe gânduri. Uneori, aproape că îmi era milă de ele.

Obișnuiam să luăm cina cu părinții lui în fiecare sâmbătă seara la clubul orașului Beaumont. Doamna Westbury era rece ca gheața, iar domnul Westbury mă privea cu superioritate. Am mers acasă la ei când nu am putut să dau de Liam, să-i întreb dacă știu unde e, iar tatăl său mi-a spus că e fericit că Liam a decis în sfârșit să scape de agățătoare. M-am simțit atât de jignită, încât i-am strigat verde-n față că „agățătoarea” asta îi poartă nepotul în pântece.

— Ia te uită, parașuta a obținut ce a vrut, a spus el înainte să-mi trântească ușa în nas.

Liam nu m-a întrebat nimic despre părinții lui și nici dacă ei îl cunosc pe Noah. Nu știu cum ar reacționa dacă i-aș spune cum s-a purtat tatăl lui. Știu, în adâncul sufletului meu, că Liam nu m-a considerat niciodată o agățătoare.

Poate n-o să mă întrebe, așa că nu o să fiu nevoită să-i povestesc ce s-a întâmplat.

Simt o apăsare pe umăr și mă trezesc. Mă uit cu un ochi mijit și îl văd pe Nick aplecat deasupra mea. Imediat ce îmi deschid complet ochii și-i văd expresia de pe chip, mă apucă groaza. Mă ridic repede în șezut și-mi trag pătura în jurul meu. Nick îmi intinde o cană de cafea și se așază lângă mine.

— Nu întârzii la serviciu? îl întreb eu.

Eu sigur voi întârzia, dar Jenna se descurcă să deschidă singură magazinul.

— Am sunat-o pe Barbara și i-am spus că voi întârzia. Cred că trebuie să vorbim.

Arată cu degetul spre cutia în care țin tot ce are legătură cu Liam. Cea pe care am ascuns-o de ani buni.

— Se pare că te-ai decis să răscolești niște amintiri.

Sorb încet din cafea cât timp mă gândesc ce să-i spun. Nu-mi place să-l mint, dar orice îi voi spune va suna ca o minciună. E posibil să iubești două persoane în același timp? Dacă sentimentele mele pentru Liam au reapărut datorită lui Noah, datorită faptului că am ocazia să-mi văd băiatul alături de tatăl lui? Ăsta o fi genul de dragoste pe care o simt pentru Liam?

— Mason…

— Nu la Mason te uitai, Josie. Te rog să nu-ți bați joc de mine spunându-mi minciuni.

Nick nu vrea să se uite la mine. Până acum nu ne-am mai certat. Între noi au existat doar momente jenante, mai ales după ce îl respingeam de fiecare dată când mă cerea în căsătorie.

— Îmi pare rău.

Îmi pun cana de cafea pe măsuță, atentă să nu folosesc vreo fotografie pe post de suport. Încerc să nu le privesc în timp ce le adun, dar una cu mine și Liam îmi atrage atenția. Nick oftează adânc și mă aduce la realitate. Pun grămada de poze înapoi în cutie și închid capacul.

— Chiar trebuie să le păstrezi? Oricum o să-i revezi pe majoritatea dintre ei la reuniunea noastră.

— Da, trebuie să le păstrez! mă răstesc la el.

— Serios? De ce oare? Să-ți poți aminti de vremurile bune? Din cauza asta?

— Ce-ai vrea să-ți spun? Că îmi pare rău că am păstrat pozele? Ei bine, nu-mi pare. E tatăl fiului meu, Nick. Fie că-ți place, fie că nu, o să-l vezi tot mai des de acum încolo.

Nu mai suport să stau lângă el, așa că mă ridic și încep să fac ture prin cameră. Îmi tremură mâinile de nervi.

— Ce dracu' vrea să însemne că o să-l văd tot mai des? Nici nu mă gândesc!

Se ridică în picioare și își varsă cafeaua. Mă bucur că am adunat pozele, pentru că altfel ar fi fost distruse.

— De ce ne certăm pe tema asta? Știam amândoi că asta urma să se întâmple într-o bună zi. Dacă nu se întorcea Liam, se apuca Noah să pună întrebări.

— Da, dar am crezut că logodnica mea ar fi putut măcar să-mi ceară și mie părerea, să luăm cea mai bună decizie pentru fiul nostru.

Mă străduiesc să nu-mi dau ochii peste cap când aud că îl numește „fiul nostru". Știu că par o afurisită, dar am făcut totul pentru binele lui Noah. Mă duc să iau un prosop și mă apuc să șterg cafeaua de pe jos.

— Am luat o decizie. L-am invitat pe Liam la cină și i-am spus adevărul lui Noah seara trecută. Îmi pare rău că nu ți-am cerut și ție părerea. Nu am făcut-o ca să ne certăm. Am crezut că așa e mai bine.

— Mai bine pentru cine? Pentru tine și pentru Liam?

— Așa e mai bine pentru Noah.

Nick se plimbă dintr-o parte în alta în fața geamului, cu

mâinile la ceafa. Mă duc la el și îl ating pe umăr. El doar tresare și se trage de lângă mine.

— Te-ai culcat cu el?

— Poftim? Cum poți să mă întrebi așa ceva? îi întreb, fiindcă nu-mi vine să cred ce aud. Sunt... Serios, Nick, după toate prin câte am trecut, cum mă poți întreba așa ceva?

— Simplu, spune când se întoarce cu fața spre mine. Te-am rugat de atâtea ori să te măriți cu mine și mereu m-ai respins. Te-am cerut și după ce l-am pierdut pe Mason, pentru că nu mai vreau să trăim așa. Apoi și-a făcut Liam apariția. Normal că m-am gândit că ați păstrat legătura și că ți-a spus că vine înapoi, că totul e doar un plan de-al tău.

— Asta nu-i corect.

— Nu, Josie, îți spun eu ce nu e corect. Nu e corect că, de când m-am întors, mi-am petrecut nopțile singur în patul nostru și că te-am găsit dormind pe canapea cu pozele fostului tău iubit înșirate peste tot. Apoi îmi spui cu nonșalanță că te-ai decis de una singură să-i spui unui băiat pe care l-am crescut eu cine e tatăl lui, doar pentru că așa ai vrut tu. Asta nu e aceeași Josephine de care m-am îndrăgostit eu. Nu știu ce s-a întâmplat cât timp am fost eu plecat sau ce ți-a făcut de te porți așa, dar nu-mi place.

Nick iese ca din pușcă afară din casă și închide nu doar ușa, ci și conversația noastră.

După ce vine Nick acasă de la serviciu, ne îndreptăm spre teren. Liam va pleca în seara asta, după meci, așa că e ultima dată când se vor vedea el și Noah, pentru o perioadă. Liam i-a cumpărat un iphone și a crezut că nu observ când mi-a înmânat și un cec cu o sumă ireal de mare de bani. Mi-a spus să-l păstrez, chiar dacă nu am nevoie de el. Să-l folosesc într-o zi ploioasă sau să-i cumpăr ce vreau lui Noah.

Dispoziția lui Nick nu s-a îmbunătățit, având în vedere că a dat ochii cu Liam pe teren.

Noah a fugit în calea lui și i-a sărit în brațe, moment în care l-am auzit pe Nick murmurând ceva neinteligibil. Eu am preferat să-l ignor. Nu m-am dus să vorbesc cu Liam, pentru că mi-a luat-o Peyton înainte. Au stat împreună, ea pe umerii lui, și s-au uitat la Noah cum joacă fotbal.

Când s-a terminat meciul, Noah a părăsit terenul și s-a dus direct la Liam, ceea ce l-a înfuriat pe Nick. Aș vrea ca Nick să

înțeleagă. Știu că e greu pentru el, dar faptul e consumat. Nu putem da timpul înapoi. Tatăl lui Noah pleacă și cine știe când se mai întoarce. Ar putea și Nick să-i dea ocazia să-și ia rămas-bun de la el.

— Noah, hai să plecăm!

Nick pufnește când îi pune echipamentul în spatele camionetei. Liam scutură din cap și se îndreaptă spre noi, cu Noah lângă el. Nu-mi vine să cred cât de mult seamănă unul cu celălalt.

— Deci, o să mă întorc luna viitoare și o să stau o săptămână. Când o să aflu data exactă, te sun să te anunț, bine?

Aprob din cap, incapabilă să-mi găsesc vocea. Nu vreau ca această reuniune să se termine.

— Să te porți frumos, bine? Și să-l asculți pe Nick, așa cum am vorbit.

Se apleacă și își îmbrățișează fiul. Fiul pe care abia l-a cunoscut și pe care îl părăsește.

— Pa, tată! spune Noah înainte să fugă la camionetă.

Sunt sigură că expresia de pe chipul lui Liam este identică cu a mea.

— Nu-ți face griji, Jojo, îmi șoptește la ureche.

Mă sărută pe obraz înainte să se îndepărteze.

— Ai grijă de familia mea, Nick! spune Liam în timp ce-și pune casca, așa că nu apucă să audă răspunsul acestuia.

Privesc cum motocicleta lui Liam se îndepărtează. Când ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Nick, observ că mă urmărește atent. Scutură din cap și lovește cu pumnul camioneta.

Cred că logodnicul meu tocmai s-a despărțit de mine.

Capitolul 21
Liam

Ce bine e să fiu înapoi în studio! De când m-am întors, compun ca nebunul. Cred că am deja suficiente piese cât pentru un nou album. Astăzi, basistul meu, Jimmy, și bateristul, Harrison, vin să adauge liniile melodice.

Ar trebui să fiu fericit, dar nu sunt. Pentru asta mi-am abandonat vechiul stil de viață. Sunt al naibii de agitat și vreau să mă întorc în Beaumont. Primele zile de când m-am întors au

fost cam ciudate. Am vrut să-l sun pe Noah de câteva ori, dar nu am avut curajul să o fac. Dacă nu mai voia să vorbească cu mine, acum că am plecat?

În clipa în care i-am văzut fața apărând pe ecranul telefonului meu, am știu că nu așa stau lucrurile. Când i-am răspuns părea fericit, entuziasmat să-mi pună o grămadă de întrebări despre Los Angeles și studioul de înregistrări. M-a rugat să-i trimit poze cu motanul, așa că asta am și făcut.

Nu mă mai satur să vorbesc cu el. Orele în care e la școală și diferanța de fus orar mă enervează. Zilele de weekend au devenit preferatele mele.

Urăsc zilele de luni, fiindcă îmi răpesc fericirea pe care am simțit-o atunci când mi-am petrecut ore în șir vorbind cu fiul meu. Încă nu le-am spus băieților din formație, dar am s-o fac. Deocamdată, vreau ca doar eu să știu de existența lui Noah. Dintre noi, doar Harrison mai e părinte, are un băiat de șapte ani. Quinn e rezultatul unei aventuri de-o noapte care a determinat-o pe mămicuță să-și abandoneze comoara de copil pe treptele lui Harrison. Tătic la minut.

Când văd fața lui Josie lângă mmiărul ei de telefon, încep să mă panichez. Sigur s-a întâmplat ceva cu Noah, altfel nu m-ar fi sunat. Nu am mai vorbit de când am plecat. Nu se pune problema că nu-mi doresc, doar că nu vreau să-i stric relația cu Nick.

— Alo?

— Bună!

Respiră greu. Închid ochii și număr până la zece. Nu poate vorbi cu mine în halul ăsta. Mă omoară s-o știu a altui bărbat și nu a mea.

— Ce…

Mi-au rămas vorbele în gât când am auzit-o cum m-a salutat. Trebuie să-mi revin. A fost doar un simplu cuvânt din patru litere. Nu înseamnă nimic.

— Ce mai faci?

— Astăzi e luni.

O spune de parcă ar trebui să știu semnificația acestei zile. Îmi storc creierul încercând să-mi amintesc dacă mi-a spus Noah ceva special despre lunea asta.

— Da, se întâmplă des să urmeze după duminică, spun, încercând să destind atmosfera.

— Mason îi cumpăra lui Katelyn câte zece trandafiri în fiecare zi de luni și azi va fi prima dată când nu va primi flori de când…

Aș putea jura că plânge.

— Ei bine, nu putem să o lăsăm pe Katelyn fără flori, nu-i așa?

Deschid aplicația pentru internet și intru pe site-ul florarilor.

Aleg un buchet de crini în locul trandafirilor și cer să fie livrați de la magazinul lui Josie.

— Gata!

— La ce te referi?

— Tocmai i-am comandat flori. O să primească câte un buchet în fiecare zi de luni, timp de un an.

— Liam…

I-a pierit vocea și îmi dau seama că încearcă să-și controleze emoțiile. În ultimele săptămâni nu i-a fost ușor deloc. Josie pe care am cunoscut-o eu a fost mereu puternică și încrezătoare, apoi l-a pierdut pe Mason și întoarcerea mea a provocat haos. Mai vorbim puțin la telefon înainte să trebuiască să îmi proceseze comanda. Nu-mi place să-i închid telefonul, dar pe amândoi ne cheamă datoria.

Când vin băieții din trupă, îmi par fericiți. Cred că le-a prins bine această mică vacanță. Ne așezăm toți la birou și le arăt piesele la care am lucrat până acum. Harrison râde de câteva dintre ele, iar pentru asta primește un pumn de la Jimmy. Eu aștept să le aud părerile.

— Te-ai îndrăgostit cumva cât timp ai fost plecat? mă întreabă Harrison.

Da, dar e aceeași iubire de care nu am reușit niciodată să mă vindec. Doar am conștientizat ce am pierdut în toți acești ani.

— Nu, doar am revăzut o mulțime de vechi prieteni. Prietenul meu cel mai bun s-a dus și în urma lui au rămas o soție și doi copii. Asta m-a cam emoționat, bănuiesc.

— Ei bine, mie îmi plac, spune Jimmy.

— Nu o să ne ia prea mult timp să adăugăm muzică la ele. Deja am câteva idei.

Intrăm în studio și începem să experimentăm cu diferite sunete. Probabil că majoritatea pieselor ar putea deveni balade, dar ne ferim să facem asta. Trebuie să adăugăm o vibrație rock ca să menținem interesul fanilor. Dacă scot un album cu piese de dragoste, oamenii vor crede că am devenit sentimental.

— „Painkillers”[1]

trebuie să fie o melodie lentă, spun când Jimmy începe să cânte.

— De ce? Pe ăsta l-am putea transforma foarte ușor.

Scutur din cap.

— Vreau ca ăla să fie lent. Vreau ca oamenii să simtă versurile și ce vor ele să transmită. Nu vreau să se piardă printre vibrațiile puternice.

„Painkillers” e prima piesă la care lucrăm. Ne ia doar câteva încercări până când sunt mulțumit de linia melodică. Va trebui s-o conving pe Sam să aleagă piesa asta ca single promoțional. Vreau să o scot cât se poate de repede.

După ce pleacă băieții, mă apuc de lucru la mixaje. Ascult „Painkillers” încontinuu, până sunt mulțumit de rezultat. Decid să mai încercăm o dată mâine înainte să înregistrăm versiunea finală.

Pupitrul meu de mixaj se umple de hârtii. Dau mai încet piesa, dar îmi las căștile pe urechi. Vreau să njă aud cântându-i lui Josie. Piesa asta trebuie să fie perfectă. Sam se sprijină de placă și mă scoate din sărite, fiindcă știe că nu-mi place să-mi atingă lucrurile.

— Ce-i asta?

— Ce vrei?

— Aveai de gând să mă anunți și pe mine că te-ai întors în oraș?

Îmi iau ochii de la ea și mut hârtiile pe care mi le-a aruncat.

— Ești impresarul meu, nu mama mea. Treaba ta e să te ocupi de cariera mea, nu de viața personală, Sam.

— Ei bine, cu asta mă ocup.

Ridică teancul de hârtii și începe să citească de pe ele.

— Să vedem: „Liam Page cântă la Ralph moca”, „OMG Liam Page e așa sexy, cântă la Ralph concert gratis” sau, preferata mea: „Liam Page își lansează noua piesă la un bar local.”

— Treci la subiect. Sunt ocupat.

— Ăsta!

Îmi scutură foile în față.

— Ăsta e subiectul! Ai plecat să faci cine știe ce, cu cine știe care, și te-ai decis să dai un concert gratis fără să îmi ceri

[1] Autoarea se referă la un cântec din repertoriul lui Eric Heatherly

părerea. Doamne, Liam! Știi ce dezastru poate fi asta?

Refuz să-i răspund, fiindcă nu ar putea să înțeleagă nici măcar de ce am acceptat să cânt. Ea nu face lucruri drăguțe pentru prietenii ei. La ea totul se rezumă la beneficii, dar eu nu vreau să fiu așa. Concertul a avut succes și lui Ralph i-a mers tare bine în seara aia. Nu regret nimic.

— Mă asculți măcar?

— Nu prea. Am treabă.

— Am știut că a fost o greșeală să te întorci în orașul ăla jegos. Poate că ar trebui să merg și eu în Beaumont să văd de ce e așa special.

Îmi scot căștile și mă ridic, să fim față în față.

— Care e problema ta?

— Tu ești problema mea, Liam! M-am săturat de jocul ăsta de-a șoarecele și pisica. E timpul să iei o decizie.

Încep să râd și simt cum crește furia în mine.

— Tu ești cea care are chef de jocuri. Eu nu te plac. Ce-am făcut noi a fost o greșeală, Sam, un moment de slăbiciune din partea mea când am profitat că tu ai fost disponibilă și dornică să îmi oferi ce voiam.

— Nu vorbești serios, se plânge ea.

Îmi bag mâinile în buzunare să-mi caut telefonul. E timpul să-l sun pe Noah. Mă îndepărtez de ea, până când mă prinde de braț.

— Liam, relația noastră a fost specială.

— Relația noastră s-a rezumat la sex, nimic mai mult.

O las singură în studio. Trebuie să-i tai macaroana până nu scapă de sub control. În ultima vreme a devenit tot mai posesivă și începe să mă sperie. Nu ar fi trebuit niciodată să amestec afacerile cu plăcerea, iar ea se încadrează doar la capitolul afaceri.

Mă duc până în capătul holului, până când sunt destul de departe de studio. Lăsându-mă pe vine, îmi scot telefonul și îl sun pe Noah.

— Bună, tată! îmi răspunde, înainte să termine telefonul de sunat prima dată.

Vocea lui îmi încălzește trupul. Vreau să-i înregistrez vocea, să o ascult tot timpul.

— Ce mai faci, amice? Cum a fost la școală?

— A fost bine. Am de făcut un proiect la istorie, dar a promis

mama că mă ajută.

— Asta-i bine. Știi că te-aș ajuta și eu dacă aș fi acolo, nu?

— Da, știu.

Când vorbește, știu că e sincer. Nu sesizez nicio urmă de remușcare în vocea lui.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur că da, îi răspund.

Mi-au amorțit genunchii, așa că mă ridic și mă sprijin de peretele pe care stau atârnate toate discurile de aur pe care le-am câștigat.

— Părinții tăi vor să fie bunicii mei?

Mă blochez când amintește de părinții mei. Nu am mai vorbit cu ei din noaptea în care am plecat. Tata mi-a spus că sunt o rușine și un prost că renunț la fotbal pentru muzică. Că nu o să am niciodată succes. Mama doar ne-a privit cu o sticlă de votcă în mână.

— Ce cauți acasă?

Îți poți da seama cât de dorit ești în propria casă atunci când ești întâmpinat așa. Sterling își împăturește ziarul, după care îl pune jos și își scoate ochelarii. Bianca e în foaier, cu paharul de votcă mânjit de rujul roșu aprins.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Ce ai făcut, Liam? Ai intrat în belele?

— Nu, domnule. Eu…

Nu mă pot uita în ochii lui. Mereu m-a privit de sus și m-a făcut să mă simt cea mai neînsemnată persoană.

— Am plecat de la școală.

— Evident, dar te poți întoarce mâine.

Scutur din cap.

— Nu mă pot întoarce. Am renunțat.

— Cum adică ai renunțat?

Începe să urle și o face pe mama să tresară, iar cuburile de gheață i se agită în pahar.

— Am crezut că va fi diferit, dar nu e, și de când am vorbit cu bunica Betty…

— Ce-ai făcut? Crezi că eu te-am pregătit să fii un Westbury ca să poți să te asociezi cu astfel de gunoaie?

— Gunoaie? Vorbești despre mama soției tale.

Arăt spre mama mea, care ne privește indiferentă.

— Dumnezeule, care e problema ta? Face parte din familie.

Știu ce i-ai făcut. Ce ați făcut amândoi. Mamă, ai renunțat la visurile tale să te căsătorești cu el.

Arăt spre tatăl meu.

— Și tu ai obligat-o. De ce? De ce nu au fost și visurile ei la fel de importante ca ale tale? Privește-o! E ca un robot nenorocit.

— E clar cât de toxică e Betty, dacă asta ți-a spus. Spune-mi, deșteptule, ce ai de gând să faci?

— O să mă duc la Los Angeles, să-mi încerc norocul în industria muzicală.

Sterling începe să râdă ca un nebun. Bianca intră în încăpere și își umple paharul. A ajuns să-și îndoape ficatul cu medicamente, ca să continue să funcționeze. Ca de obicei.

— Dacă nu te întorci în momentul ăsta la școală, să nu vii înapoi!

— Mă dai afară din casă pentru că îmi urmez visul?

Sterling își ia ziarul și îl deschide, în timp ce își încrucișază picioarele.

— Nu, Liam, pur și simplu îți dau ocazia să alegi. Ai două opțiuni: fie te întorci la școală și vorbești cu antrenorul să te primească înapoi în echipă, fie ieși pe ușa aia, ești dezmoștenit și uiți că ești un Westbury.

— Nu știu, amice. Hai să vorbim despre asta când mă întorc, bine? Părinții mei… uneori pot fi foarte dificili și nu ne înțelegem mereu.

— Bine. Ce vom face când vii aici?

— Ei bine, mă gândeam că am putea să căutăm o casă. Nu vreau să stau la hotel cât timp sunt acolo și poate o să te lase mama ta să locuiești cu mine o perioadă, dar trebuie să vorbesc întâi cu ea despre asta, bine? Nu-i spune nimic deocamdată. O să mă ocup eu de toate. Acum trebuie să plec, așa că vorbim mâine.

— Noapte bună! Te iubesc, tată!

— Și eu te iubesc!

După ce închide Noah, mă las în jos sprijinit de perete. Am știut că o să mă întrebe cândva despre părinții mei, dar speram s-o facă mult, mult mai târziu.

Îmi trec degetele prin păr. Cred că am să-l las să crească așa cum îi plăcea lui Josie, poate în felul ăsta mă va privi cu alți ochi. M-am săturat să tot mint, recunosc că îmi vreau iubita înapoi.

— Ai lăsat-o gravidă pe vreuna?

Mă întorc și o văd pe Sam în hol, cu mâinile în șolduri. E nervoasă.

Capitolul 22
Josie

Acum că a trecut și Halloweenul, iar data la care se în rii. Nu s-a schimbat prea mult de când a plecat Liam, chiar dacă eu am făcut tot posibilul să-l ajut. E mereu nervos și stresat. El zice că e din cauza serviciului, dar știu că de fapt e vina mea. A ajuns în halul ăsta din pricina acțiunilor mele și a lipsei de respect pentru sentimentele lui. Am pus la încercare durabilitatea relației noastre și nu am fost cinstită cu el.

Eu m-am concentrat pe serviciul meu, cât am putut de mult. Am hotărât să-mi extind afacerea, așa că am închiriat clădirea de lângă mine ca să am mai multe vitrine în care să expun florile. Intenționez să adaug o cafenea și să aduc o trupă care să cânte live. Când i-am arătat lui Nick planul meu de afaceri, am crezut că o să se bucure. M-am înșelat. M-a acuzat că vreau să-i pun la dispoziție lui Liam un loc unde să cânte oricând are el chef. Când i-am reamintit politicos că Liam Page nu are nevoie să-l ajut cu nimic, a râs de mine și s-a ridicat de la masă.

Noi doi am fost parteneri înainte să stric eu totul. Acum trebuie să repar situația și habar n-am cum să fac asta. Toată lumea spune că în viață mai dai și de greu, dar eu parcă m-am ciocnit zdravăn de el și trebuie să întorc cumva roata destinului, fiindcă mi-e dor de Nick și nu-mi place să văd că suferă din cauza mea.

Când ajunge Jenna, proiectantul o urmează înăuntru și se holbează la fundul ei. Unii bărbați sunt atât de grosolani! Ea vine după tejghea și își pune poșeta în sertar înainte să-i acorde lui toată atenția ei. Crede că e un client și probabil că va deveni unul, de azi înainte. Poate că o conving să iasă cu el pe perioada construcțiilor, ca să-mi facă o ofertă mai bună.

Tocmai mi-am dat seama că nu sunt doar o logodnică na-soală, ci și o prietenă la fel de rea. Am nevoie de ajutor.

— Bună, Harry! îi spun înaintea Jennei.

— Bună, Josie! îmi răspunde, uitându-se la Jenna.

Pocnesc din degete să-i atrag atenția. Durează o veșnicie

până când se hotărăște să mă privească. Minunat, se pare că Jenna îi va distrage toată atenția cât va sta pe aici.

— Hai să discutăm despre proiectele mele dincolo, îi spun în timp ce-mi iau cheile și ies de după tejghea.

Îl trag de mâneca tricoului să-l determin să mă urmeze și nu-i dau drumul până când nu ieșim afară. Îl plesnesc peste braț.

— Ce naiba te-a apucat, Harry?

— E frumoasă.

— Da, ei bine, îți interzic să te apropii de ea. Tu ești aici să lucrezi și ea nu iese cu nimeni, așa că să nu-ți treacă prin cap vreo idee.

Deschid ușa clădirii alăturate. Harry mă urmează înăuntru, îmi place cum lucrează. Tot el mi-a renovat și florăria. Știu că mă pot baza pe el.

— Mă gândeam să demolez peretele ăsta…

Arăt spre peretele comun.

— … și aș instala răcitoare direct pe peretele din spate sau aș amplasa o cameră frigorifică în colțul ăla. Partea asta a camerei…, spun, deplasându-mă în partea opusă, are acces în curte, așa că aș vrea să construiesc o seră. În colțul acela, lângă al doilea geam, vreau să pun o scenă pe care se poate cânta. Tejgheaua vine aici, arăt spre peretele opus.

Harry începe să ia notițe și se apucă de măsurat pereții. Bate în ei și își notează unde a bătut.

— Pot începe de mâine, dacă ești pregătită.

— Sunt pregătită! îi răspund imediat.

Sunt nerăbdătoare să începem și să dăm un suflu nou afacerii mele.

— Vrei și un nou panou publicitar la intrare?

Dau din cap.

— Da, cred că da. Comand eu tot ce ai nevoie și te ocupi tu de restul?

— Sigur, spune în timp ce notează în carnețel.

— Trebuie să angajez pe cineva să se ocupe de sonorizare.

— E în regulă, Harry. Am încredere în tine.

Îl las pe Harry să-și termine evaluarea și mă întorc la magazin. Va arăta foarte bine după ce vom dărâma zidul. Știu că ideea mea e grandioasă, dar am o viziune și o să mă asigur că va avea succes.

— Cine era individul? mă întreabă Jenna de îndată ce intru pe

ușă.

Nu-mi dau seama după mimica ei dacă s-a bucurat de atenția lui sau dacă a fost dezgustată.

— E Harry. Arhitectul care lucrează la extindere. I-am spus să stea departe de tine.

— Bine ai făcut, mulțumesc. Adică sunt conștientă că locuiesc aici de trei ani, dar pur și simplu nu sunt pregătită.

Adună mănunchiurile de flori la care lucrează acum și formează un buchet pe care îl învelește în hârtie mov cu auriu. Îmi place că le dăm ocazia clienților să-și aleagă singuri culoarea ambalajului. Majoritatea florăriilor au doar verde sau hârtie de ziar obișnuită. Mie îmi place să adaug personalitate florilor mele.

— Ți-am adus ceva ce am primit pe e-mail azi-dimineață, spune Jenna, arătând spre tejghea.

Ridic foaia de hârtie și citesc titlul, după care mă uit la ea.

— Ce-i asta?

— Când am început să lucrez aici, m-am abonat la tot felul de site-uri care postau trucuri pentru un bun florar. Am vrut să te poți baza pe mine în caz că o să vrei să-ți iei o zi liberă, așa că trebuia să învăț. În fine, am primit asta azi-dimineață și am crezut că te-ar putea interesa.

Aplecată peste tejghea, citesc despre convenție. Scrie că avem ocazia să urmăm cursuri, să ne înscriem la ateliere de creație și să participăm la o expoziție, toate într-o singură locație foarte accesibilă. Nu am mai participat niciodată la o astfel de activitate, dar având în vedere că plănuiesc să mă extind, poate că e timpul să-mi îmbunătățesc cunoștințele de bază.

— Ar trebui să particip și eu.

— Chiar ar trebui, îmi răspunde.

Când mă uit la ea, observ că zâmbește cu gura până la urechi.

— Care-i treaba?

— Are loc la Los Angeles și e săptămâna viitoare.

Mă uit din nou peste hârtie și constat că e adevărat. Inima începe să-mi bată puțin mai tare când mă gândesc că am ocazia să-l văd pe Liam. Dacă mă întâlnesc întâmplător cu el pe stradă? Oare m-ar îmbrățișa dacă m-ar vedea sau pur și simplu m-ar ignora? Mă gândesc numai la prostii. E un oraș mare. Nu o să mă întâlnesc niciodată cu el.

— Ar trebui să mergi, spune, atingându-mi brațul. Tu și cu Nick aveți nevoie de o pauză. Poate că o să vă prindă bine să stați departe unul de celălalt câteva zile.

— Jenna…

Își ridică mâna și mă oprește înainte să apuc să mai spun ceva. Scutură ușor din cap.

— Nu, Josie. Eu nu spun să mergi acolo și să-l înșeli pe Nick. Spun doar să mergi în interes de serviciu. Dacă cumva o să te întâlnești cu tatăl copilului tău la o cafea sau o să cinați amândoi ca să discutați despre sărbătorile care se apropie cu pași repezi, atunci așa să fie. Tu doar oferă-ți șansa asta.

Jenna îmi întoarce spatele și continuă să lucreze la comenzi. Eu stau rezemată de tejghea și citesc încontinuu cuvintele care devin tot mai neclare. Nu mă pot gândi decât la Liam, dar știu că dacă m-aș întâlni cu el i-aș face rău lui Nick, și refuz să-l rănesc mai mult decât am făcut-o până acum.

Stau pe întuneric, cu foaia încă în mână. Jenna a plecat de mult, având acel rânjet tâmp pe față în momentul în care a închis ușa în urma ei. Am vrut să o întreb cu ce scop mi-a dat anunțul ăsta, dar nu am reușit niciodată să formulez întrebarea.

Degetul meu se plimbă peste numele lui Liam. Nu sunt sigură dacă ar trebui să-l sun. Dacă îmi spune că nu e o idee bună sau mă cheamă acolo și el e ocupat? O să pot face față respingerii?

Tresar când aud o sonerie. Am atins din greșeală tasta de apel și chipurile lor, Liam și Noah, îmi apar pe ecran. Am făcut poza asta fără ca ei să știe. Îmi tremură mâna când duc telefonul la ureche. Ascult cum sună și îmi doresc ca el să nu răspundă.

— Alo?

Întotdeauna când răspunde are o voce liniștită. Niciodată când răspunde nu are vocea întretăiată sau agitată. Calmul lui tipic.

— Te-am sunat din greșeală, spun eu abia auzit.

— Mă bucur că ai facut-o. Îmi place să-ți aud vocea.

— Nu ar trebui să-mi spui astfel de lucruri.

El râde.

— Ei bine, dacă te aștepți ca eu să mint sau să-mi controlez emoțiile, să știi că așa ceva n-o să se întâmple. Deci, cărui fapt îi datorez plăcerea de a primi un apel de la tine? Mă bucur foarte mult să-ți aud vocea.

— Doamne, pe toate iubitele tale încerci să le cucerești așa?

— Nu există nicio femeie în viața mea, Josie. Îți jur! Deci, care-i treaba?

— Mă gândeam să merg la o convenție în Los Angeles și vreau să știu dacă ai fi dispus să ieșim la o cafea.

Liam tace un moment. Îi pot auzi respirația, așa că știu sigur că nu mi-a închis.

— Îl iei și pe Noah cu tine?

— Nu. Convenția e săptămâna viitoare și el pleacă în excursie cu echipa de cercetași. Vin doar eu. Dacă cumva ești ocupat și nu ai timp, să știi că te înțeleg. Ar fi trebuit să te anunț din timp fiindcă probabil ești chemat la o grămadă de petreceri sau...

— Josie!

— Da?

— Poți să taci un minut? Doamne! Vreau să te văd, Jojo. O să-mi fac timp. Unde o să stai?

Desfac din nou hârtia să verific. Îi spun locația, și el începe să râdă.

— Ce-i așa amuzant?

— Nimic. Doar că acolo locuiesc și eu, la ultimul etaj.

Urmează să-mi petrec weekendul în hotelul lui Liam. Cred că am dat de belea.

Capitolul 23
Liam

Josie e în Los Angeles azi. De fapt, chiar acum e în sala de conferințe de la parterul hotelului. Știu că nu ar trebui să mă gândesc doar la asta, dar numai asta fac. Am făcut rost de orarul expoziției la care participă ea să mă asigur că sunt liber. Am anulat două interviuri, ceea ce a scos-o din minți pe Sam. Mi-a ordonat, cu o voce pițigăiată și foarte agitată, să-i spun pe cine am lăsat gravidă cât timp am fost plecat, să poată să se ocupe de problemă. I-am spus în mod repetat că nu există vreo gravidă, dar ea nu mă crede. Obsesia ei față de sarcini începe să mă sperie.

Voiam să mă întâlnesc cu Josie la aeroport, dar nu am îndrăznit să o întreb când aterizează. Trebuie să încerc să-mi păstrez calmul, chiar dacă sunt tentat să merg în partea aceea a hotelului, să văd dacă pot s-o găsesc. Vom cina în seara asta în

apartamentul meu. Nu am de gând să o scot din hotel dacă nu trebuie neapărat. Nu vreau ca imaginea ei să apară în ziarele de cancan și în emisiunile de rahat. Nici măcar nu vreau ca ziariștii să-i afle numele. Vor începe să facă săpături și Noah ar putea fi rănit.

Dacă mă gândesc mai bine, nici măcar în camera mea nu ar trebui s-o aduc. Știu că e o greșeală ce fac, dar de când am sărutat-o în acea noapte când i-am spus lui Noah că sunt tatăl lui, nu am putut să-mi iau gândul de la ea. Știu că nu am niciun drept. Știu că se va mărita cu alt bărbat, dar se pare că îmi place să sufăr pentru că mi-e de ajuns s-o știu lângă mine, chiar dacă nu pot să o ating așa cum îmi doresc.

Mă uit la motanul fără nume care stă pe pervazul geamului meu și-mi vine să râd. Noah abia așteaptă să-l cunoască. Am început să caut case în Beaumont, ceva pentru mine și pentru Noah. Majoritatea dintre ele au mărimea potrivită, dar eu vreau o curte mare și un subsol pe care să-l antifonez și să-l transform într-un studio de înregistrări. Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi iau concediu de o săptămână în fiecare lună, trebuie să onorez termenele-limită, iar noul album e aproape gata. Asta înseamnă că Sam va programa un nou turneu și vom porni la drum, iar distanța dintre mine și Noah va fi și mai mare. Ar fi trebuit s-o las mai moale cu noile piese.

Aud bătăi în ușă și sunt anunțat că mi-a sosit mâncarea, iar asta mă face să zâmbesc. Le-am spus deja celor de la recepție să-i ofere lui Josie o cartelă de acces în apartamentul meu când va trece pe acolo în câteva minute. Emoțiile mă omoară.

Deschid ușa și îl văd pe băiatul care îmi livrează frecvent mâncarea. Asta e și bine, și rău. E de bine pentru că îl cunosc, și rău pentru că el știe că de obicei mănânc singur, iar în seara asta e clar că voi face o excepție.

— Veți avea companie în seara asta, domnule Page? mă întreabă în timp ce împinge căruciorul înăuntru.

— Nu, Michael, doar o întâlnire de afaceri.

— Asta e o cină foarte sofisticată și romantică pentru o întâlnire de afaceri.

— Invitata scrie o carte despre mine. Trebuie să mă asigur că are toate detaliile. Nu vreau să fiu citat greșit, mint cu nonșalanță.

— Am înțeles, domnule Page. Unde vreți să o las?

Dacă ar fi după mine, aș prefera în dormitor, dar asta nu e o opțiune. Vom mânca lângă balcon, dar nu vreau ca ospătarul să știe asta. Nu am nicio urmă de îndoială că Michael va începe să bârfească când va ajunge înapoi la recepție.

— O să cinăm la masă, îi spun.

Aprobă din cap și împinge căruciorul până la masă, unde despachetează și aranjează totul. Eu mă uit la ceas și număr fiecare secundă care se scurge. Se pare că el nu se grăbește. Josie poate ajunge aici în orice minut.

— Am pus a doua sticlă de șampanie în frigider, domnule.

— Mulțumesc, Michael.

Îi dau bacșișul când iese pe ușă. Respir ușurat. Acum mai am nevoie doar de Josie.

Când aud o bătaie ușoară în ușă, mă grăbesc să deschid. Arunc o ultimă privire ținutei mele și-mi trag pumni în cap. Ar fi trebuit să mă schimb. Vom avea o cină plăcută și eu sunt îmbrăcat în blugi și tricou. Deschid ușa și respirația mi se oprește. În fața mea se află iubirea vieții mele. Are părul strâns într-un coc, cu câteva șuvițe rebele. Poartă o rochie roșie, cu un decolteu în formă de V care îmi dezvăluie toate rotunjimile cunoscute ale trupului ei și unele noi pe care ar trebui să le explorez. Rochia i se oprește deasupra genunchilor, de unde continuă niște cizme înalte negre. Mă imaginez stând în genunchi în fața ei cu un fermoar în gură. Cu siguranță aș încerca asta… cu ea… într-o bună zi.

— Dumnezeule, Jojo! Ești atât de frumoasă!

Ea roșește și își trece mâinile peste rochie. Mă dau la o parte să-i permit să intre și inspir adânc fiindcă vreau să-i simt mirosul. Numai flori, foarte specific lui Josie. Când trece pe lângă mine, ochii mei rămân fixați pe spatele ei și înghit în sec.

Trântesc ușa și asta o face să tresară. Când se întoarce, observ că roșeața nu i-a dispărut din obraji și sper că e doar efectul meu asupra ei. Sper că nu are dubii în ceea ce privește prezența ei în camera mea.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te sperii.

— E în regulă. Doar că azi sunt puțin mai agitată.

Îi înțeleg emoțiile. Și eu m-am simțit la fel toată ziua. O conduc spre sufragerie. Când vede priveliștea prin peretele de sticlă, face ochii mari.

— Uau, Liam, asta e…

Se îndreaptă spre peretele de sticlă și îmi dă ocazia să o privesc admirând luminile orbitoare ale Los Angelesului. Își scutură capul și își acoperă gura cu mâna.

— Ce s-a întâmplat? o întreb eu, păstrând distanța.

— Acum înțeleg de ce m-ai părăsit. E superb!

— Arată destul de spectaculos în nopți ca aceasta, dar în timpul zilei nu e cine știe ce.

Mă duc în spatele ei și îi pun delicat mâna pe șold.

— Uită-te acolo.

Arăt spre locul unde reflectoarele luminează cerul.

— Acolo are loc premiera unui film. Probabil sunt vreo două mii de fani și toți strigă la unison în acest moment.

— Ai participat vreodată? mă întreabă.

Ea închide ochii și își sprijină capul de umărul meu. Trebuie să-mi amintesc să mă port ca un băiat cuminte.

— Da. E o adevărată experiență.

O țin în brațe pentru un moment și-mi doresc să rămânem așa toată noaptea.

— Josie, când ai spus că te-am părăsit pentru asta… Să știi că nu așa stau lucrurile. Mi-am dorit să fii și tu alături de mine, în fiecare minut al fiecărei zile, dar nu credeam că ai fi venit.

Ea nu-mi răspunde, ci mă surprinde când se trage de lângă mine și merge să se uite prin cameră. Îmi atinge premiile

Grammy, discurile de aur și copertele albumelor pe care le am atârnate pe pereți.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Am avut determinare. Am avut multe de dovedit.

— Cui?

— Mie, în special.

O conduc la masă și îi trag scaunul. După ce ia loc, îl împing puțin. Ea își pune șervețelul în poală, în timp ce torn eu șampania în pahare.

— Îmi pare rău că nu m-am îmbrăcat adecvat. Asta port eu de obicei când nu particip la unul dintre evenimentele alea.

Arăt cu degetul spre geam.

— Mergi des?

Ridic capacul de pe mâncare, apoi mă așez.

— Depinde cu ce mă ocup în acel moment. Dacă urmează să lansez un nou album, atunci mă duc. Beneficiez de publicitate gratuită și pot schimba data lansării sau am ocazia să vorbesc

despre difuzarea piesei principale la radio. De câteva ori a trebuit să mă duc pentru că eu, de fapt, trupa mea, am contribuit la coloana sonoră.

Josie nu mai spune nimic pentru câteva minute. Se concentrează asupra mâncării și mă întreb dacă am spus eu ceva nepotrivit. Sper că nu, dar trebuie să vadă și ea cât de diferită e viața mea aici față de cum ar fi fost în Beaumont.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur că da, îmi spune, înainte să guste din șampanie.

— Ți-ar fi plăcut toate astea? Luminile, zgomotul, călătoriile și orele lungi de așteptat. Să nu poți să duci o viață liniștită. Nu ai putea să te plimbi pe stradă fără ca cineva să te fotografieze. Ar trebui să ai grijă ce porți, sau mai bine zis cine te îmbracă, pentru o premieră, iar unii oameni ar fi prietenii tăi pentru că te-ai căsătorit cu cineva important. Ai putea să te vezi în astfel de ipostaze?

Josie își pune furculița jos și se șterge la gură cu șervețelul. Când termină, îmi zâmbește.

— Dacă mă întrebi astăzi dacă aș putea să trăiesc așa, răspunsul ar fi nu. În ultimii zece ani am dus o viață atât de liniștită, încât nu aș ști cum să mă descurc cu toate astea dacă ar trebui să trăiesc așa. Dar dacă m-ai fi pus să aleg între o viață fără tine și mutatul aici pentru ca tu să-ți încerci norocul în industria muzicală, aș fi venit cu tine. Aș fi plecat chiar în acea noapte, fiindcă tu erai viața mea, Liam.

— Nu am crezut că ai fi venit și nu am vrut să aud cum mă respingi sau mă cerți fiindcă îmi doream ceva diferit. A trebuit să încerc asta.

— Și acum că ai făcut-o?

Scutur din cap. Nu am un răspuns potrivit pentru întrebarea asta. Orice i-aș spune, nu va conta deloc, fiindcă am irosit zece ani pe care aș fi putut să-i petrec alături de ea și fiul nostru.

— Îmi iubesc viața, Jojo, dar totodată o și urăsc. Iubesc meseria asta, să compun muzică și să-i fac fericiți pe oameni. Tu și Noah m-ați inspirat să compun un album întreg în doar două săptămâni. A fost un sentiment de nedescris.

Mă aplec spre ea și îi iau mâna.

— Darmi-afostfoartegreufărătineânviațamea. Îmilipsește tot ce ține de tine, iar dimineața mă trezesc întrebându-mă ce naiba am făcut, am avut cea mai frumoasă iubită la brațul meu

și am renunțat la ea pentru ce… pentru asta?

Îmi desfac brațele.

— Locuiesc într-un hotel pentru că e mai convenabil așa. Angajații de aici îmi gătesc, îmi fac curățenie și-mi spală hainele dacă vreau. Un impresar, Sam, îmi spune ce fel de interviuri pot să dau și hainele cărui designer urmează să le port. Sunt marioneta ei afurisită fiindcă o plătesc să se ocupe de asta, iar când mă gândesc să o concediez, îmi amintesc de ce am nevoie de ea și nu pot s-o fac.

— Ești foarte bun în ceea ce faci.

— Mulțumesc, spun, sărutându-i mâna.

Îi sărut încheieturile degetelor, apoi ezitant îi eliberez mâna să mai torn șampanie în pahare.

— Încerci cumva să mă îmbeți?

O privesc în stilul meu special. Ea rămâne cu gura căscată și ochii îi strălucesc. Josie tocmai a făcut cunoștință cu Liam Page.

Capitolul 24
Josie

Am reușit să evit de cele mai multe ori privirile lui Liam până în momentul de față. Sunt conștientă că țin gura deschisă ca un pește, iar limba mi-e uscată, îmi încrucișez picioarele ca să scap de tremurul dintre coapse. Mă las pe spate și asta îl face să zâmbească, clătinând din cap. Se ridică de la masă și vine în spatele meu.

— Ce s-a întâmplat, Jojo? îmi șoptește seducător, în timp ce îi simt atingerea în spatele urechii, facându-mă să respir precipitat.

Când îmi mușcă urechea, devin agitată. Trebuie să mă îndepărtez de el, înainte să fac ceva regretabil.

El începe să râdă și mă sărută pe obraz. Se duce în bucătărie și se întoarce cu o nouă sticlă de șampanie. Acum sigur sunt într-o mare încurcătură.

— Asta nu a fost frumos, spun, încercând să-mi păstrez atitudinea fermă.

— Știi, dacă ai vreo problemă, te-aș putea ajuta.

Mă privește cu niște ochi vicleni. Înghite în sec, iar eu mă uit cum i se mișcă mărul lui Adam, amintindu-mi de câte ori l-am

sărutat acolo.

— Am auzit de privirea asta pe care le-o arunci femeilor.

— Nu te-am crezut genul de femeie care cumpără reviste de duzină.

— Jenna le cumpără, și mi-a spus ea. Vrea să meargă la unul dintre concertele tale, și nu știa cine ești până nu ai venit în oraș. Adică te cunoștea, dar nu știa de legătura dintre noi.

— Amintește-mi să-i trimit bilete și o legitimație de acces în culise.

— Nu prea cred, îi răspund.

Nu-mi doresc ca vreo altă femeie să fie privită în felul acela de către Liam.

— Josephine Preston, ești cumva geloasă?

Ridic paharul și beau puțin, ca să prind curaj.

— Ea crede că arăți super. Știu că e prietena mea, dar de asemenea știu că nu a mai ieșit cu nimeni de trei ani, și dacă ai face asta, s-ar topi de plăcere și ar cădea la picioarele tale. Urăsc să cred…

— Eu am ochi doar pentru o singură femeie.

Liam lasă jos cuțitul și furculița, pune coatele pe masă și își împreunează degetele.

— Când te-am văzut, am știut că am făcut o greșeală. Nu ar fi trebuit să plec sau ar fi trebuit să mă întorc după tine. Viața mea e mai frumoasă când faci și tu parte din ea, Josie. Nu voi face nimic care să schimbe asta.

— O să mă căsătoresc, spun cu un glas înăbușit.

Nick și cu mine am hotărât să fixăm data nunții când mă întorc, dar eu i-am permis deja lui Liam să mă atingă și să mă sărute. Oh, Doamne, ce fel de femeie sunt?

— Unde ți-e inelul?

Mă uit la degetul pe care ar fi trebuit să port un inel. Nick m-a tot cerut în căsătorie, dar nu mi-a oferit niciodată un inel. Poate crede că nu vreau unul, deși nu sunt prea sigură cum a ajuns la concluzia asta, deoarece eu chiar îmi doresc așa ceva. Vreau să port simbolul dragostei lui pentru mine.

— E un idiot.

Liam își aruncă șervețelul pe masă.

— Dacă ai fi fost a mea, degetul acela nu ar fi gol, mai ales dacă ți-ai vizita fostul iubit.

— El nu știe că sunt aici. Adică, știe că sunt în Los Angeles,

dar nu știe că sunt aici, cu tine.

Liam își împinge scaunul și se ridică de la masă. Apasă pe o telecomandă și pornește muzica. Face trei pași spre mine și îmi întinde mâna.

— Dansează cu mine.

— Nu ar trebui, șoptesc, incapabilă să mă uit la el.

Mă mângâie pe bărbie. Îmi ridică ușor capul până când privirile ni se întâlnesc.

— Și tu îți dorești asta, Jojo, nu are rost să negi. Nu voi spune nimănui.

Îmi împing scaunul și mă ridic în picioare, acceptându-i mâna întinsă spre mine. Mă conduce în mijlocul sufrageriei, unde apasă un buton de pe perete și lumina pălește până când suntem înconjurați doar de luminile orașului.

Mâinile lui îmi cuprind ușor talia și își răsfiră degetele ca să mă simtă mai bine. Eu îmi țin mâinile pe umerii lui, rezistând tentației de a-1 mângâia, în timp ce trupurile noastre se leagănă pe ritmurile melodiei de dragoste care se aude din boxe. Mă trage mai aproape de el, și apoi își pune mâinile pe spatele meu. Îmi dă deoparte șuvițele rebele de păr.

Trupul meu e ca o flacără. Privirea lui îmi spune că mă vrea, trebuie doar ca eu să fac prima mișcare. Mâna lui îmi mângâie spatele, coboară tot mai mult și mă trage mai aproape. Nu am uitat cum e să fiu cu el, nu cred că voi putea uita vreodată. Am învățat totul unul de la celălalt. Ne-am explorat tainele trupurilor, învățând pe măsură ce am devenit iubiți. Știam cum să-l satisfac, îi cunoșteam toate zonele sensibile, cum să-l fac să tremure și să se zvârcolească de plăcere.

Cu cealaltă mână îmi cuprinde brațul și îmi așază mâna pe ceafa lui. Îmi înfig degetele în părul lui, facându-1 să geamă. Închide ochii de plăcere. I-a mai crescut părul de când l-am văzut ultima oară în Beaumont. Îmi place mai mult așa.

Mă apucă de șold și mă trage și mai aproape de el, până când trupurile noastre stau lipite. Îmi mușc buza. Nerăbdarea e tot mai puternică. Dorința crește în mine, iar el știe asta. Mă studiază, ca un animal care își alege prada. Ochii îi sunt pe jumătate închiși. Își linge buzele, așteptând să-i dau un semn că poate continua.

Nu pot să fac asta.

N-o voi face.

— Cine interpretează melodia asta? îl întreb, sperând să risipesc tensiunea care ne înconjoară.

Vocea cântărețului e răgușită și sexy. Aș putea să-l ascult ore întregi. Liam mă apleacă puțin pe spate, iar bustul meu ajunge în dreptul buzelor lui. Îmi atinge fiecare sân, înainte să-mi sărute adâncitura decolteului.

— Eu, spune, fără să-și desprindă buzele de pe pielea mea.

— Despre cine cânți?

Mă îndreaptă cu grijă. Mâinile mele rătăcesc în părul lui. Se uită la gura mea, apoi la ochii mei.

— Despre tine.

— Despre mine?

— Numai despre tine, Jojo.

Când spune asta, buzele noastre se întâlnesc. Are o mână în părul meu, iar cealaltă mă mângâie pe spate. Îmi mușcă ușor buza de jos, iar când o eliberează mă sărută din nou, atingându-mi buzele cu limba. Ar trebui să-l îndepărtez, dar nu pot.

Îmi doresc asta.

Vreau să-l simt.

Limba mea o întâlnește pe a lui. El geme și continuă să mă mângâie, lent și constant. Ne contopim într-o explozie de frenezie. Mă sărută tot mai lacom. Mă ține în brațele lui puternice în timp ce mă alintă cu sărutări și cuvinte.

Mâna îmi alunecă sub cămașa lui, iar senzația pe care o am în vârful degetelor este amețitoare.

Trebuie să opresc asta. Trebuie să mă gândesc la Nick, dar el e Liam și eu…

El m-a părăsit.

Îmi pun mâinile pe umerii lui și îl împing. Brațele îi cad pe lângă trup, în timp ce se uită la mine. Își scutură capul și se îndepărtează. Se ia cu mâinile de cap.

— Îmi pare rău…

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. N-ar fi trebuit să fac asta, îi spun.

Îmi simt mâinile goale fără el. Vreau să-l ating, să-l țin de mână, dar asta i-ar da de înțeles ceva greșit. E destul de grav că s-a ajuns până în punctul ăsta. Sunt logodită și asta se numește infidelitate.

— Ar trebui să plec.

El nu spune nimic, doar dă din cap. Se uită pe fereastră la

luminile orașului, probabil amintindu-și de ce m-a părăsit. Mă uit la el pentru ultima oară înainte să deschid ușa.

— Josie, așteaptă!

Mă opresc și mă întorc, închizând ușa în urma mea. El ajunge lângă mine înainte să-mi recapăt eu suflul.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să te pun niciodată în situația asta. Am fost egoist și m-am gândit doar la mine și la cât de dor mi-e de tine. Ai venit aici, în casa mea, și nu m-am putut abține. Ești o ispită pentru mine și acum tot ce vreau e să te iau pe sus, să te duc în patul meu și să nu te mai las să pleci.

— Nu pot. Sunt…

Liam își pune un deget pe buzele mele.

— Eu doar îți spun ce-mi doresc, să nu-ți las impresii greșite. Vreau să știi exact ce simt, pentru că ultima dată când am păstrat secrete, ne-am distrus relația.

— Nu putem face asta, Liam. O să mă căsătoresc în curând.

— Atunci te voi aștepta. Pentru totdeauna, dacă trebuie.

Mă sărută lung pe obraz și mă îmbrățișează.

— Vreau să te văd mâine.

— Nu știu dacă e o idee prea bună.

— Mă voi purta ca un gentleman. Îți promit.

Încuviințez din cap în timp ce el îmi deschide ușa. Îi arunc o ultimă privire, apoi părăsesc apartamentul lui. Mă uit înapoi în timp ce aștept liftul și îl văd rezemat de ușă, cu mâinile în buzunar. Mă privește. Sunetul care anunță sosirea ascensorului îmi zdrobește inima.

Capitolul 25
Liam

Pentru prima dată în ultimii ani, voi lua cina de Ziua Recunoștinței. Când a sunat Katelyn să mă invite la ele, am acceptat fără să stau pe gânduri. Știam că nici nu se pune problema să nu-mi petrec această sărbătoare alături de Josie și Noah. După ce ea a fost aici la expoziție, relația noastră a devenit tensionată și asta doar din cauza mea.

Știu că am dat-o în bară cu ea și probabil i-am creat

probleme.

De data aceasta, sosirea în Beaumont e mai plăcută. În loc să mă cazez la un hotel, Katelyn m-a invitat să rămân la ea acasă și pentru asta îi sunt recunoscător. Voi avea posibilitatea să petrec mai mult timp cu Noah în confortul unei locuințe. Ne vom petrece ziua de sâmbătă împreună, căutând case, deoarece vineri am promis că o să am grijă de gemene, să poată Katelyn să meargă la cumpărături.

Conduc prin oraș în speranța că o voi vedea pe Josie la magazinul ei. Știu că e puțin probabil, dar sunt disperat. Sunt îndrăgostit de o fată care nu-mi poate răspunde la sentimente. Trebuie să mă mulțumesc cu orice primesc. Trec pe lângă magazin de două ori, fără niciun rezultat.

În momentul în care trag mașina pe aleea casei lui Katelyn, Peyton se ridică și-mi face cu mâna din spatele camionetei.

Când cobor din mașina închiriată, ea sare în sus de bucurie, strigându-mi numele.

— Bună, domnișoară Peyton!

Deschid portbagajul mașinii și îmi scot valizele. Mi-am adus mai multe haine de data aceasta, să-mi ajungă în cazul în care decid să rămân mai mult de o săptămână. Ultima dată când am fost aici, am stat aproape două săptămâni și a trebuit să-mi mai cumpăr haine. Mai scot din portbagaj și sacoșa Apple în care se află laptopul pe care l-am cumpărat pentru fete. Vreau să pot vorbi prin apel video cu Peyton și să ne uităm împreună la fotbal, să nu se simtă singură în zilele de duminică.

— Ce e în sacoșă, unchiule Liam?

Rămân nemișcat când o aud că îmi spune „unchiule”. Glumeam deseori cu Mason pe tema asta când vorbeam despre viețile noastre și despre direcția în care mergem.

— O, nimic special, doar niște cadouri pentru tine, Elle și mama voastră.

Fața ei plină de bucurie merită toate cadourile din lume. Nu sunt sigur cum va reacționa Katelyn la ele sau dacă le va accepta.

Peyton mă conduce în casă. Mirosul plăcintei cu dovleac îmi face stomacul să chiorăie. Katelyn e în bucătărie, cu un șorț legat în jurul taliei, la fel ca și Elle. Katelyn vine să mă întâmpine. O sărut pe obraz, în timp ce ea mă îmbrățișează.

— Mulțumesc pentru invitație!

— Ei bine, Peyton a avut nevoie de cineva cu care să se uite la fotbal.

Mă uit la Peyton, care doar ridică din umeri. Își ține sora de mână, așteptând cu nerăbdare să deschidă cadourile pe care le-am adus.

— Peyton o să te conducă în camera ta.

O urmez pe Peyton la subsol.

— Îți aduci aminte de televizor?

— Desigur, îi răspund.

Trecem de colț și intrăm în camera lui Mason, iar acum înțeleg de ce l-a adus în discuție. Lipsește ceva din mijlocul încăperii.

— Ce s-a întâmplat?

— Elle s-a înfuriat și a lovit cu mingea de fotbal a tatei în el.

Nu știu ce să spun, așa că tac din gură. Sunt părinte doar de o lună și ceva, așa că nu știu cum să reacționez în astfel de situații. Peyton deschide o ușă și intră.

— Aceasta este cușca.

Nu mă pot abține să nu râd. Nu doar că aici își petrecea Mason majoritatea timpului, dar mai este și decorată ca o cușcă. Trebuie să îi mulțumesc lui Katelyn pentru că a adus puțin umor în viața mea. Peyton mă lasă singur să mă acomodez, îi trimit un mesaj lui Noah să-l anunț că am ajuns în oraș, că rămân la Katelyn și că ne vedem vineri. Am. Dorit să-l văd în seara asta sau mâine, dar Josie a vrut neapărat ca el să petreacă sărbătorile cu ea, Nick și familiile lor. Nu prea puteam să mă contrazic cu ea, așa că i-am dat pace.

Iau cu mine sacoșa în care se află cadourile atunci când urc la etaj. Katelyn stă la masă și își masează tâmplele cu vârful degetelor. Văd un carnet de cecuri și o grămadă de facturi. Trag un scaun și mă așez vizavi de ea, apoi o ating ușor pe braț. Încearcă să zâmbească, dar se vede că a plâns.

— Unde sunt fetele?

Strânge hârtiile și le dă la o parte.

— Se uită la un film în camera lor.

— Vrei să vorbim despre astea?

Arăt spre grămada de facturi. Ea dă din cap și își șterge lacrimile de pe obraz.

— Nu pot să fac față. Trebuie să vând casa.

Știu că întrec măsura, dar nu mă pot abține. Îi iau carnetul de cecuri și arunc o privire. Nu i-au mai rămas bani nici cât să

cumpere un litru de lapte. Mă întind după grămada de facturi, dar mâna ei mă oprește.

— Lasă-mă să te ajut, Katelyn. Știu că nu vrei să primești nimic de pomană, dar ascultă-mă te rog. Am posibilitatea financiară să mă ocup eu de asta. Pentru Mason.

— Nu pot, Liam.

— Dar nici să vinzi casa nu poți. Ăsta e căminul pe care fetele l-au împărțit cu tatăl lor, este plin de amintiri.

Mă întind și o iau de mână.

— Vreau să fac asta pentru fete. Te rog, lasă-mă să mă ocup de asta.

Își retrage mâna ca să-și acopere fața în timp ce oftează. Dă din cap, oferindu-mi permisiunea să mă ocup de facturile ei. Eu am de gând să fac mult mai mult de atât.

Încerc să o conving pe Katelyn că are nevoie de o ieșire în oraș, dar ea refuză și mă împinge afară. Vreau să mergem împreună la barul lui Ralph. I-am spus lui Ralph că voi cânta la el doar dacă va pune o taxă de intrare. Vreau să aibă și el ceva de câștigat de pe seama mea. Măcar atât să pot face pentru el.

Ajung mai devreme și găsesc ușa proptită cu o bucată de cărămidă ca să rămână deschisă. Intru în bar și îl văd pe Ralph amplasând scena, așa că mă duc să-i dau o mână de ajutor.

— Hei, ai venit mai devreme!

— Mda, am vrut să vorbesc ceva cu tine înaintea concertului din seara asta.

Lipesc cu bandă adezivă cablurile amplificatorului și ale microfonului, asigurându-mă că nu-mi vor sta în cale.

— Despre ce e vorba?

— Aș vrea să fac un spectacol caritabil pentru Katelyn Powell și fetele ei. O să-mi aduc trupa și o s-o pun pe Sam să pregătească totul. Noi o să cântăm gratis, dar toți banii care se vor strânge din taxa de la intrare trebuie să fie ai lui Katelyn.

Ralph își freacă bărbia.

— Categoric! spune el cu entuziasm. La naiba, chiar și banii strânși din taxa de intrare de la concertul de astăzi vor fi tot ai lor. Îi spun soției să facă niște afișe.

— Mulțumesc, Ralph!

Îl bat pe spate înainte să coboare de pe scenă. Mă întorc la mașină să iau sintetizatorul și chitara. I-am spus lui Ralph că vom face un spectacol pe cinste în seara asta. De îndată ce

echipamentul meu e gata instalat, fac o verificare rapidă de sunet. Nu-mi fac griji în privința calității microfonului, dar vreau să aud cum e acustica locului dacă adaug un amplificator.

Femeile roiesc în jurul scenei, unele îmbrăcate în cele mai scurte rochii văzute vreodată. Înainte să mă întorc în Beaumont pentru Mason, aș fi dus-o pe una dintre ele în culise pentru o partidă de sex, dar nu și acum. Niciuna dintre ele nu mă atrage. De fapt, felul în care sunt îmbrăcate denotă cât de ușor sunt dispuse să cedeze avansurilor.

De îndată ce luminile se sting, încep să cânt. Vreau să cânt douăsprezece piese în seara asta, poate și un bis. Nu m-am decis încă. Deschid concertul cu piesa „De neuitat”. Va fi al doilea single al nostru. Sam o să mă ucidă dacă află că am cântat-o înainte de lansarea oficială, dar nu prea îmi pasă.

Între cântece, accept câteva cereri din partea fanilor aflați în fața scenei. Îmi cer unele dintre primele mele hituri, dar majoritatea pieselor pe care le cânt în seara asta sunt de pe cel mai recent album al nostru.

— Bine, mai am timp pentru o ultimă cerere, spun eu spectatorilor.

— Am eu o cerere! strigă o voce de bărbat de la intrarea în bar.

Mă uit după respectiva persoană în mulțime și aștept să vină în față, dar nimeni nu se mișcă.

— Cum am spus, am eu o cerere!

— Bine, să o auzim! îi răspund, încă așteptându-1 pe bărbat să se arate.

— Prima mea cerere este să-mi lași dracului logodnica în pace. A doua cerere este să pleci din Beaumont și să nu te mai întorci niciodată. Iar a treia cerere a serii este să-i spui fiului tău că ești un ratat nenorocit, astfel încât, atunci când o să pleci, să nu mă urască fiindcă te-am alungat din oraș.

Bețivii sunt mereu penibili.

Nick se arată în cele din urmă, legănându-se pe picioare. Are câte un prieten de-o parte și de alta, care încearcă să-l convingă să se așeze. Toată lumea din bar tace. Jumătate dintre ei se uită la mine, iar cealaltă jumătate la el.

Cânt o notă la chitară să atrag atenția mulțimii.

— Nu poți să-mi răspunzi, Westbury?

— Nu, Ashford. Aici nu este nici locul, nici timpul pentru asta.

— Atunci hai afară, durule!

Îmi scutur capul și pun jos chitara.

— Îmi pare rău, prieteni, spectacolul s-a terminat. Dar nu uitați de concertul caritabil pe care îl vom susține.

Îmi strâng instrumentele, în timp ce Ralph își cere scuze pentru comportamentului lui Nick. Îi spun să nu-și facă griji în privința lui Nick, fiindcă e beat. Mă uit prin bar după el, dar se pare că a plecat, așa că decid că este timpul să plec și eu.

Când ies, îl găsesc sprijinit de o camionetă. Nu am niciun chef să vorbesc cu el cât timp e în starea asta. Îmi așez instrumentele pe bancheta din spate și mă întorc spre el. Se clatină spre mine, incapabil să meargă drept.

— Unde îți sunt prietenii?

— Nu am nevoie de ei să-ți trag o mamă de bătaie, Westbury.

— Nu mă bat cu tine, spun în timp ce mă îndepărtez de mașina mea.

— Ei bine, eu vreau să te bat. Trebuie să lupt pentru familia mea. De când ți-ai făcut apariția aici, aud doar Liam în stânga și-n dreapta. Tatăl meu asta, tatăl meu aia. La naiba, eu sunt tatăl lui, nu tu! Eu l-am crescut. Eu i-am dezinfectat genunchii juliți și l-am învățat să joace fotbal, totul în timp ce tu erai plecat și ți-o trăgeai cu jumătate dintre femeile de pe planetă. Iar viitoarea mea soție… mamă, ce afurisită a fost din cauza ta…

— Nu-i spune așa, Nick. Ești beat și vei regreta mai târziu.

Îmi scot telefonul și îi scriu un mesaj lui Josie, spunându-i că trebuie să vină după el înainte să se întâmple ceva rău.

— Tu ai părăsit-o. Eu am adunat bucățile sufletului ei. Am așteptat cu răbdare ca ea să mă bage în seamă, și când în cele din urmă a facut-o, eram atât de fericit! Dar nu, a trebuit să te întorci tu și să-ți bagi picioarele în viața noastră. Ea mă iubește pe mine, nu pe tine, așa că ce-ar fi să-ți iei toate rahaturile și apoi te cari. Fă-ne o favoare tuturor și pleacă de aici! îmi vreau familia înapoi și tu îmi stai în cale.

— E fiul meu, Nick. Nu l-am abandonat. El merită să mă cunoască.

Nick scutură din cap și se sprijină de mașina mea. Dacă nu aș ști, aș putea crede că plânge. Înțeleg unde bate, dar în niciun caz nu voi renunța la Noah. Pe Josie o pot aștepta, dar Noah este fiul meu și am de gând să rămân pentru el.

Josie trage mașina lângă noi, iar lumina puternică a farurilor

este îndreptată către Nick. El ridică privirea și își duce mâna la ochi. Eu rămân în același loc în care eram atunci când el s-a luat de mine și aștept ca Josie să coboare din mașină.

— Bună, iubito! spune Nick când o vede pe Josie.

Ea îmi oferă un mic zâmbet înainte să-l tragă pe Nick în brațele ei.

— Te iubesc, Josephine. Spune-mi că mă iubești și tu. Spu- ne-i lui Westbury că mă alegi pe mine, nu pe el.

— Haide, Nick, să mergem acasă.

— Spune-i, Josie. Spune-i, să plece și să ne lase în pace. Îmi vreau logodnica înapoi.

— Te poate auzi, nu trebuie să repet tot ce zici tu.

— Te-ai culcat cu el în Los Angeles?

— Nu, Nick. Acum haide. Ești beat, iar eu vreau să mă duc acasă.

Josie îl trage pe Nick spre mașina ei, ajutându-1 să urce. Nu se uită la mine nici când se urcă la volan, nici când pleacă.

Mă urc în mașina mea și trântesc portiera.

Tocmai a fost distrusă o noapte perfectă.

Capitolul 26
Josie

Mi-am petrecut încă o noapte pe canapea, dar de data asta nu am dormit deloc. M-am holbat la podea, la mâinile mele, la fereastra care dă spre cea mai frumoasă priveliște, cea pe care mi-a construit-o Nick acum câțiva ani… la orice care să-mi ia gândul de la viața mea devenită un dezastru total și de la bărbatul inconștient din dormitorul meu, adormit de băutură.

Când mi-a trimis Liam acel mesaj seara trecută, am vrut să plâng. Nu doar pentru mine, ci și pentru Nick. După câte s-au întâmplat, după câte greșeli am făcut eu, nimeni nu s-a gândit vreo clipă la sentimentele lui. Trebuia să-l pun pe el pe primul plan. El e cel care a fost alături de mine încă din prima zi, chiar și înainte să fim un cuplu oficial. A fost mereu alături de Noah.

Acum Nick suferă pentru că nu sunt în stare să trec peste Liam. Nu am crezut niciodată că Liam se va întoarce. Dar iată-1 aici și mă face să simt lucruri pe care nu le-am mai simțit de când am încetat să mă mai gândesc la el. Poate că nu am

încetat niciodată cu adevărat. Poate că doar mi-am ascuns sentimentele. Îl iubesc pe Nick, dar nu la fel cum îl iubesc pe Liam. Liam a fost primul din viața mea, dar asta nu înseamnă că voi renunța la Nick.

După ce fierbe cafeaua, îi torn lui Nick o cană și o așez pe tavă, lângă feliile de șuncă și pâinea prăjită. Foarte rar ajunge în halul ăsta, așa că nu știu cum se va descurca cu mahmureala, mai ales că va trebui să luăm masa împreună cu părinții lui peste câteva ore.

Urcând scările cu grijă, deschid ușa dormitorului nostru cu piciorul. El stă culcat pe spate, cu brațele întinse. Dacă eram și eu în pat lângă el, m-ar fi plesnit fără să vrea peste față. Din tocul ușii, încep să-l studiez, și prima dată îi observ părul blond și ciufulit. Plapuma a căzut pe podea la marginea patului și a rămas acoperit de la brâu în jos doar cu un cearșaf. Privesc cum pectoralii lui bine conturați urcă și coboară cu fiecare respirație. Mă bucur că nu a vomitat în toiul nopții.

Pun tava pe noptieră și mă îndrept spre geam, apoi îl deschid să intre aer proaspăt. Mă așez pe pat lângă el și nu mă pot abține să nu întind mâna și să-l ating. Îmi trec degetele peste pieptul lui, conturându-i mușchii. El tresare puțin și-mi dă mâna la o parte. Încerc să-mi înăbuș un hohot de râs, dar știu că mă poate auzi.

Deodată, cu o mână mă prinde de talie și mă trage peste el, iar cealaltă rămâne pe spatele meu. E treaz. Mă ține în brațe, în timp ce eu mă cuibăresc și mai aproape de el.

— Cum te simți?

— Ca naiba.

Vorbește răgușit. Trebuie să tușească de câteva ori până când își drege glasul.

— Ai avut o noapte destul de grea.

El nu spune nimic, doar se întoarce pe o parte să fim față în față. Mă apucă de tricou de parcă s-ar putea pierde dacă nu se ține bine de mine.

— Am băut prea mult și am impresia că am făcut ceva prostesc.

Aprob din cap, nevrând să-l pun într-o situație jenantă. S-a făcut deja singur de râs. Îi dau părul la o parte de pe față, aceeași față de care m-am îndrăgostit cu mulți ani în urmă.

— Ți-am făcut micul dejun.

— Ai de gând să-mi spui ce am făcut?

Ridic din umeri.

— Nu știu tot ce s-a întâmplat, doar partea când am ajuns acolo. Bănuiesc că tu și Liam ați făcut schimb de replici, pentru că mi-a trimis un mesaj în care m-a anunțat că ești beat, așa că am mers și te-am luat de acolo.

Nick își închide ochii apoi își îngroapă capul în pieptul meu. Mă trage mai aproape de el, având nevoie de aceeași asigurare ca și mine că totul va fi bine.

— Mă străduiesc, Josie. Pe cuvântul meu. Nu știu ce s-a întâmplat seara trecută. Am intrat în barul lui Ralph și toți erau înnebuniți după el, iar eu nu m-am putut gândi decât la faptul că pierd tot ce am în favoarea unui tip care nu merită nimic. Am început să beau și știu sigur că i-am spus ceva, dar nu-mi pot aminti ce.

— Eu nu plec nicăieri, Nick.

După micul dejun, Nick a făcut un duș în timp ce eu și Noah l-am așteptat să coboare. Sunt sigură că Liam nu va comenta nimic despre cearta lor, mai ales în fața lui Noah, așa că i-am spus lui Nick că nu mai trebuie să vorbim despre asta.

Când Nick coboară scările, observ că s-a îmbrăcat în pantaloni de culoare gri-închis și o cămașă albă, iar cravata îi e desfăcută și îi atârnă de gât. Îl aștept pe ultima treaptă și i-o leg eu. El mă strânge tare în brațe, până când Noah începe să ne sâcâie.

— Așteaptă tu numai până când o să ai o iubită, spune Nick în timp ce mă ajută să-mi iau paltonul.

— Nici vorbă! Fetele au microbi și nu se pricep la fotbal.

Nick își ridică mâna să bată palma cu Noah, iar acesta nimerește din prima. Eu îmi dau ochii peste cap. Băieții mei sunt incorigibili.

Cina de Ziua Recunoștinței acasă la părinții lui Nick e la fel de interesantă în fiecare an. Anul acesta ni se alătură și părinții mei și se lasă cu un ospăț uriaș. Prin comparație, Crăciunul e un eveniment mult mai mic. Ne strângem toți în jurul mesei și ne ținem de mâini pentru rugăciune, iar eu sunt recunoscătoare că familia mi-e completă, cel puțin astăzi.

După cină, băieții se ocupă de spălarea vaselor, în timp ce femeile se uită peste reclamele de Black Friday și se pregătesc pentru sesiunea de cumpărături din următoarea zi. Habar nu am ce să le iau lui Noah și lui Nick de Crăciun, dar sper că voi găsi

ceva care îmi va atrage atenția.

Deocamdată, Nick și cu mine putem evita discuția despre nuntă, chiar dacă ne-am pus de acord să alegem ziua cea mare după sărbători. Vrem să treacă perioada Crăciunului fără să ne simțim stresați de persoanele care ne tot întreabă unde ne vom căsători.

Noah, Nick și ceilalți bărbați ies afară să joace fotbal. Se schimbă vremea, și în curând va ninge. Noah mai are de jucat un singur meci înainte de încheierea sezonului, iar Liam a promis că va fi acolo.

Liam. Nu știu ce să fac în privința lui. Uneori îmi doresc să nu se fi întors sau măcar să nu se fi întâlnit cu Noah în acea zi. Cred că lucrurile ar fi mult mai ușoare, dar asta înseamnă că Noah nu și-ar cunoaște tatăl. Principiul meu e că fiecare copil ar trebui să-și cunoască ambii părinți dacă se poate. Elle și cu Peyton nu vor avea prea multe amintiri cu Mason când vor crește mari. Nu vreau ca la fel să pățească și Noah.

Băieții se întorc în casă, îmbujorați și murdari. Nick mă trage spre el să mă sărute, apoi își strecoară mâinile înghețate sub puloverul meu. Eu încerc să-l împing, dar el mă ține strâns.

— Te iubesc, îmi spune în timp ce mă sărută.

— Și eu te iubesc.

Îmi dă câteva șuvițe de păr după ureche.

— Vreau să trec pe la Katelyn.

— De ce? îl întreb.

Liam e acolo și nu vreau ca ei doi să se certe, mai ales în fața lui Noah.

— Vreau să-mi cer scuze de la Liam. Nu vreau să existe vreo supărare între noi pentru ce s-a întâmplat aseară și cred că Noah ar vrea să-l vadă. Am putea trece pe acasă să-și facă un mic bagaj și să rămână cu Liam în seara asta. Să petrecem și noi puțin timp singuri.

— Mi-ar plăcea asta, îi spun înainte să-mi lipesc buzele de ale lui.

Noah e mai mult decât încântat să rămână cu Liam în seara asta. Când tragem mașina pe aleea lui Katelyn, el coboară înainte să poată Nick parca. Nick și cu mine intrăm în casa lui Katelyn ținându-ne de mână. Noah s-a așezat deja lângă Liam, și încearcă s-o dea la o parte pe Peyton. Katelyn stă în balansoar cu Elle în brațe. Pentru o clipă mă uit la Liam, cât de comod se

simte în casa lui Katelyn, și mă întreb dacă ar putea exista vreodată ceva între ei doi.

Ea a fost singura care l-a făcut să se simtă bine-venit, l-a primit la ea acasă și l-a invitat la Ziua Recunoștinței, iar acum el stă întins pe podea, cu Peyton așezată pe pieptul lui, de parcă ar fi proprietarul acestui loc.

Se ridică brusc când mă surprinde că mă uit atent la el, avându-1 pe Nick în spatele meu. Știu că am o imaginație bogată, dar nu mă pot abține. Mintea mea o ia razna când mă gândesc la ei doi ca fiind un cuplu. Katelyn își închide cartea și o lasă din brațe pe Elle, abia adormită, să se poată ridica și să ne întâmpine cum se cuvine.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, căscând.

— Ne-am gândit că lui Liam i-ar plăcea să-l vadă pe Noah, spun eu, uitându-mă în direcția lui Liam. Dar dacă sunteți ocupați…

— Nu cred că privitul la televizor se poate numi ocupație, Josie. Mă bucur că Noah e aici, îmi spune Liam.

Felul în care mă privește îmi dă de înțeles că știe la ce mă gândesc. Am mai trecut prin faza geloziei și înainte, iar acum mă găsesc în aceeași situație.

— Simțiți-vă ca acasă. Eu mă duc să pun de-o cafea.

Liam se ridică și o ajută pe Katelyn cu Elle. Ochii mei îl urmăresc de-a lungul holului în timp ce o duce la ea în pat. Se pare că mai nou el le culcă pe fete.

— Westbury, spune Nick în momentul în care Liam se întoarce în cameră. Hai să ieșim până afară să vorbim.

Liam nu spune nimic, pur și simplu încuviințează din cap și iese afară pe ușa care dă spre alee. Nick mă sărută pe obraz și îmi promite că va fi cuminte.

— Știu că vrei să asculți, spune Katelyn în timp ce îmi dă o cană de cafea.

Îmi face semn să o urmez în bucătărie.

— Unde se duc? mă întreabă Noah înainte să ies din cameră.

— Vor să vorbească.

Mă întorc la Katelyn.

— Ce-i cu tine? mă întreabă, sorbind din cana ei.

— Nimic, doar că am fost luată prin surprindere de naturalețea situației, atunci când am intrat în casă. Asta-i tot. Bănuiesc că nu m-am așteptat ca tu să-ți refaci viața atât de

repede.

Katelyn își scuipă cafeaua fierbinte și își pătează bluza albă.

— Faci mișto de mine, Josie? Tu crezi că Liam și cu mine suntem… o, Doamne, nu-mi vine să cred! Tocmai mi-am îngropat soțul. Nu am nicio intenție să încep o nouă relație, cu nimeni. Liam e aici deoarece nu am vrut ca el să stea singur, iar eu nu am vrut să-mi petrec Ziua Recunoștinței singură. În plus, Peyton a dorit să se uite împreună cu cineva la fotbal.

— Eu m-am gândit…

— Te-ai gândit greșit. A fost de acord să rămână aici doar pentru a avea unde să locuiască împreună cu Noah până când își cumpără o casă.

Katelyn se duce la chiuvetă să se curețe de cafea.

— În caz că nu știai, află că bărbatul ăla e încă topit după tine.

— Știu asta, mormăi eu.

Sunt atât de proastă să o cred în stare pe Katelyn să înceapă o relație cu el.

Katelyn se șterge pe mâini cu prosopul, apoi se sprijină de bufet.

— Ce naiba faci, Josie?

Mă holbez la Katelyn, apoi la ușă, iar apoi o privesc pe ea din nou. Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi. Îmi ascund fața și mă prăbușesc în brațele ei.

Capitolul 27
Liam

Dacă voi mai spune vreodată că îmi doresc să cumpăr o casă, cineva să mă împuște pe loc. Noah și cu mine ne-am irosit zilele de sâmbătă și duminică hoinărind prin Beaumont împreună cu agentul meu imobiliar, o țipă care părea extrem de agitată. Singurul lucru pe care l-am învățat a fost cum să-mi dau ochii peste cap ca un copil de nouă ani.

Sarah, Sadie sau poate Suzie, nu-mi amintesc, ne-a arătat casă după casă, dar niciuna nu a corespuns cerințelor mele. Da, e adevărat că sunt un tată singur cu un copil care va locui la el doar ocazional, dar asta nu înseamnă că vreau o casă mică. Eu vreau o casă cu două etaje, un subsol mare, un garaj în care să încapă două mașini și cel puțin două mii de metri pătrați de

teren. Nu am crezut că cerințele mele sunt prea exagerate, dar se pare că sunt.

Acum, eu și Noah ne aflăm în fața unei case cu două etaje, situată în același cartier unde locuiesc și părinții mei. Mi-am dat seama că aceasta este casa pe care o căutam, așa că am condus în jurul ei căutând o pancartă pe care să scrie că e de vânzare. În cele din urmă, am găsit una.

Așteptăm să sosească agentul imobiliar să ne arate și interiorul, dar m-am hotărât deja că pe aceasta o vreau. Mi-1 imaginez pe Noah cățărându-se în stejarii mari care înconjoară proprietatea sau bătând mingea prin curte împreună cu prietenii lui.

Noul agent coboară din mașină și ne face cu mâna. E scund și durduliu, cu părul cărunt. Arată ca o bezea.

— Bună, eu sunt Liam Westbury, iar acesta este fiul meu, Noah.

— Încântat de cunoștință. Eu sunt Stu. Haideți să intrăm.

Urcăm și noi treptele de cărămidă în urma lui Stu. Veranda e mare, cu doi stâlpi albi care trebuie neapărat vopsiți. Stu descuie ușa și ne permite să intrăm în casă. În față este o scară, lăsând să se vadă sala de mese și sufrageria. Aceasta din urmă are două geamuri mari, unul în față și altul în spate, și încă două mai mici pe lateral. Bucătăria e nouă, dotată cu o cămară și aparatură de ultimă generație, iar geamurile acesteia dau înspre curtea din spate. Există o baie de mărime potrivită exact lângă bucătărie. Sala de mese are un geam mare orientat spre curtea din față și două care dau înspre curtea lâterală.

Ne ducem sus să vedem cele patru dormitoare. Cel principal e mare și are un dulap încorporat în perete care dă într-o baie cu duș și jacuzzi. Altă cameră e decorată ca o creșă, așa că va trebui să fac unele modificări. Celelalte două camere au aceeași mărime. Toate camerele beneficiază de lumină naturală din belșug. Există o singură baie comună sus.

Îl găsim pe Stu așezat la masă când ne întoarcem jos.

— Ne ducem să vedem și subsolul, îl anunț eu când trecem pe lângă el.

El zâmbește și încuviințează din cap în direcția noastră, apoi se întoarce la hârtiile sale.

Accesul la subsol se face prin bucătărie. Tropăim pe scări să le testăm rezistența. Aici e spălătoria și un spațiu mare nefolosit.

— Ce părere ai, tată? Mă gândesc să ne facem o cameră pentru bărbați ca a unchiului Mason acolo, iar aici să fie studioul tău.

Arată spre peretele din partea stângă a încăperii.

— Da? Știi că studioul e destul de mare. Am nevoie de loc să instalez toată aparatura.

— Eu cred că va fi suficient de mare. Ce părere ai?

Mă uit la fiul meu. Radiază de entuziasm.

— Mie îmi place. Crezi că ți-ar plăcea să locuiești aici?

— Sigur că da!

Îmi pun brațul în jurul lui și îl trag spre mine să-l îmbrățișez scurt.

— Hai să ne cumpărăm o casă.

Urcăm din nou scările. Stu își ridică privirea când ne vede intrând.

— O luăm! strigă Noah înainte să am ocazia să spun și eu ceva.

— Da, o s-o cumpărăm.

Stu începe să-mi vorbească despre credite și servicii bancare. Eu îl anunț că voi plăti cu banii jos și că vreau să mă mut cât mai curând posibil. El îi sună pe proprietari și le prezintă oferta mea. Aceștia acceptă imediat, iar eu îl asigur pe Stu că mă voi prezenta mâine-dimineață la biroul său să încheiem contractul.

Noah și cu mine ne mai plimbăm prin curte după ce pleacă Stu. El se urcă într-unul dintre copaci, apoi ne luăm la întrecere să vedem cine e mai rapid. S-ar putea să-l fi lăsat să câștige, dar nu o să recunosc niciodată. Plecăm de la casă atunci când soarele începe să apună și mergem să luăm cina.

Cina în familie la restaurantul lui Deb e o tradiție a orașului Beaumont, asta dacă nu te cheamă Westbury. Prima dată când am mâncat eu acolo a fost după ce mi-am luat permisul de conducere. Când a auzit mama a doua zi ce am făcut, s-a îngrozit. Noi, cei din familia Westbury, nu ne înjosim mâncând la un local ca al lui Deb.

În fine.

Mie îmi place la Deb. Noah și cu mine ne alegem un separeu și comandăm meniul festiv. El mă întreabă când o să-mi aduc din lucruri, iar eu îi spun că vom comanda mobila săptămâna asta și orice altceva vom avea nevoie. Încă nu m-am putut hotărî dacă vreau să părăsesc Los Angelesul așa că, până voi lua

o decizie, voi reveni pentru o săptămână în fiecare lună.

Suntem la jumătatea cinei, când Noah își dă drumul la gură:

— Mama și cu Nick se ciondănesc des.

Îmi pun jos șervețelul și îmi așez brațele pe masă.

— La ce te referi? Vrei să spui că Nick o lovește?

— Nu, cel puțin eu nu l-am văzut niciodată făcând asta, dar îi aud noaptea cum se ceartă. El crede că nu ar frebui să-mi petrec mai mult de un weekend cu tine într-o lună și nu vrea ca tu să cumperi o casă aici.

Îmi sprijin bărbia în palme. Noah nu ar trebui să-i audă certându-se din cauza mea. Nu e drept.

— Ascultă, amice. Toți trecem printr-o situație dificilă și neașteptată. Știi că atunci când am venit în oraș pentru ceremonia lui Mason, nu m-am așteptat niciodată să te găsesc pe tine. Am fost șocat, rănit și chiar furios. Nu am știut de existența ta. Când am auzit un băiețel spunându-mi că m-a văzut pe un DVD sărutându-i mama, nu am știut ce să cred. Așa că imaginează-ți ce a crezut mama ta când m-a văzut în oraș sau când Nick te-a auzit spunându-mi „tată”. Toți ne confruntăm cu emoții puternice în momentul acesta și încercăm să găsim cel mai bun mod în care să trecem peste ele. Dar să nu crezi vreo secundă că noi trei nu te iubim. Te iubim foarte mult. Tu ești prioritatea noastră. Ai și tu puțină răbdare cu mama ta și cu Nick. O să se înțeleagă și totul va fi bine.

Nu sunt sigur de unde am scos toate cuvintele alea, dar mă simt bine spunându-i-le lui Noah. El trebuie să înțeleagă că eu sunt motivul neînțelegerilor dintre Nick și Josie. Ceea ce eu nu pot înțelege e comportamentul lui Nick. De Ziua Recunoștinței, mi-a promis că va încerca să ne înțelegem de dragul lui Noah și al lui Josie. Eu nu i-am promis nimic.

Îl las pe Noah acasă și îi spun că ne vom revedea mâine după școală. Deocamdată, ne-am înțeles să-l iau eu pe Noah de la școală, să cineze cu mine și să-l aduc acasă cu o oră înainte de vremea de culcare, dacă nu are antrenament a doua zi.

Conduc pe lângă viitoarea mea casă și parchez mașina în fața ei. Vreau s-o văd pe Josie alergând prin curte împreună cu mine și cu Noah. Vreau ca florile ei să decoreze interiorul și exteriorul casei. Vreau ca ea să locuiască cu noi și să fim o familie.

Este ultimul meci pe care îl joacă Noah în acest sezon. Eu stau la locul meu obișnuit, cu Peyton lângă mine. Ea îl privește pe

Noah ca un vultur și încă nu mi-am dat seama dacă îl place sau dacă vrea și ea să joace fotbal. Katelyn i-a interzis să joace, dar poate în câțiva ani se va răzgândi.

Lui Noah nu-i merge prea bine astăzi. A avut două șanse să înscrie, dar a pierdut mingea. Eu număr secundele până la pauză, să-l pot întreba ce e în neregulă. Când se aude fluierul, mă duc la marginea terenului să-l întâlnesc. Își scoate casca. Când îi văd fața tristă, mi se rupe inima pentru el.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu. Nimic nu pare în regulă. Parcă văd totul cu încetinitorul.

— Nu ai încredere în coechipierii tăi?

— Noah, treci aici! urlă Nick.

Recunosc că el e antrenorul, dar nu se pune problema că nu știu ce vorbesc.

— Ai încredere în coechipierii tăi, Noah. Pasează cum trebuie. O să preia ei mingea.

— Mulțumesc, tată. Îmi pare rău că nu poți veni și tu în seara asta.

Mă uit la Noah fără să am habar despre ce vorbește. Se alătură echipei înainte să-mi dea ocazia să-l întreb.

Noah se descurcă mai bine în a doua repriză, dar până la urmă echipa lui pierde. Băiatul pare trist și probabil e supărat pe el însuși. Își aruncă nervos casca, iar eu nu sunt de acord cu asemenea reacție. Mă îndrept spre bancă să-i vorbesc despre spiritul de echipă.

— Ridic-o, Noah! îi ordonă Nick.

Noah rămâne pe loc, cu brațele încrucișate la piept.

— Nu știu ce încerci să faci, dar n-o să-ți meargă! Ridică imediat casca aia!

— Noah, ce se întâmplă? îl întreb când ajung lângă Nick.

Nick inspiră adânc, se întoarce și se încruntă la mine.

— Asta nu e treaba ta, Westbury. De fapt, e doar vina ta.

— Poftim?

— M-ai auzit bine, îmi spune printre dinți.

Mă uit în tribune după Josie. O găsesc și constat că ne privește cu fața împietrită. E clar că se petrece ceva ciudat, iar eu nu știu nimic.

— Ia-ți lucrurile, Noah. O să întârziem.

Noah se holbează la Nick, dar nu se mișcă. Pe mine mă

privește cu lacrimi în ochi. Mă duc la el și îl trag deoparte.

— Noah, care-i treaba? îl întreb, aplecându-mă spre el.

— Se dă o petrecere în cinstea echipei, iar Nick a spus că nu ai voie să vii și tu.

Mă uit peste umăr la Nick, care se ceartă cu Josie. Mereu complică el lucrurile când de fapt totul ar putea fi atât de ușor.

— E în regulă, amice. Putem să ne petrecem timpul împreună și mâine.

— Nu, vreau să fii și tu acolo, și având în vedere că e pentru copii, ar trebui să am dreptul să invit pe cine vreau.

Fiul meu, vocea rațiunii, cine ar fi crezut?

— Hai să-ți spun cum facem. Tu du-te la petrecere și sună-mă când e gata, iar eu o să vin să te iau și poți rămâne cu mine peste noapte, bine?

— Mama nu o să fie de acord.

— Mă înțeleg eu cu mama ta, îi spun.

Mă îmbrățișează.

— Apropo, dacă încă o dată mai văd că-ți arunci casca, o să-ți pară rău. Ai înțeles?

— Da, domnule!

— Acum du-te și ridic-o.

Mai aștept puțin înainte să-i întrerup din discuție pe Josie și pe Nick. Nu-mi place să fac asta, dar Nick nu-mi dă de ales.

— Deci, uite cum stă treaba: Noah o să mă sune după ce vă terminați petrecerea, iar eu o să-l iau și o să-l duc acasă la Katelyn să rămână cu mine peste noapte.

Nick începe să comenteze.

— Fiindcă așa a zis cine? Tu?

— Nick…

— Nu, Josie. Impune-i și tu niște afurisite de limite. Tu îl lași să facă ce vrea cu tine și Noah a jucat ca dracu' în seara asta fiindcă e nervos pe mine.

— Hei, nu da vina pe Noah! Nu e vina lui!

— Nu te băga în asta, Westbury!

— Știi ceva, Nick, am crezut că ne-am împăcat, dar bănuiesc că nu. Oricum, părerea ta nu contează în treaba asta.

Nu-mi place să spun astfel de lucruri, pentru că mi-am promis că o să-l tratez pe Nick ca pe al doilea tată al lui Noah. O privesc pe Josie, pare rușinată. Așa și trebuie.

— O să-l iau pe Noah când o să mă sune. Dacă nu-ți convine

așa, spune-mi acum să-mi pun avocatul să-ți trimită prin fax actele pentru custodie.

O las să se gândească la cuvintele pe care nu intenționam să i le spun vreodată, dar nu mi-a dat de ales. Am făcut mereu cum a vrut ea și totuși îi permite lui Nick să-mi conteste dreptul de a mă vedea cu fiul meu.

Până aici!

Capitolul 28

Josie

Nu știu ce am făcut să merit turnura dramatică pe care a luat-o viața mea, dar aș vrea să aflu ca să pot îndrepta lucrurile.

Petrecerea echipei e, s-o spun cu blândețe, un dezastru de proporții epice. Noah nu vorbește cu Nick. Nick nu vorbește cu mine. Părinții celorlalți copii vorbesc despre mine. Nici măcar nu au bunul-simț să o facă discret, pe la spatele meu. Îi văd cum mă arată cu degetul, apoi șușotesc între ei. Felul în care dau din cap și se uită la mine cu coada ochiului. Se poartă de parcă aș fi făcut ceva greșit. La fel s-ar întâmpla și dacă aș fi divorțat de Liam și am fi împărțit custodia.

Pun pariu că sunt considerată târfa orașului. Ei, și ce? Am rămas însărcinată cu iubitul meu foarte stabil în vara dinaintea primului an de facultate și da, m-a părăsit, dar nu a știut de existența copilului, fiindcă altfel nu ar fi facut-o. Liam m-a iubit în mod necondiționat atunci.

Ar fi rămas în oraș.

Și ar fi fost foarte nefericit, pentru că nu-și dorea să joace fotbal, iar eu îi aminteam doar despre asta, despre visul care nu a fost al lui, ci al meu. Ne-am fi căsătorit și am fi divorțat după câțiva ani, pentru că eu aș fi stat mereu în calea destinului său. Destinul e o mare porcărie!

Abia aștept să plec de aici. Am terminat-o cu echipa asta de fotbal pentru anul ăsta. Am terminat-o cu privirile, arătatul cu degetul și toate întrebările dacă va sponsoriza Liam echipa anul viitor ca să aibă jucătorii uniforme noi.

Nivelul meu de frustrare atinge un maxim istoric. Cred că am nevoie de o vacanță. Într-o regiune tropicală și călduroasă, cu niște plaje grozave, cu nisip alb și apă atât de albastră, de parcă

ai pluti într-un cer cristalin. Dacă îmi închid ochii, pot simți căldura pe pielea mea, nisipul între degete și oceanul ale cărui valuri mă liniștesc ca un cântec dulce de leagăn.

Un astfel de loc îndeamnă la iubire, la o escapadă amoroasă. Mă văd petrecându-mi toată ziua cu Nick, împărțind același hamac, citind împreună în timp ce el ne leagănă ușor. M-aș cuibări lângă el chiar dacă afară ar fi mai înăbușitor decât într-un cuptor, el mi-ar ține răcoare. L-aș răsfăța cu sărutări, iar el s-ar uita în ochii mei și mi-ar spune că mă iubește.

Doar că eu nu îl văd pe Nick atunci când mă uit în ochii care mă privesc.

Ci pe Liam.

Noah vine la mine și mă îmbrățișează pe la spate. Îmi iubesc băiatul. El e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în această viață. În fiecare zi le mulțumesc stelelor mele norocoase că am luat decizia corectă și l-am păstrat.

— Tata mă așteaptă afară, îmi spune încet la ureche.

Aprob din cap și mă îndrept, eliberându-mă din îmbrățișarea lui. Mă ridic de la masă. Nick scutură din cap în timp ce eu și Noah ne îndreptăm spre ușă ținându-ne de mână. Și bineînțeles că Liam stă rezemat de mașina lui, cu gleznele încrucișate și cu mâinile în buzunar.

Pe mine nu mă privește, dar îi zâmbește lui Noah de parcă nu l-ar mai fi văzut de o săptămână. Nu există nicio urmă de îndoială că își iubește băiatul.

— Nu ne-am mai oprit să-i luăm haine. O să-i aduc eu câteva.

— Nu e nevoie. Am fost la cumpărături. Va avea destule la Katelyn.

Mă omoară când vorbește despre casa lui Katelyn. O spune de parcă ar fi și casa lui. Noah se urcă în mașină și-mi face cu mâna. Nu mă sărută de despărțire sau orice altceva. Știe prea bine că eu și Nick nu ne mai înțelegem, așa că vrea să stea cât mai departe de mine. Nu pot să-l învinovățesc.

Liam trântește ușa mașinii și se îndreaptă spre mine. Nu sunt pregătită să-l privesc. Expresia lui trădează doar indiferență, de parcă Liam Page ar fi cel care mă privește în acest moment, de parcă aș fi una dintre cuceririle sale care a rămas gravidă cu el în mod accidental.

— Nu-1 poți lua de lângă mine, Liam. El e tot ce am.

Ochii lui Liam sunt tăioși atunci când mă privește.

— Nu am de gând să ți-1 iau, Josie, dar nu voi sta cu mâinile în sân în timp ce Nick se poartă în halul ăsta. Am încercat. Am făcut tot ce mi-a cerut. Îl sun în fiecare zi și mă întorc de fiecare dată când pot. La dracu', am cumpărat până și o afurisită de casă doar pentru ca el să aibă un loc în care să se simtă confortabil. M-am săturat să tot las de la mine doar ca să-i fac pe plac iubitului tău. Știu că Nick l-a crescut, dar e fiul nostru, Jojo.

— Știu, îi răspund cu greutate.

— Nu știu ce să zic. Am impresia că Nick vrea să demonstreze ceva, că te-a câștigat sau ceva de genul ăsta. Știu că te-a dorit în liceu și nu e niciun secret că noi doi nu am fost prieteni, dar asta… ceva se întâmplă cu el, iar mie nu-mi place.

Liam se apleacă și mă sărută pe obraz. Pleacă fără să-și ia la revedere de la mine. Privesc cum mașina lui, cea care transportă tot ce ține de viața mea, se îndepărtează pe șosea.

Mă întorc și privesc prin geamul pizzeriei. Toți cei de acolo râd și se distrează. Mă sprijin de perete și alunec în josul lui, apoi îmi sprijin capul în mâini.

— Uite, Nick Ashford m-a rugat să-ți dau asta.

Katelyn ridică un bilețel împăturit, pe care îl flutură prin fața mea.

— Te-ai certat cu Liam?

— Nu, de ce mă întrebi asta? îi spun în timp ce îmi pun cărțile în dulap.

— Nu știu. Altfel de ce ți-ar scrie Nick Ashford o scrisoare de dragoste?

Mă ridic și o privesc. Rânjește și are o sprânceană ridicată.

— Habar n-am.

Întind mâna după bilet. Ea îl trage repede, ținându-l departe de mine.

— Ce-i ăsta?

Mason i-l ia din mână. Când Mason deschide biletul, pe fața lui Katelyn se poate citi disperarea. El rămâne nemișcat, iar maxilarul i se încordează. Se întoarce și se uită la mine. Eu mă furișez în spate și mă lipesc de dulapul meu.

— Ți-a picat cumva cu tronc Nick Ashford?

— Nu, nici vorbă, răspund eu, apărându-mă.

— Așteaptă numai să vadă și Liam asta, spune Mason.

— Ce să vadă?

Liam se apleacă să mă sărute, înainte să se întoarcă spre Mason.

— Ce-i asta? întreabă Liam când Mason îi dă bucata de hârtie.

El se uită la hârtie, apoi la mine și tot așa.

— Ce-i ăsta, Josie?

— Habar n-am. Katelyn mi l-a adus. Nici măcar nu știu ce scrie în el.

Liam se uită la Katelyn, care ridică din umeri.

— Mi l-a dat în ora de istorie.

— Scrie…

Liam începe să citească:

„Dragă Josephine, ai habar cât de frumoasă ești? Mă uit la tine pe holuri și îmi doresc să fi avut curajul să vorbesc cu tine, dar nu-l am. Nu aș ști ce să-ți spun. Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Sună-mă. Al tău, Nicholas Ashford."

Mason și cu Liam încep să râdă, iar asta mă scoate din sărite. Mă îndepărtez de ei știind că Nick și-a căutat bătaia cu lumânarea. Katelyn ar fi trebuit să-mi dea pur și simplu biletul în loc să-l fluture pe acolo.

Înainte să intru în clasă, o mână puternică mă împinge prin ușile duble care duc spre exterior. Știu că e Liam, chiar dacă e în spatele meu. Mă conduce spre terenul de fotbal, locul lui preferat în care să discute, doar că noi nu vorbim.

Mă lipește cu spatele de peretele din beton, iar picioarele mele se înfășoară în jurul taliei lui într-o clipită. Gura lui pune stăpânire pe a mea, iar mâinile noastre nu-și găsesc locul.

— Vrei să-l suni pe Ashford? mă întreabă în timp ce își mută buzele de pe gură pe gâtul meu.

Eu scutur din cap și ăsta e adevărul. Nu-mi doresc să-l cunosc sau să vorbesc cu Nick Ashford decât în calitate de colegă de clasă.

— E gelos pe mine, iubito. Își dorește tot ce am eu. Te rog să nu-i dai nimic.

— Nu o s-o fac, îți promit.

În timp ce se deschide ușa, eu îmi masez tâmplele cu degetele, încercând să scap de tensiune. Nick stă în tocul ușii și mă privește. Ceva trebuie să se schimbe. Îmi dă mâna și mă ajută să mă ridic, apoi degetele noastre se împletesc în timp ce ne îndreptăm spre mașină. Pare mult mai relaxat când Noah nu e prin preajmă, iar mie nu-mi place asta. Vreau ca fiul meu să fie

lângă mine tot timpul.

Când ajungem în casă, mă lipește de perete și mă sărută, iar eu îi simt limba, nerăbdătoare și dură, în timp ce o atinge pe a mea. Își dă jos tricoul, apoi trage de al meu. Eu îl împing, dar el crede că am nevoie de spațiu pentru a-mi scoate tricoul.

— Trebuie să vorbim, îi spun fără să mă uit la el.

Îmi dă drumul și mă conduce în sufragerie. Ne așezăm amândoi. Eu mă întorc cu fața spre el și stau cu un picior îndoit sub mine.

— Nu te mai poți certa cu Liam. Nu e drept față de Noah. Știu că am stricat totul atunci când am decis să-i spun lui Noah adevărul despre Liam, dar ce s-a întâmplat nu poate fi schimbat. Trebuie să acceptăm faptul că Liam face parte din viețile noastre acum și să ne vedem fiecare de treabă.

Nick îmi duce mâna la buze și mi-o sărută.

— Ai dreptate. Am fost un dobitoc și ai dreptate și când spui că ar trebui să ne vedem fiecare de treabă, de aceea ne mutăm.

Mă uit la Nick uluită. Cred că probabil nu am auzit eu bine. El are un cabinet particular aici, iar eu sunt în plin proces de extindere a magazinului. În niciun caz nu am de gând să mă mut.

— Scuză-mă, ce ai spus?

Nu mai pot rosti un cuvânt. Abia pot să respir.

— O să-mi iau liber un an întreg, așa că ne mutăm în Africa să particip la programul Medici fără frontiere.

Îmi pot da seama după fața lui că vorbește serios și că el chiar crede că noi îl vom însoți. A luat această decizie monumentală fără să-mi ceară măcar părerea. Decizia mea de a-i spune adevărul lui Noah e pistol cu apă în comparație cu asta.

— Nu, șoptesc eu.

Îmi scutur capul. Nu mă duc nicăieri.

— O să ne prindă bine. Noah va învăța multe lucruri.

Îmi smulg mâna dintr-a lui și mă ridic în picioare.

— Noah și cu mine nu mergem, Nick. Nu ai niciun drept să iei o astfel de decizie pentru noi înainte să vorbești cu mine. Liam…

— Nu dau doi bani găuriți pe Liam, Josie. Să-ți intre bine în cap. Îmi iau familia și plecăm.

— Nu, nu plecăm. Tu poți să pleci dacă vrei, dar noi rămânem aici.

Nick se ridică și vine în fața mea.

— Ce vrei să spui?

Mă uit la bărbatul pe care l-am iubit în ultimii șase ani.

— Dacă tu vrei să pleci, Nick, n-ai decât, dar Noah și cu mine rămânem aici. Noah trebuie să meargă la școală și mai are și alte activități extracurriculare, iar eu n-o să-l iau de lângă Liam în timp ce-și formează o relație. Eu am magazinul meu. Nu pot să plec pur și simplu. Nu o să fac așa ceva. Asta… nu mai avem ce discuta pe tema asta.

— Deci asta-i tot? îl alegi pe Westbury în locul meu?

Scutur din cap.

— Nu, Nick, îl aleg pe Noah.

Capitolul 29
Liam

Noah și cu mine despachetăm și ultima cutie cu haine pe care am adus-o din Los Angeles. Am hotărât să îmi mut domiciliul aici și să fac naveta între Beau- mont și Los Angeles. Harrison și Quinn ni se vor alătura de Crăciun. Harrison nu are prea multe rude, așa că, atunci când i-am povestit despre Beaumont, m-a întrebat dacă pot veni și ei doi.

Doar lui Sam nu i-am spus că am plecat. Am închiriat apartamentul până la sfârșitul lunii martie, iar apoi va trebui să-mi găsesc o locuință provizorie. Sper că Jimmy și Harrison nu se vor supăra dacă vom înregistra piesele aici.

Când i-am povestit lui Harrison despre Noah, a fost entuziasmat și absolut de acord cu noul meu plan. A spus că a înțeles de ce a trebuit să fac această schimbare și că probabil ar fi procedat și el la fel dacă tocmai ar fi aflat de existența lui Quinn.

Relația mea cu Josie s-a îmbunătățit, dar este aproape inexistentă și mie îmi convine. Ea are nevoie de timp să treacă peste despărțire, iar eu să fiu tată. Am mulți ani de recuperat.

Mâine vom primi bradul de Crăciun. Exact la țanc, având în vedere că tocmai am terminat de despachetat și aranjat lucrurile. Katelyn și fetele vor trece pe aici să-l decoreze, se pare că asta e specialitatea lui Elle. Cine sunt eu să refuz trei frumuseți care s-au oferit să facă toată treaba în locul nostru?

Când se aude soneria, Noah strigă din capul scărilor că deschide el. Mă înfior când îl aud tropăind pe scări. Eu și Josie ne temem că va aluneca și își va rupe ceva, dar el nu ascultă de niciunul dintre noi. Poate că va asculta după ce va ajunge la urgențe.

Se aude o bubuitură, apoi ceva se sparge. Fug imediat din bucătărie în sufragerie, panicat că nu-1 mai aud pe Noah; e prea multă liniște.

— Noah, ești…

Mă opresc brusc. Ea stă nemișcată, cu mâncarea împrăștiată peste tot la picioare. Are mâna la gură și ochii înlăcrimați. Îmi pun mâna pe umărul lui Noah și o privesc. A îmbătrânit, dar e evident că și-a făcut câteva intervenții. Nu-mi dau seama dacă mai folosește același ruj roșu de pe vremea când eram eu copil, dar înclin să cred că nu s-a schimbat prea mult.

— Noah, ce-ar fi să te duci tu după niște mănuși, un prosop și o pungă de plastic să putem curăța mizeria asta?

— Bine, tată.

Noah fuge la bucătărie. Aștept câteva clipe înainte s-o privesc în ochi. Ea se uită după Noah.

— Ce cauți aici?

Mă măsoară cu aceeași privire glacială pe care o cunosc de mic. Dacă mă gândesc mai bine, aș putea crede că mă urăște. Că e posibil să-i fi distrus viața.

— Eu am… el e… mâncare și… tu ești…

— Chiar ai rămas fără cuvinte sau atâta votcă ți-a afectat capacitatea de a funcționa ca un om normal?

— Nu am mai băut nimic de cinci ani, spune ea.

— Felicitări! Ar trebui să pleci înainte să se întoarcă fiul meu. Nu vreau să-i explic de ce vorbim de parcă ne-am cunoaște.

— Liam…

— Nici să nu te gândești, îi spun în timp ce trec peste mizeria făcută de ea pe veranda mea.

Închid încet ușa în urma mea, să fiu cât se poate de sincer cu ea.

— Nu ai niciun drept să mă iei pe mine cu „Liam”. Ai stat cu mâinile-n sân și te-ai uitat nepăsătoare cum m-a dat afară din casă. Tu trebuia să mă aperi, la fel cum ar fi trebuit să-l aperi și pe Noah. Locuiești în același oraș afurisit, iar el arată exact ca mine. Să nu-mi spui că nu i-ai mai văzut pe el sau pe Josie pe

aici. Ar fi trebuit să-mi spui. Ai fost singura care a știut mereu cum să dea de mine, dar n-ai facut-o.

— Îmi pare rău, am încercat, dar știi și tu cum e tatăl tău. A fost de neînduplecat.

— Nu am nevoie de scuze. Am pierdut zece ani din viața lui. Zece!

— Pot să-l cunosc?

Trebuie să-mi mut privirea, fiindcă dacă continui să mă uit la ea cum îi curge rimelul și o face să arate ca o centuristă de pe Sunset Strip, nu-mi face bine. Nu-mi place să o văd în halul ăsta dar, din păcate, e cea mai vie amintire pe care o am legată de ea.

— De ce ar trebui să-ți dau voie?

— Nu ar trebui. Nu sunt un om bun, Liam. Sunt conștientă de asta. Dar mă străduiesc să fac mereu ceva frumos pentru cineva. Încerc să fiu independentă și mai puțin…

— … să te comporți ca un robot.

— Așa mă vedeai?

— Da, exact așa, spun, îndreptându-mă spre ușă.

— Tu ai voie să-l cunoști, dar Sterling nu. Nu vreau ca el să se apropie de fiul meu.

Ea aprobă din cap și mă urmează înăuntru. Noah stă pe scări cu produsele de curățenie în mâini.

— De ce stai acolo? îl întreb eu.

— Aveați o conversație privată. Nu am vrut să vă întrerup.

— E atât de politicos!

Aprob din cap fiindcă e adevărat. Josie l-a crescut așa cum se cuvine.

— Baia e la capătul coridorului. Noah și cu mine vom curăța mizeria asta.

Bianca Westbury pornește pe coridor în propria mea casă. Jur că nu am crezut vreodată că o să apuc să văd ziua asta.

Adunăm toată mizeria, apoi Noah spală veranda cu furtunul. Mi-e teamă să nu înghețe treptele în timpul nopții, așa că va trebui să fim atenți la asta mâine-dimineață.

— Crne-i doamna? întreabă el.

Vreau să spun că e o străină, dar a venit până aici și m-a rugat să-i dau o șansă pe care Josie sigur i-ar fi refuzat-o. Bănuiesc că poate veni aici dacă vrea neapărat să-l vadă pe Noah.

Mă uit peste umăr și o văd pe Bianca cum stă acolo și își pocnește degetele. S-a curățat cât de bine a putut, dar încă e emoționată. Nu am văzut-o niciodată atât de nesigură pe ea. Îi fac semn să ia un loc în sufragerie. Ea se așază pe unul dintre fotolii, în timp ce Noah și cu mine stăm pe canapea.

— Îți amintești când m-ai întrebat dacă poți să-mi cunoști părinții?

Noah dă din cap. Ochii i se luminează când aude de părinții mei. Aș vrea să n-o facă, ei chiar nu sunt cine știe ce.

— Noah, aceasta e Bianca Westbury, mama mea.

Noah se uită la mama mea de parcă ar studia-o, învățând tot ce poate despre ea. Ea își aranjează părul și îi zâmbește blând, apoi își împreunează mâinile și își aranjează fusta din nou.

Noah se uită când la mine, când la ea, și ridică din umeri.

— Cum să-ți spun?

Bianca se apleacă în față și își pune mâinile pe genunchi.

— O, ăă… nu știu… eu… Să vedem…

— Eu o să le spun buni și bunu, buni și… Vai, ce amuzant. Nu, tată?

— Tată, șoptește Bianca.

Se uită la mine și zâmbește.

— Cred că ar fi bine dacă mi-ai spune bunica Bianca.

Ea dă din cap și fața i se luminează.

— Da, cred că mi-ar plăcea bunica Bianca.

— Bine, asta-i marfă!

— Da, marfă, spune ea.

Eu încep să râd și la fel face și Noah. Nu cred că Bianca a mai rostit vreodată cuvântul „marfa” în toată viața ei.

— Noah, spune-mi totul despre tine.

Și, cu aceste cuvinte, eu sunt exclus din această conversație. Ea se mută pe canapea și se așază lângă el. Îmi amintesc că așa facea și atunci când eram eu mic, înainte să se schimbe lucrurile în casa mea.

Îi las singuri în sufragerie să se cunoască mai bine. Îmi scot telefonul și o sun pe Josie. Trebuie să afle că a trecut mama pe aici și că s-a întâlnit cu Noah. Prefer să-i spun eu înainte să-i scape lui Noah.

— Bună! spune Josie după al treilea ton de apel.

Am început să vorbim în fiecare zi, dar am evitat să-i spun ce simt. Vreau să vină ea la mine când se va simți pregătită. Nu mă

interesează să fiu tipul de consolare al cuiva. Dacă mă vrea, trebuie să fie pe vecie. Deocamdată sunt fericit că face parte din viața mea fără pic de dramă.

— N-o să-ți vină să crezi cine a bătut la ușă acum o jumătate de oră.

— Curierul?

Mi-a tot reproșat că primesc prea multe livrări, dar eu nu am avut niciodată propria mea mobilă până acum. Poate că am exagerat puțin cu unele comenzi, dar am de gând să locuiesc în casa asta pentru totdeauna, așa că trebuie să fie complet mobilată.

Râd de răspunsul ei.

— Bianca.

Josie știe doar ce am simțit pentru părinții mei în liceu. Nu i-am povestit despre ultimatumul pe care mi l-a dat Sterling când am decis să renunț la facultate. Aștept ca Josie să spună ceva, dar de cealaltă parte a conversației e doar tăcere.

— Ce s-a întâmplat, Jojo?

— A apărut așa, din senin?

— S-a gândit să le aducă o caserolă cu mâncare noilor vecini. Ce se întâmplă?

Tonul vocii ei mă face curios. De obicei e foarte plină de energie când vorbim, dar acum pare supărată.

— Nimic, spune ea, după care își drege glasul. Deci nu vrei să aduc eu cina în seara asta?

Chiar dacă acea caserolă cu mâncare ar fi în bucătăria mea, tot aș fi vrut să aducă ea cina, pentru că îmi place să vină în casa mea. E o senzație grozavă să știu că nu o așteaptă nimeni acasă. Abia aștept să urc scările cu ea în brațe, s-o așez în patul nostru și s-o țin acolo pentru totdeauna.

— Te aștept la cină, așa că ai face bine să te grăbești.

Ea începe să râdă și mă acuză că vreau să profit de calitățile sale incredibile de bucătăreasă, chiar și atunci când comandă pizza. Eu nu neg, dar e o scuză extrem de bună să o aduc la ușa mea noapte după noapte.

— Ne vedem curând, îi spun înainte să închid.

Trag cu ochiul în sufragerie. Încă stau împreună și sunt adânciți în conversație. Îi privesc interacționând și mă întreb cum de i-a permis lui Sterling să se poarte în felul în care a facut-o? Ea emană bucurie când vorbește cu Noah, de ce nu s-a

purtat la fel și cu mine?

Capitolul 30
Josie

Au trecut trei săptămâni de când a plecat Nick. Chiar în noaptea în care mi-a spus că pleacă, s-a și dus. Habar nu am unde. Pentru a-mi distrage atenția de la toate problemele, a doua zi m-am dus la serviciu și i-am dat Jennei o zi liberă. Când am ajuns acasă, am observat că și-a luat toate lucrurile. Nu a avut prea multe, în mare parte doar haine, dar cel mai mult i-am simțit lipsa când am intrat în baie și nu i-am mai văzut crema de ras și periuța de dinți.

Mi-e dor de Nick. Mi-e dor de râsul lui, de alintările lui și de senzația pe care o aveam atunci când mă îmbrățișa în fiecare noapte. Nu am inima rănită. Am plâns doar în noaptea în care a plecat. Nu-i cinstit să am astfel de sentimente pentru el. A făcut ceea ce trebuia atunci când a plecat. În felul acesta, ne-a salvat relația. Vreau doar să știu dacă el e bine.

Noah și cu mine vom petrece Crăciunul acasă la Liam, alături de Katelyn și fetele ei. Vom fi o familie extinsă care încearcă să facă față pierderii unui prieten, tată și soț. Împreună. Katelyn și fetele decorează casa împreună cu Liam și Noah. Liam a vrut să aștepte până ajung și eu, dar le-am spus să înceapă fără mine. Oricum voi avea o mulțime de lucruri de făcut mai târziu.

Acum îmi dau seama că nu a fost o idee prea bună să-i dau Jennei o zi liberă. Avem mulți clienți. Nu că m-aș plânge de asta, dar nu mi-ar strica puțin ajutor în momentul ăsta. Băiatul care livrează comenzile sigur se va alege cu niște bani în plus de Crăciun datorită bacșișurilor.

— Crăciun fericit, doamnă Potter!

— O, Crăciun fericit și ție, Josie! Ador să-ți vizitez magazinul în perioada sărbătorilor. Faci o treabă excelentă cu florile și decorațiunile.

— Mulțumesc. Cu ce vă servesc astăzi?

— M-am gândit la un aranjament de trandafiri roșii și crini albi, ca să adaug puțin contrast pe holul de la intrare.

— Sigur, doamnă Potter.

O las pe doamna Potter să se uite la crăciunițe. Înainte să

intru în camera frigorifică, ajut un alt client să găsească florile dorite. Iau trandafirii și crinii, împreună cu alte flori festive, și mă duc înapoi în magazin. O blondă înaltă așteaptă la casă, dar având în vedere că nu are nimic în mâini, îi zâmbesc și o anunț că mă voi ocupa de ea într-o clipă.

— Bună, scuză-mă, tu ești Josephine Pres. Ton?

— Da, eu sunt.

Îi răspund în timp ce încep să aranjez florile doamnei Potter într-o vază de cristal. Ea este unul dintre clienții mei fideli. Nu știu de ce, dar întotdeauna vrea să aibă flori proaspete în casă. Clienta nouă stă și nu spune nimic, așa că eu îmi văd de treaba mea. Termin aranjamentul doamnei Potter și îl duc la casă. Văd că s-a hotărât să mai cumpere și alte plante. După ce îi spun totalul și ea plătește, o ajut să ducă tot ce a cumpărat la mașină.

— Mulțumesc, draga mea!

— Cu plăcere! Mulțumesc că ați cumpărat de aici! înseamnă foarte mult pentru mine.

Mă sărută pe obraz înainte să urce în mașină. Mă grăbesc să intru în magazin pentru că e foarte frig afară. Îmi frec brațele ca să mi le încălzesc.

Încasez banii și de la ceilalți clienți care așteaptă în fața tejghelei, apoi încep să lucrez la următoarea comandă în timp ce mă uit la cei rămași în magazin.

Blonda vine până la tejghea și își pune geanta jos. Ochelarii de soare de pe creștetul capului îi țin părul în spate. Arunc o privire spre geam să văd dacă a ieșit între timp soarele, dar nu văd nici urmă de el. Turiștilor le place să iasă în evidență.

— Cu ce te pot ajuta? o întreb.

— Speram să putem sta de vorbă, spune ea.

Trebuie să mă uit din nou la ea, să mă asigur că nu o știu de undeva. Nu o cunosc.

— Ai vrut să faci o programare pentru planificarea nunții sau pentru altceva?

Zâmbește când pomenesc de nuntă. Sigur e îndrăgostită.

— Nu cred că bărbatului meu i-ar plăcea să fac planuri de nuntă fără să-l întreb și pe el.

— Atunci vei fi surprinsă să afli că pe majoritatea nu-i interesează astfel de lucruri.

Râdem la remarca mea. O să-și dea seama și ea că bărbații

doar aprobă din cap și spun „desigur, dragă, orice dorești tu”. Scot agenda și mă uit la următoarea dată liberă.

— Nu va fi nevoie de o programare. Voiam doar să-ți dau asta.

Îmi întinde un plic. E galben și destul de ușor. Mă uit la expeditor. Este de la un avocat din Los Angeles. Probabil sunt documentele care atestă că Noah este moștenitorul legal al lui Liam.

— Mulțumesc, îi spun, lăsând plicul deoparte.

— Nu ești deloc curioasă să afli ce e în plicul pe care tocmai ți l-am dat?

Se sprijină de tejghea, iar unghiile ei lungi și roșii îmi atrag atenția. Zâmbetul ei fals este diabolic, de parcă ar planifica ceva crunt, iar eu voi avea de suferit.

Iau plicul și îl deschid. Scot hârtiile și le citesc cu atenție, în timp ce furia clocotește în mine.

Liam a făcut exact ceea ce a promis că nu va face. Pun hârtiile înapoi în plic și îl bag sub tejghea, lângă poșeta mea.

— Ar fi trebuit să mi le trimiți prin poștă. Ți-ai irosit din timp să te deplasezi până aici.

Încerc să-mi găsesc ceva de făcut pentru că, de fapt, tot ce vreau este să-i alung pe toți din magazin și să mă duc la Liam să-mi iau fiul.

— E treaba mea să mă asigur că toate nevoile clientului meu sunt satisfăcute cum se cuvine.

— Ce client norocos! i-am răspuns eu, sperând că va pleca.

Și-a făcut datoria. Nu mai trebuie să stea pe aici.

— Apropo, eu sunt Sam Moreno.

Îmi întinde mâna însă eu nu mă grăbesc să o accept. Nu am de gând să fiu prietenoasă cu ea. Își retrage mâna.

— În fine, eu sunt impresarul lui Liam. De acum înainte, eu mă voi ocupa de treburile privitoare la Noahi și Liam. De asemenea, ultima pagină a documentelor pe tocmai ți le-am dat este pentru un test de paternitate.

— Un ce? strig eu.

— Ei bine, doar nu te aștepți ca cineva de talia lui Liam Page să dea bani pentru un copil care s-ar putea să nu fie al lui, nu-i așa? Adică, sunt sigură că asta credeai că va face atunci când ți-ai lăsat copilul în fața ușii lui ca o curvă obsedată de bani. Vrei tu să-l storci de bani pe clientul meu, dar te pot asigura că nu voi permite așa ceva.

— Ar trebui să pleci acum.

Îmi mușc limba ca să nu mă răstesc la ea. Sunt conștientă că ea doar își îndeplinește atribuțiile pentru care a angajat-o Liam, dar tot vreau să-i scot ochii cu foarfecă și să privesc cum fața ei arogantă se umple de sânge.

Ea zâmbește, își ia poșeta și părăsește magazinul.

Clienții încă zăbovesc pe aici, dar niciunul nu pare să conștientizeze cele întâmplate. Mă îndrept spre ei cu mult calm și le spun că am o urgență și că trebuie să închid mai devreme. Le ofer o reducere la următoarea achiziție și le promit că o să deschid magazinul și mâine. Din fericire, nu sunt prea supărați.

Conduc cu greu spre casa lui Liam. Nici măcar nu mi-am dat seama când a început să ningă, dar stratul proaspăt de zăpadă care acoperă drumul îngreunează circulația. Trag aer în piept ca să mă calmez în timp ce intru pe aleea lui.

Și-a decorat exteriorul casei cu luminițe albe. În fiecare fereastră sunt decorațiuni luminoase sub formă de lumânare, exact cum am sugerat eu. O coroniță verde cu o fundă mare și roșie atârnă pe ușa de la intrare.

Observ pentru prima dată că numele meu este menționat pe decorațiunea cu Moș Crăciun amplasată pe verandă. Scrie că „aici locuiesc Liam, Josie și Noah". Îmi trec degetul peste numele noastre înainte să bat la ușă.

Ușa se deschide și Liam stă în fața mea. Pare confuz și își arcuiește sprâncenele.

— De ce bați la ușă?

Ar fi trebuit să exersez ce aveam de gând să-i spun. Nu mă pot uita la el. Îmi vreau doar fiul.

— Am venit să-l iau pe Noah.

— Cum adică ai venit să-l iei? Avem planuri pentru diseară.

— Eu... lucrurile s-au schimbat. Trebuie să-mi duc fiul acasă, acum.

Liam iese pe verandă și închide ușa în urma lui. E desculț și poartă un tricou și o pereche de blugi. Sigur îi este frig.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

Fac un pas în spate ca să existe o oarecare distanță între noi, dar el se apropie de mine. Scutur din cap. Nu mă pot uita la el. N-o voi face.

— Jojo, spune, în timp ce întinde mâna spre mine.

I-o dau la o parte.

— Nu-mi spune așa!
— Ce dracu' s-a întâmplat?
Ochii lui sunt plini de mânie.
— Nimic, spun brusc. Îmi vreau fiul și vreau să mă duc acasă.
— Vrei să zici fiul nostru.
Râd când îl aud spunând „nostru".
— Ești sigur de asta, Liam Page?
Îmi aruncă o privire confuză și rănită. Pot să văd suferința din ochii lui când îi spun pe numele de scenă.
— Despre ce naiba vorbești, Josie?
Nu mai rezist. Nu mai pot să stau și să privesc cum face el pe prostul. Scot plicul din poșetă.
— Despre asta! spun printre lacrimi în timp ce i-1 arunc în față. Ai făcut-o, chiar dacă mi-ai promis că nu o vei face. Am avut încredere în tine… din nou, și tu mi-ai frânt inima.
Liam ia plicul din mâinile mele și îl deschide. Citește prima pagină, apoi continuă cu celelalte. Se albește la față.
Când se uită la mine, văd teama din ochii lui.

Capitolul 31
Liam

De când m-am mutat aici, Josie a bătut doar o singură dată la ușa mea. Când am deschis și am văzut-o în prag, am știut că ceva e în neregulă. Îmi dau seama că e supărată. Atitudinea ei e sfidătoare. E nervoasă și nu știu ce am făcut, dar știu că e nervoasă din cauza mea.
Să ies pe verandă a fost probabil cea mai proastă idee pe care am avut-o săptămâna asta. E frig, ninge și eu nu port șosete sau pantofi. Nici măcar nu am o geacă pe mine. Încerc să fiu politicos cu ea, dar tot ce vreau în momentul ăsta este să fug în casă, la căldură.
Nimic nu e mai frustrant decât o femeie care nu-ți spune ce s-a întâmplat atunci când o întrebi. Îmi vine s-o prind și să scutur răspunsul din ea. Stă în fața mea cu umerii lăsați și refuză să mă privească, să-mi arate ochii aceia frumoși pe care îi pot citi ca pe o carte deschisă.
Deschid plicul galben pe care mi l-a aruncat în față. Ochii îmi fug peste cuvinte precum custodie, vizite, pensie alimentară și

rezident al statului California.

Ultima pagină mă lasă fără cuvinte. Scrie că eu cer un test de paternitate care să determine dacă băiețelul numit Noah Michael Preston este fiul meu.

Josie își încrucișează brațele peste abdomen de parcă ar fi fost lovită în mod repetat. Nu se deranjează să-și șteargă lacrimile care au început să curgă șiroaie pe fața ei frumoasă, umbrită acum de dezamăgire și totul din cauza mea. Nu e de mirare că vrea să-l ia pe Noah. I-am spus că nu o să-l iau niciodată pe Noah de lângă ea, dar aceste documente arată exact contrariul.

Eu nu vreau asta. Vreau ca noi să fim o familie. Nici măcar nu m-am gândit la așa ceva când am aflat de existența lui Noah. Nu m-aș fi gândit la asta nici într-un milion de ani.

— De unde ai astea? îi cer să-mi spună.

Strâng în pumn hârtiile și le mototolesc în timp ce le scutur. Ea își dă ochii peste cap și se întoarce cu spatele, iar asta mă face și mai furios.

— Vreau doar să-l iau pe Noah și să plec acasă.

— Răspunde-mi!

Ea scutură din cap.

— Dă-mi odată fiul! strigă ea, acoperindu-și fața cu mâinile.

Nu pot, n-o voi face. Nu o să i-1 dau pe Nocfli fără să primesc răspunsurile pe care le vreau de la ea. O iau de braț și o trag în casă. Opune rezistență și se luptă cu mine în timp ce o trag prin bucătărie până la studioul meu. Este o cameră izolată fonic, așa că putem să strigăm unul la celălalt fără ca Noah să ne poată auzi.

O împing în cameră și trântesc ușa, încuind-o în urma noastră.

— Cine ți-a dat hârtiile astea nenorocite, Josephine?

Urăsc să-i spun pe numele întreg, dar asta îi captează atenția.

Este foarte înverșunată.

— Știi, am crezut că putem încerca să-l creștem împreună pe Noah, dar m-am înșelat. Nu vreau banii tăi, Liam. Nu am nevoie de ei. Noah și cu mine ne-am descurcat în tot acest timp fără ajutorul nimănui, așa că nu trebuie să te îngrijorezi că te voi stoarce de bani.

— Josie…

— Nu, lasă-mă să termin!

Își ridică mâna și se îndepărtează de mine cât poate de mult.

— Nu! strig eu la ea. Nu o să te las! Spune-mi cine ți-a dat nenorocitele astea de hârtii. Nu au timbru, așa că știu că au fost livrate personal. Sunt pe cale să mă pierd cu firea, așa că doar spune-mi odată.

— Ce contează?

— Contează pentru că e o porcărie afurisită! strig eu. Nu eu am făcut asta. Eu nu-mi doresc asta. Nu vreau să-l iau pe Noah de lângă tine sau din Beaumont.

Mă apropii de ea și o lipesc de perete. Trupurile noastre se ating în timp ce îi iau capul între palme. Tot ce vreau este să o sărut. Să rup toate straturile de haine groase de pe ea și să-i simt pielea pe a mea.

— Îl iubesc pe fiul nostru, Josie. Îl iubesc atât de mult! Nu aș face niciodată ceva care să-l rănească, iar luându-1 de lângă tine cu siguranță l-aș răni.

Încerc să mă calmez. Știu cine e în spatele acestei mânării și asta a fost picătura care a umplut paharul.

— O cheamă Sam.

Ea o spune atât de încet, încât abia o aud, dar când rostește numele Sam primesc răspunsul la toate întrebările mele.

— Ascultă-mă, spun ridicându-i bărbia ca să mă privească. Am cumpărat casa aceasta gândindu-mă la tine. Sunt aici pentru că aici este și familia mea, tu și Noah. Vreau să fiu cu tine. Sam este impresarul meu și e clar că și-a depășit limitele. Nu înțeleg cum de știe despre existența lui Noah, dar voi afla. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să te rănesc. Te iubesc, Jojo!

— Te rog, nu-1 lua de lângă mine! mă imploră ea.

Nu-mi place să o văd plângând. Urăsc să văd atâta disperare pe fața ei. O s-o omor pe Sam pentru că i-a făcut asta lui Josie… nouă, până la urmă. Nu avem nevoie de asemenea drame în viețile noastre.

Îi așez câteva șuvițe rebele de păr în spatele urechii. Ea se scufundă în atingerea mea, frecându-și obrazul de palma mea aspră. Nu pot rezista tentației. Îi sărut lacrimile până îi găsesc gura. O sărut de trei ori pe obraz, chiar lângă buze, apoi direct pe ele, testându-i reacția. Mă acceptă. Mâinile ei mă trag mai aproape de ea.

Mă opresc brusc. O vreau, dar nu așa.

— Nu mă vrei? șoptește ea.

— Te vreau, atât de tare, dar nu așa. Nu în studioul meu, unde ne poate vedea Noah.

Mă îndepărtez de ea și mă uit în ochii ei albaștri.

— Vreau fiecare părticică din tine în viața mea, Jojo, însă doar atunci când ești pregătită.

Urcăm scările ținându-ne de mână, lăsând hârtiile în studio. Mă voi ocupa de ele mai târziu. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să-mi sun avocatul și să-i zic să le retragă. Nici măcar nu știu ce să fac în legătură cu Sam. O altă întrebare pe care trebuie să i-o pun avocatului este dacă o pot concedia. Cât o să mă coste să anulez contractul cu ea. De data asta, a mers prea departe.

Noah și cu mine începem să instalăm bradul și îl punem chiar în fața ferestrei uriașe care dă spre stradă. Josie intră în încăpere, iar pe chip i se citește reținerea. Îi știu fiecare expresie pe care o are, iar aceasta de acum este ezitantă, de parcă ar păși pe un teren minat. Trebuie să repar asta, și repede.

Am așezat intenționat bradul puțin înclinat. Când ea pufnește frustrată, eu îmi întorc capul și îmi ascund zâmbetul.

Începe să ne dea indicații, spunându-ne ba la stânga, ba la dreapta, iar când nu o ascultăm, în cele din urmă renunță. Ne lasă pe noi, bărbații, să ne batem capul cu sarcina dificilă de a monta drept bradul, în timp ce ea merge la bucătărie să pregătească aperitivele din seara asta. Katelyn, fetele, Harrison și Quinn vor ajunge în curând la petrecerea noastră de decorarea bradului.

Bărbații Westbury însă vor chiuli de la asta. Noah și cu mine ne furișăm prin spatele lui Josie în bucătărie. El o placheaza dintr-o parte, iar eu din cealaltă. Când ea țipă, noi începem să râdem. Nu mă pot abține să nu o sărut. Îl aud pe Noah cum chicotește și pleacă din bucătărie, așa că o sărut din nou. Știu că nu ar trebui, dar nu mă pot abține, o iubesc.

O sărut a treia oară pe buze când ușa din față se deschide brusc. Katelyn strigă la fete să fie respectuoase. Josie mă dă la o parte. Asta ar trebui să-mi rănească sentimentele, dar nu o face. Știu că vrea să se concentreze asupra lui Katelyn în timpul sărbătorilor. Iau decizia să-i fac curte lui Josie. Are nevoie de romantism.

Când Josie și cu mine aducem mâncare în camera de zi, copiii, asemenea unor vulturi, dau imediat atacul. Eu mă retrag ca să

răspund la ușă. Harrison și Quinn stau pe prag, amândoi întinzând câte un buchet de flori.

— Nu trebuia să vă deranjați, le spun, întinzându-mă după flori.

— Ei bine, tu chiar ești o bestie sexy, spune Harrison în timp ce își flutură genele.

Îi invit înăuntru și îi îndrum spre locul petrecerii. Josie și Katelyn își ridică privirile și zâmbesc atunci când intrăm în cameră.

— Ea e Josie a mea și fiul nostru, Noah.

Arăt spre Noah, care își ridică privirea spre noi și ne face cu mâna.

— Încântată de cunoștință, Harrison! Bună, Quinn! spune Josie, aplecându-se la nivelul lui.

Quinn ne face cu mâna în timp ce se trage mai aproape de tatăl său, dar tot îi dă lui Josie buchetul de flori.

— Știi că e florăreasă, nu?

— Taci din gură, Liam! Sunt foarte frumoase! Mulțumesc, Quinn!

Josie mă privește de parcă aș fi în mare încurcătură. Îmi cam doresc să fi profitat de ea la subsol dacă știam că îmi va arunca privirea asta.

— Harrison, aceasta este prietena noastră, Katelyn, și fetele ei, Peyton și Elle.

Ambele fete se uită și zâmbesc înainte să se întoarcă la sortarea ornamentelor.

Katelyn dă mâna cu Harrison, iar el, cu o mișcare lentă, îi întinde buchetul. Ea acceptă florile și începe să le miroasă.

— Bună! spune el, de parcă tocmai a alergat cinci kilometri.

— Rahat! zic eu, scuturând din cap.

Josie își mută privirea de la ei la mine, făcând ochii mari.

Îl bat pe Harrison ușor pe umăr și râd. El se înclină puțin în față, fără însă să-și ia ochii de la Katelyn. În mod evident, Crăciunul tocmai a devenit interesant.

Capitolul 32
Josie

Mirosul cafelei mă trezește. Îmi îngrop fața în pernă.

Mirosul persistent de aftershave Burberry își croiește drum prin simțurile mele. Îmi amintesc sărutul lui Liam din studioul lui și apoi cel din bucătărie. Mă întind după el. Vreau doar să-l simt, atingerea lui să-mi ardă pielea știind că el este singurul care poate stinge focul.

Partea lui de pat e goală și rece. Brusc, mă ridic în capul oaselor. Lenjeria de pat este neatinsă. Perna lui lipsește. Mă trag înapoi pe partea mea și-mi acopăr fața. Nu-mi vine să cred că un simplu miros poate readuce amintiri atât de intense.

— Ești sigur că nu vom avea probleme? șoptesc eu, chiar dacă el m-a asigurat că părinții lui sunt plecați.

Nu sunt doar la serviciu sau la magazin. Acum se află în avion și vor merge într-o croazieră. Cum i-a convins să-l lase acasă, nu o să înțeleg niciodată, dar nici nu-mi pasă, deoarece îl am pe Liam doar pentru mine.

Deschide ușa garajului, cea care dă spre casă. Ne oprim puțin în bucătărie și el scoate două sticle cu apă din frigider. Urcăm scările ținându-ne de mână, până ajungem în camera lui. Îmi întinde sticla cu apă și trage de eșarfa de mătase pe care o aveam la gât. Vine în spatele meu și mă sărută pe gât înainte să mă lege la ochi cu eșarfa.

— Ce faci?

— Ai încredere în mine, spune cu buzele pe pielea mea.

Am încredere în el. Cu toată viața mea.

Deschide ușa dormitorului său, își bagă mâinile sub tricoul meu, și cu degetele mă îndrumă înainte. Ușa se închide zgomotos, făcându-mă să tresar. Acum, că nu mai pot să văd, restul simțurilor sunt în alertă.

Liamstă în spatele meu, respirând greoi. Când se îndepărtează, vreau să-l urmez. Aud un clinchet și un miros de scorțișoară și ceva dulce, cum ar fi niște fursecuri, inundă camera.

Îmi ia sticla cu apă din mâini și mă trage spre el. Mă ciocnesc de trupul lui, dar îl apuc de braț să nu cad.

— Nu o să te las niciodată să cazi, Jojo.

Mă conduce în mijlocul camerei și mă ia în brațe. Îmi mângâie obrazul.

— Ador când roșești, spune cu o voce răgușită.

Buzele lui le găsesc pe ale mele, cu nerăbdare și dorință, în timp ce trage de eșarfă și aceasta îmi cade de pe ochi.

— Crăciun fericit, iubirea mea, spune, în timp ce mi se face pielea de găină.

Mă ridică, iar picioarele mele îi cuprind talia, în timp ce cu mâinile îi smulg hainele. Mă așază ușor pe pat și se retrage. Eu mă întind după el și acest lucru îl face să râdă.

Privesc în jurul camerei. A decorat-o cu luminițe de Crăciun și un brad micuț, care are câteva cadouri sub el.

— Pe care vrei să îl deschizi mai întâi? mă întreabă.

— Pe tine, spun în timp ce îl trag peste mine.

— Crăciun fericit!

Ușa se deschide și sunt întâmpinată de cea mai frumoasă priveliște din lume: fiul meu și bărbatul pe care încerc cu disperare să nu-1 iubesc. Mă ridic rapid în capul oaselor și încerc să îndrept așternutul.

Noah sare pe pat, cu o cutie micuță în mâini. Liam îl urmează, aducând o cană de cafea. Se apleacă în timp ce mă întind după cafea și-mi șoptește la ureche „Crăciun fericit”. Vreau să-l trag spre mine, la fel ca ultima dată când am petrecut Crăciunul împreună, dar mă abțin.

— Acesta este pentru tine.

Noah îmi întinde cutia micuță. Beau o gură de cafea înainte să pun cana pe noptieră și atunci observ fotografia înrămată, — cea în care suntem eu și Noah. Nu știu când a făcut Liam poza, dar îmi crește inima de bucurie când mă gândesc că eu și Noah suntem primii și ultimii oameni pe care-i vede înainte să adoarmă.

Îi zâmbesc lui Liam, care pare puțin jenat.

Cu siguranță o să-l întreb mai târziu despre asta. Iau cadoul din mâna lui Noah și dezleg panglica lată din mătase albă. Noah se așază lângă mine, în timp ce Liam stă puțin mai departe. Ridic capacul cutiei negre. În interior, așezat pe o catifea delicată, se află un pandantiv din diamant în formă de inimă.

— Uită-te ce are în interior, spune Noah.

Las cutia pe pat și îmi folosesc unghia să deschid pandantivul. Se desface ușor. În interior găsesc o fotografie cu Noah și zâmbetul lui știrb.

— Mamă, ar trebui să te bucuri, nu să plângi.

— Sunt foarte fericită, Noah. Îți mulțumesc foarte mult! îl ador.

El întinde mâna și bate palma cu Liam.

— Ai avut dreptate, tată.

Noah sare din pat și se îndreaptă spre ușă.

— Haideți, oameni buni, a venit Moș Crăciun!

Liam începe să râdă și se uită la ușă până când pleacă Noah. De îndată ce îl aude jos, se apropie de mine. Îmi ia cutia din mâini și scoate lănțișorul. Eu mă aplec spre el, îmi înclin capul și aștept să-mi pună lănțișorul în jurul gâtului.

— Nerăbdătoare? mă întreabă.

Mă fixează cu privirea în timp ce mă uit în ochii lui. Îmi trag părul într-o parte. El se apropie de mine și mirosul lui mă învăluie. Degetele i se plimbă pe pielea mea, urmărind forma lănțișorului peste claviculă.

Îmi întorc ușor capul, sperând să-i pot săruta buzele. El nu mă dezamăgește. Buzele lui se freacă ușor de ale mele.

— Liam, șoptesc eu.

Se retrage și își freacă fața cu mâinile.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că nu vreau să ne grăbim. Vreau ca tu să fii pregătită, nu să faci totul doar fiindcă Nick te-a rănit.

— Dar…

— Niciun „dar”. Ai fost cu el foarte mult timp și tocmai v-ați despărțit. O să fiu răbdător, Jojo.

Se ridică și se apleacă deasupra mea. Trebuie să mă las pe spate ca să-l privesc.

— O să fii din nou a mea.

Odată ce Liam părăsește camera și ritmul inimii mele revine la normal, mă ridic din pat și mă îmbrac cu ceva deosebit. În momentul în care deschid ușa, aud că cineva îmi strigă numele.

Când intru în camera de zi, șapte perechi de ochi se holbează la mine. Aparent, eu m-am trezit ultima. Mă uit la brad și îmi dau seama de ce s-au trezit toți dis-de-dimineață. A venit Moș Crăciun și a adus tot magazinul cu el. Nu știu de unde au apărut toate lucrurile astea, dar oricine a jucat rolul lui Moș Crăciun anul acesta i-a bucurat pe copii cât pentru un an întreg.

Liam își pune pe cap o căciulă de Moș și începe să ne împartă cadourile. Entuziasmul i se citește pe toată fața când dă peste propriul cadou. Rupe ambalajul și asta îi face pe copii să râdă. Capacul cutiei zboară prin cameră, iar hârtia din interior se așterne peste noi. Scoate un album foto și începe să-l răsfoiască.

— Îți place? îl întreb în timp ce se uită la pozele cu Noah, realizate în decursul a zece ani.

Se ridică în picioare și fuge spre mine, apoi mă ia în brațe. Îl îmbrățișez și îmi îngrop fața la pieptul lui, la fel cum face și el.

— Îți mulțumesc atât de mult! mormăie el cu buzele lipite de gâtul meu. Îl iubesc. Îl iubesc enorm, Josie!

— Cred că tatăl tău este îndrăgostit de mama ta, îi spune Quinn lui Noah.

Harrison și Liam încep să râdă, la fel ca mine și Katelyn.

Liam își reia îndatoririle de Moș, acordând o atenție deosebită fiecărui copil.

Am ținut-o de mână pe Katelyn toată dimineața. Din când în când, își șterge lacrimile. Unele sunt lacrimi de fericire, pentru că Liam le-a dăruit un Crăciun atât de special fetelor sale, iar altele sunt de tristețe, pentru Mason.

După ce aruncăm toate ambalajele în șemineu, Katelyn și cu mine mergem la bucătărie să preparăm cina. Copiii sunt împrăștiați prin casă. Elle rămâne cu noi, în timp ce Peyton se uită la televizor. Băieții au ieșit afară să se joace cu noile lor arme de paintball, în timp ce Liam și Harrison s-au retras în studio s-o dea tare. Nu știu ce înseamnă asta, dar îl face pe Liam să zâmbească.

După ce terminăm de gătit cina, Peyton și cu mine ne strângem în brațe pe canapea, în timp ce Katelyn și Elle se cuibăresc pe un balansoar lângă șemineu. Când Liam se întoarce după o oră, plângându-se că el și Harrison sunt înfometați, mă ofer să le fac eu ceva de mâncare. El mă urmărește în bucătărie și mă trage ușor de păr.

— Ce faci?

Se apropie de mine și îmi dă târcoale.

— Îmi place să văd că te simți în largul tău în casa mea.

— Chiar așa?

— Da. Trebuie să ieșim la o întâlnire.

— Cum rămâne cu așteptatul și răbdarea?

Îmi pierd toată stăpânirea de sine când sunt în preajma lui. Vreau să fiu cu el, dar înțeleg la ce se referă când vorbește despre situația cu Nick. E prea devreme, dar știu ce vreau. Îl vreau pe Liam. L-am vrut din ziua în care a intrat în magazinul meu.

Însă mi-e frică.

Liam ridică din umeri, iar degetele lui se joacă cu nasturii bluzei mele.

— O să am răbdare, dar vreau să petrec mult timp cu tine.

— Bine.

— Da? Ce zici de Revelion? Doar noi doi?

Stă atât de aproape de mine, încât am putea să ne sărutăm.

Mă aplec spre el exact în momentul în care soneria de la ușă îl face să-și întoarcă privirea.

— Nu ai invitat-o pe mama ta, nu?

— Nu, cu siguranță nu. Mă întorc imediat.

Mă sărută pe obraz, lăsându-mă frustrată și singură.

— Bună, iubire!

Înlemnesc când aud aceeași voce din ziua anterioară. Traversez în liniște holul.

— Sam, ce…

— Oh, Doamne! exclam în timp ce-mi acopăr gura cu mâna.

Capitolul 33
Liam

A fost cea mai frumoasă dimineață pe care am avut-o de multă vreme, de la momentul în care Noah și cu mine am trezit-o pe Josie și i-am oferit cadoul ei, până la deschiderea cadoului meu. Abia aștept să petrec ore întregi răsfoind albumul foto primit de la ea. Chiar dacă eu nu apar în fotografii, contează foarte mult pentru mine să am poze cu Noah de când era bebeluș, de când a început să meargă sau de când a îmbrăcat primul lui costum de Halloween.

Știu că i-am spus lui Josie că pot să am răbdare, dar nu sunt sigur că reușesc. Când am văzut-o în patul meu, cu părul lung și întunecat răsfirat peste pernă, am vrut să o fac a mea. Am știut că sunt terminat în momentul în care am urcat scările plângându-mă că mi-e foame, iar ea s-a oferit să ne facă ceva de mâncare mie și lui Harrison.

Văzând-o cum se mișcă prin bucătăria mea de parcă ar fi acasă la ea, mă face să o vreau aici în fiecare zi, dar mi-e frică. A fost cu Nick foarte mult timp și nu poți să uiți pur și simplu de acele sentimente.

Cred că știu cum stă treaba.

Am încercat.

Sunetul soneriei mă împiedică să fac o mișcare greșită. Deschid ușa și văd că persoana din prag e întoarsă cu spatele, dar aș recunoaște oricând părul acela blond. Se întoarce și îmi zâmbește în timp ce intră în casă.

— Bună, iubire! spune ea.

Îi dau peste mână când vrea să-mi atingă fața cu unghiile ei false.

Ea doar ridică din umeri și își descheie paltonul. Este îmbrăcată doar cu un sutien minuscul și chiloți. Ciorapii îi sunt prinși de niște jartiere. A fost o vreme când am crezut că sunt sexy, dar vremea aceea a trecut.

— Sam, ce…

— Oh, Doamne!

Mă întorc când aud icnetul lui Josie. Nu are o privire furioasă, ci mai degrabă rănită. Fuge pe scări și trântește ușa de la dormitorul meu, iar pocnetul mă face să tresar.

— Acoperă-te! Sunt și copii în casă!

Mă îndepărtez de ea și mă îndrept spre sufragerie. Nu vreau să se apropie de camera de zi, acolo. Unde sunt Ka- telyn și fetele. Katelyn apare după colț și îmi face semn că se duce sus. Dau din cap și mă pregătesc pentru ceea ce trebuie să fac.

— Așază-te, Sam, trebuie să vorbim. Și ține haina pe tine.

Iau loc vizavi de ea, la o distanță suficientă cât să nu o lovesc și nici ea să nu mă poată atinge.

— Am vorbit cu Brandon ieri.

— Și eu, spune ea fericită.

— A fost ziua în care mama copilului meu a apărut la ușa mea și mi-a cerut să-i înapoiez fiul.

— M-am ocupat eu de tot, iubire.

— Sam, nu sunt iubirea ta și nu voi fi niciodată. Ce ai făcut a fost complet greșit. Nu m-am îndoit niciodată de faptul că Noah e copilul meu. De asemenea, nu-i vreau custodia.

Josie nu a fost o fată oarecare pe care am întâlnit-o în culise, după un concert. A fost iubita mea. Cum de ai aflat despre Noah?

Ea ridică din umeri și începe să-și studieze unghiile. Îi știu jocul. Acesta se numește „știu răspunsul, dar nu ți-1 spun”. Lovesc cu palma în masă ca să-i atrag atenția.

— Am colaborat cu agenția tatălui tău de când mi-am început

cariera și niciodată nu am pus la îndoială integritatea Armei lui, dar în momentul de față slujba ta depinde de asta. Îți sugerez să-mi răspunzi.

— Nu am știut că vrei copilul ăla, mormăie ea.

— Ce-ai spus?

Sam își dă ochii peste cap și oftează. Se preface că e plictisită.

— Când ți-ai început cariera, cineva a sunat la agenție pretinzând că te cunoaște. Am atașat mesajele la dosarul tău.

Îmi mușc interiorul obrazului și strâng pumnii.

— Ai știut că am un fiu și nu mi-ai spus?

— Tata a zis că ar dăuna imaginii tale.

— LA NAIBA, E FIUL MEU!

Mă ridic și încep să mă plimb prin cameră în timp ce mă iau cu mâinile de cap.

— Mi-a spus că a sunat și că a lăsat mesaje. Tu i-ai răspuns și ai ascultat cum te imploră. Chiar atât de nenorocită ești, Sam? Femeia care te-a sunat era iubita mea. Era însărcinată și speriată, dar tu ai ignorat-o. Mi-ai ascuns existența fiului meu. Dumnezeule, cât de lipsită de inimă poți să fii?

— Tați a făcut ce era mai bine pentru tine.

— Ești concediată! Am terminat-o cu tine! Ieși afară din casa mea!

— Liam…

— Nici să nu te gândești!

Îmi ridic mâna ca să tacă dracului din gură.

— Am spus că am terminat-o! Dispari de aici!

— Ai nevoie de mine.

— Nu, nu am! Ieși! Afară!

— L-ai auzit.

Mă întorc și o găsesc pe Josie sprijinită de tocul ușii. Stă cu brațele încrucișate și se vede că a plâns.

— Aceasta este casa noastră și tu trebuie să pleci. Nu ești bine-venită aici.

— Asta e ceea ce vrei, Liam?

Nu mă pot abține. Îi zâmbesc lui Josie și îi fac cu ochiul.

— Da, ea e șefa. Dacă spune să pleci, atunci trebuie să pleci. Brandon îți va trimite contractul de reziliere până ajungi la mașină.

Îmi scot telefonul și îi trimit un mesaj avocatului meu să

finalizeze documentele la care a început să lucreze ieri.

— O să-ți pară rău!

Mă apropii de ea.

— Deja îmi pare rău de ultimii zece ani petrecuți alături de tine și de tatăl tău, așa că nu, nu o să-mi pară rău.

Sam se ridică și se îndreaptă spre ușă. Se uită la mine și scutură din cap. Știu că este pe cale să plângă, dar nu-mi pasă. De îndată ce se închide ușa, o iau pe Josie în brațe și o țin de parcă ar fi ultima mea șansă să fac asta.

— Îmi pare atât de rău! Nu am știut. Îmi pare atât de rău că nu am fost alături de tine, îi repet întruna.

Mă mângâie pe păr, să mă consoleze, când eu ar trebui să îngenunchez în fața ei, implorând iertare. Cu un singur mesaj, toate acestea puteau fi evitate.

Katelyn și Harrison urmăresc toată scena. Harrison a început să aplaude când s-a trântit ușa. Știu că nu a plăcut-o niciodată, dar Sam ne aducea bani. Bănuiesc că va trebui să ne dăm seama cum să facem și noi asta.

— Ei bine, asta a fost interesant, spune Katelyn.

Harrison se uită la ea cu un zâmbet mare pe față. Trebuie să-i spun să se abțină când vine vorba de Katelyn.

— Doar ca să știi, dacă ai nevoie de un impresar sau ceva de genu' ăsta, probabil te-aș putea ajuta eu, pentru un timp.

— Ești angajată, spune repede Harrison, facându-ne pe mine și pe Josie să izbucnim în râs.

Scutur din cap și-mi trag prietenul departe de noua lui obsesie. Deși, dacă Katelyn se va decide să mai iasă vreodată cu un bărbat, Harrison ar trata-o cum se cuvine.

Harrison și cu mine ieșim din studio după ce se întunecă, îmi spune noapte bună în timp ce îl cară pe Quinn, care i-a adormit în brațe, sus la etaj.

Eu rămân în bucătărie și mă pregătesc să curăț resturile de la cină. Le-am spus lui Josie și lui Katelyn că o să strâng eu, din moment ce ele au pregătit o cină întreagă și desert pentru toată lumea. Când aprind lumina, nu găsesc niciun vas în chiuvetă sau pe bufet. Mă uit prin jur și văd amprenta lui Josie peste tot: flori proaspete pe pervaz, cremă de mâini lângă chiuvetă și, cel mai evident lucru, cănile inscripționate cu „mama” și „tata”, primite de la Noah. Le-a așezat una lângă alta, lângă filtrul de cafea, pe care l-a pregătit deja să pornească mâine-dimineață. Asta poate

însemna un singur lucru.

Josie are de gând să rămână peste noapte.

Asta înseamnă că dorm pe canapea.

Sting lumina din bucătărie și mă asigur că ușa din spate este încuiată. Verific de asemenea și ușa din față, apoi sting celelalte lumini rămase. Decid să las aprinse doar luminile în formă de lumânare de pe pervazul ferestrelor. Sper că Josie încă e trează, să putem vorbi.

Nu prea am vorbit de când a plecat Nick și vreau să știu la ce se gândește. Uneori se comportă de parcă ar vrea să fim împreună, iar apoi nu suportă să stea în aceeași cameră cu mine. Nu vreau să o forțez, dar nici nu vreau să dorm pe canapea.

De asemenea, mă preocupă, chiar dacă nu ar trebui, relația dintre Nick și Noah. Noah nu a spus nimic despre plecarea bruscă a lui Nick și m-a văzut sărutându-i mama. Nu acesta este exemplul pe care vreau să i-1 dau. Vreau ca el să învețe limitele și respectul față de femeile care sunt într-o relație cu un alt bărbat. Eu nu am procedat așa cu Josie. Desigur, lui Liam Page nu i-a păsat niciodată de asta. Dar lui Liam Westbury îi pasă.

Josie stă pe canapea și răsfoiește albumul meu foto. Are picioarele acoperite cu pătura bunicii ei, iar în poală i s-a cuibărit motanul fără nume. Răspândește o strălucire aparte. Și-a legat părul închis la culoare cu panglica albă pe care a folosit-o Noah la împachetarea lănțișorului ei. Mă sprijin de perete și mă uit la ea cum studiază fiecare pagină. Din când în când, îi apare câte un zâmbet pe față.

— Ai de gând să stai acolo și să mă privești?

Mă îndepărtez de perete și mă apropii de ea. Închide albumul și îmi face loc pe canapea. Mă așez alături și îi trag picioarele în poala mea. Motanul reacționează nervos. Josie râde și îl pune pe podea.

— Îmi place să mă uit la tine. Am mult timp de recuperat.

— Nu cu mine, îmi răspunde încet.

— Ba da, cu tine. Am ratat atât de multe. De exemplu, ziua în care ți-ai deschis florăria sau cum ai ajuns să o numești „Fantezii florale”. Am ratat ziua în care l-ai născut pe Noah și l-ai văzut pentru prima dată. Am ratat poftele tale din timpul sarcinii și alăptatul în toiul nopții. Nu o să mi-o iert niciodată că nu am fost acolo, Josie. Niciodată. Știu că ești gata să-mi zici că e în regulă,

dar nu e. Am avut încredere în oameni nepotriviți și am acceptat să mă las în grija lor când, de fapt, am părăsit singura persoană care m-ar fi îngrijit cel mai bine. Am fost egoist și speriat și, în loc să vorbesc cu tine, eu am fugit. Dar îți promit că nu am să mai fug. Încă sunt egoist, însă doar atunci când vine vorba de tine și Noah. Am mulți ani de recuperat și plănuiesc să-mi petrec fiecare zi din viața mea asigurându-mă că amândoi știți cât de mult vă iubesc.

Josie își împletește degetele cu ale mele.

— Încerc să nu te iubesc. Îmi spun că ăsta e doar un alt spectacol pentru tine, ca să-l faci pe Noah fericit. Mi-e atât de frică că o să vin aici într-o zi și o să aflu că ți-ai văzut de viața ta pentru că mie mi-a luat prea mult timp să mă decid ce vreau de la noi.

Știam că așa se va simți, tocmai de aceea nu am făcut presiuni asupra ei.

— De când te-am părăsit în camera de cămin, te-am căutat în fiecare zi a vieții mele. La fiecare spectacol, bar sau apariție în media. M-am gândit că sigur îți vei face apariția undeva. Dar nu te-am văzut niciodată, nici măcar pentru o secundă. Când am citit despre Mason, am știut că trebuia neapărat să vin. Mi-am spus că o să dau o fugă până aici, apoi o să plec. Vin și plec, și nimeni nu va ști că am fost aici. Dar până la urmă am venit mai repede cu câteva zile doar ca să te văd, să mă conving că am luat decizia corectă când te-am părăsit.

— De ce ai plecat? Nu mi-ai spus niciodată.

Întrebarea aceea îngrozitoare, cea pe care nu ar trebui să mi-o pună. Ar fi trebuit să-i explic eu în prima zi când am văzut-o în florărie.

— Când am ajuns la facultate…, încep eu să spun, scuturând din cap și simțindu-mă prost. Acum, că sunt adult, aș fi procedat diferit. Doamne, Josie, a fost atât de nașpa! Mason ar fi trebuit să vină cu mine. Vreau să spun că noi am planificat tot, apoi el s-a răzgândit. Eu am fost acolo, dar el nu. Și nici tu. M-am simțit singur și am urât totul. Într-o zi, în timp ce stăteam în camera mea, plângându-mi de milă, am primit un apel telefonic. Mi-a spus că numele ei e Betty Addison și eram atât de confuz, până când mi-a zis că ea e bunica mea.

În timp ce povestesc, o mângâi pe mână.

— Dorea să luăm prânzul împreună și să vorbim, așa că am

acceptat. Nu aveam nimic de pierdut și niciodată nu am avut ocazia să o cunosc, așa că m-am întâlnit cu ea. Am petrecut o săptămână împreună, am luat prânzul, am vorbit și ne-am cunoscut. Mi-a spus lucruri despre mama și de ce nu au mai vorbit una cu alta. Am aflat multe în acea săptămână. M-a întrebat ce aș fi vrut să mă fac dacă nu alegeam să devin fotbalist. „Care-i pasiunea ta, Liam?”, m-a întrebat ea. I-am spus că muzica. Am petrecut mult timp în campus la karaoke și mi-a plăcut la nebunie ce am simțit.

— Îmi doresc să fi știut cât de tare iubeai muzica.

— Ai avut un vis și eu nu am vrut să ți-1 schimbi din cauza mea. Am făcut mereu ce trebuia, dar Betty m-a invitat la Los Angeles, așa că am mers acolo și mi-a plăcut. Am știut că am luat cea mai bună decizie pentru mine, chiar dacă asta a însemnat să distrug relația noastră. Nu m-am așteptat niciodată ca în acea zi să-l întâlnesc pe Noah la toaletă, dar a fost soarta sau ceva de genul ăsta care mi-a șoptit că viața mea este în Beaumont. M-am dus direct la florăria ta și am așteptat. M-am uitat după tine și, de îndată ce te-am văzut, am știut că o să ajung să-mi urmăresc iubita, așteptând să te întorci și să vezi… adevărata mea față și să mă iubești pentru ceea ce sunt și nu pentru ceea ce am făcut. Stau în fața ta, Jo- sie. Tu trebuie doar să te întorci.

Capitolul 34
Josie

Aș putea intra cu ușurință într-o rutină alături de Liam. Dar cât de curând e prea curând? Există vreo carte cu reguli pe care ar trebui să le urmez?

Liam și cu mine nu am locuit niciodată în aceeași casă. Nu am mers la facultate împreună și nu am avut ocazia să dormim unul lângă celălalt. Să fiu aici, să împart același spațiu cu el îmi creează o senzație de liniște. Chiar și zidurile par să emane căldură în prezența lui.

Nu am mai plecat de la Crăciun. Nu am discutat despre șederea mea aici. Pur și simplu, am rămas. Cred că asta mă face să semăn puțin cu Nick. În primele nopți, Liam a dormit pe canapea sau în studioul lui, până când nu am mai putut suporta

asta. Într-un final, am prins curaj și l-am chemat sus, să doarmă cu mine în pat. Am dormit îmbrățișați întreaga noapte. Mâna lui nu s-a dezlipit de pe trupul meu.

Aparent, avem o relație platonică, chiar dacă știu că mă dorește la fel cum îl doresc și eu.

Mi-e groază să mă întorc acasă. Școala începe în câteva zile și, chiar dacă a fost o vacanță frumoasă, realitatea se încăpățânează să revină în viața mea. I-am surprins pe Liam și pe Harrison vorbind despre o posibilă mutare în Beaumont. Asta m-ar face fericită, deoarece ar însemna că Liam nu mai trebuie să facă naveta până la serviciu. Și cred că Harrison a făcut o pasiune pentru Katelyn. Nu există urmă de îndoială că o place și văzând cum s-a purtat cu gemenele în timpul Crăciunului, deși mi-e greu să spun asta, știu că Mason ar aproba această relație.

Astăzi, Liam mi-a promis o noapte de dezmăț. Spune că am pierdut deja prea multe revelioane împreună. Când l-am întrebat ce se va întâmpla la noapte, el doar a zâmbit și a plecat. Aș minți dacă aș spune că nu înnebunesc de curiozitate.

Noah e în mașină, pregătit pentru călătorie, dar drumul până la părinții mei se dovedește a fi foarte stresant. Nu au fost prea fericiți de întoarcerea lui Liam, nu că i-aș putea învinovăți. Din cauza implicării lui în viața lui Noah, ei au ajuns doar pe locul doi. Nu se pune problema că nu-i vreau prin preajmă, dar având în vedere circumstanțele, m-am gândit că e mai bine să-l las pe Liam să-l cunoască pe Noah fără ca părinții mei să-l răstignească.

Nu pot să-mi învinovățesc părinții pentru sentimentele lor. Ei au fost nevoiți să mă adune de pe jos și să aibă grijă de o adolescentă însărcinată. Mama a fost alături de mine la spital și m-a ținut de mână atunci când l-am născut pe Noah, deși Liam trebuia să facă asta. Părinții mei sunt înverșunați, înțeleg asta, dar oamenii se pot schimba.

De la Ziua Recunoștinței, aceasta va fi prima oară când îmi voi revedea părinții. Tocmai s-au întors dintr-o croazieră. Le-am spus despre Nick într-un e-mail. Nu așa am vrut să le comunic că iubitul meu cu care am fost împreună timp de șase ani a plecat, dar nici nu am vrut ca ei să afle prin intermediul bârfelor din oraș.

Observ că tata ne așteaptă pe verandă atunci când intrăm pe alee. Noah coboară din mașină chiar înainte să opresc motorul și

îi sare în brațe. Dacă Noah nu ar avea nouă ani, aș zice că e încântat să-și vadă bunicii, însă am sentimentul că e mai bucuros de al doilea Crăciun pe care urmează să-l aibă.

Car o grămadă de cadouri în casă. Ador mirosul casei părinților mei, pâinea proaspăt coaptă, și toate plăcintele și prăjiturile care ies mereu din cuptorul mamei creează o atmosferă primitoare.

— Crăciun fericit și un An Nou cât mai bun! spun când intru în casă.

Părinții mei deja stau pe canapea, ascultându-1 pe Noah cum le povestește despre cadourile primite de Crăciun și despre noul său amic, Quinn. De fiecare dată când îi pronunță numele lui Liam, tata se uită la mine. Am știut că situația va fi tensionată, dar până la urmă e vorba de viața mea și eu am luat cea mai bună decizie pentru mine și fiul meu. Ar trebui să fiu respectată, nu să mă facă să cred că am făcut ceva greșit.

După ce terminăm de vorbit, e timpul să ne oferim cadourile. Noah este îngropat sub un morman de cadouri primite de la părinții mei.

— Pot să le deschid? întreabă Noah.

Tata începe să râdă și îi dă permisiunea să rupă ambalajele. Nu-mi place felul acesta de a sărbători Crăciunul, e prea rapid și cadourile nu mai au același farmec. Eu îmi las cadourile pe podea și mă uit la Noah. La fel ca în fiecare an, am primit fuste, pulovere și eșarfe.

— O, super! O mașină cu telecomandă! Tatei o să-i placă.

Tatăl meu mormăie ceva și iese din cameră. Mă ridic și îl urmez în bucătărie. Se sprijină de marginea bufetului și murmură ceva doar pentru sine.

— Tată, spun în timp ce îi ating umărul.

Se ridică și mă privește cu tristețe în ochi.

— Știu că ești supărat pe Liam, dar nu-1 poți lăsa pe Noah să te vadă sau să te audă așa. El știe doar că Liam este tatăl lui.

El chiar încearcă să-și clădească o relație cu Noah, iar noi trebuie să îi susținem. Știu că nu-ți place, dar vreau măcar să te prefaci, de dragul nepotului tău.

— O să te rănească, Josephme.

Scutur din cap.

— Nu, tată, nu va face asta!

— Asta nu poți să...

— Știu asta fiindcă așa simt. Lucrurile stau diferit. Nu a știut de existența lui Noah. Ar fi trebuit să-i vezi fața când a aflat de el. Am știut în acel moment că ar fi fost alături de noi, tati. Știu asta cu toată inima.

Îl trag pe tata spre mine și îl îmbrățișez. A fost susținătorul meu atât de mult timp! Știu că îi este teamă că Liam o să-și ia tălpășița, dar trebuie să am încredere în ce-mi spune inima.

Restul după-amiezii decurge bine, chiar dacă atunci când Noah îl pomenește pe Liam, tata se chinuie să nu se încrunte și zâmbește fals. Nu-mi pot imagina cum se simte. A fost acolo când am avut cea mai mare nevoie de el, dar acum am nevoie de Liam.

Chiar și Noah are nevoie de Liam. Are nevoie de tatăl lui și, chiar dacă l-a avut pe Nick, nu pot să ignor legătura imediată care s-a creat între Liam și Noah. Mi-am dat seama de existența ei când i-am văzut împreună pentru prima dată. Noah a știut că Liam e tatăl lui și l-a tratat ca atare, fără să spună cuiva. Știu că iau decizia corectă.

După ce servim cina mai devreme, îi dau un sărut de despărțire lui Noah. Promit să vin după el mâine și să-l duc la petrecerea anuală a echipei de fotbal a liceului, care se ține acasă la Katelyn. Părinții mei nu mă întreabă ce planuri am pentru seara asta, dar în timp ce plec tata îmi șoptește să am grijă.

Mi se pare ireal să mă întorc în casa mea. Când deschid ușa, înăuntru este frig și neprimitor. Pentru prima dată, mă uit la pereți și constat că sunt monotoni. Necesită o zugrăvire completă, chiar dacă abia i-am vopsit în primăvară. Totul arată lipsit de viață. Știu că dacă vreau să fiu cu Liam, trebuie să-i demonstrez asta. Cuvintele nu vor fi de ajuns, cel puțin nu pentru el. Trebuie să simtă în adâncul inimii lui că îi sunt devotată. Vrea ca noi să fim o familie, și eu vreau același lucru. Nu mai doresc să-mi petrec nicio noapte departe de el.

Am așteptat de când aveam cincisprezece ani să am ocazia să mă trezesc în brațele lui în fiecare zi. Și ce dacă am luat o pauză zece ani? Acum am ocazia mult dorită și trebuie să profit de ea.

Fac un duș rapid și am grijă să nu-mi ud părul, ca să-i pot ondula vârfurile. În seara aceasta am ales să port o rochie metalizată de un albastru regal, cu un umăr dezgolit. Katelyn și

cu mine am găsit-o la reducere după Crăciun și nu am putut s-o las în magazin. Mâinile îmi tremură în timp ce îmi aplic machiajul. Am greșit deja de prea multe ori și tot trebuie să-l reiau. Ultima dată când am mai fost atât de agitată eram la prima mea întâlnire cu Liam. Desigur, orice fată are emoții când merge la primul bal, dar eu am simțit totul mult mai intens și la fel simt și acum.

Vreau ca totul să fie perfect.

Mă spăl pe față și încep din nou să mă machiez, sprijinindu-mă de chiuvetă pentru că abia pot să stau în picioare fără ca genunchii să nu-mi tremure. Îmi pun căștile și ascult o melodie liniștitoare. Respir adânc ca să mă calmez și mă concentrez pe machiajul ochilor.

Îmi ia mai mult decât de obicei să mă machiez și să-mi aranjez coafura. Îmi prind părul în partea opusă umărului care urmează să fie dezgolit. Îmi pun cerceii cu diamante în formă de lacrimă și sunt pregătită să-mi îmbrac rochia. Când mă uit în oglindă, încep să-mi imaginez diferite scenarii. Dacă nu o să-i placă rochia? Dacă o să creadă că mă străduiesc prea tare să-i atrag atenția? Poate că ar trebui să merg doar în blugi și cizme de cowboy. Mereu i-a plăcut stilul.

Dar asta a fost înainte ca el să plece la Hollywood și să devină celebru. Înainte să aibă femei superbe la picioarele lui, în rochii mult mai scurte decât a mea. Scutur din cap ca să-mi scot imaginea din minte și încerc să mă încurajez. Nu pot să gândesc așa, deoarece, dacă o fac, știu că o să cedez nervos până ajung la Liam. Iau rochia de pe umeraș cu mare atenție și o îmbrac. Îmi pun niște pantofi cu toc și inspir adânc înainte să mă privesc în oglindă. Stau în fața oglinzii, cu ochii închiși, imaginându-mi că Liam mă privește. În mintea mea, el îmi zâmbește în timp ce își plimbă ochii peste trupul meu. Își amintește cum se simte pielea mea sub atingerea lui și cum buzele lui mă fac să freamăt. Mă trage spre el și mă duce la etaj. Urmează să petrecem noaptea noastră, deoarece el știe că sunt pregătită.

Pregătită pentru el și nimeni altcineva.

Palmele îmi transpiră și mă ia un val de căldură. Deschid ochii și mă uit la femeia din oglindă. Mă privește de acolo o fată pe care o cunoșteam cândva, cea care strălucea de fiecare dată când urma să se vadă cu iubitul ei. Pare fericită.

Încerc să nu accelerez în timp ce mă îndrept spre casa lui

Liam. Sunt agitată și inima îmi bate cu putere. Mâinile îmi tot alunecă de pe volan. Piciorul ratează de multe ori pedala de accelerație. Sunt un pericol pentru oamenii de pe șosea, dar nu pot să mă grăbesc. În minte am doar imaginea mea alături de Liam, în timp ce facem dragoste. Trebuie să-l fac pe Liam să mă dorească la fel de tare cum îl doresc și eu.

Liam deschide ușa înainte să pun eu mâna pe clanță. Înghit în sec când îl văd. Este îmbrăcat în negru, din cap până-n picioare. Are mânecile cămășii suflecate, lăsând la vedere tatuajele de pe antebrațe. Îmi umezesc buzele gândindu-mă că o să pot atinge cu ele fiecare tatuaj. Poartă o brățară neagră din piele pe încheietura mâinii drepte, iar pe cealaltă un ceas. Pe ambele vreau să le dau jos, ca să nu fie vreun obstacol în momentul în care o să-l ating. Ochii albaștri i se întunecă atunci când mă privește. Când își linge buzele, genunchii mi se înmoaie și trebuie să mă țin de tocul ușii ca să nu-mi pierd echilibrul. Nu știu dacă partenerul meu este Page sau Westbury, dar cred că în seara asta mi-ar plăcea să ies cu Liam Page.

Capitolul 35
Liam

Deschid ușa înainte ca ea să aibă ocazia să o facă. Ziua mea a fost tare proastă de când a plecat. Nu știu cum m-am obișnuit atât de repede cu prezența ei aici, dar am facut-o. Să mă trezesc lângă ea în aceste zile a fost nemaipomenit. Să o țin în brațe în timp ce doarme și să-i simt trupul lângă al meu este de nedescris. De multe ori am vrut să o am, să o fac a mea, dar m-am abținut. Trebuie să procedez corect. Doar că nu știu cât de mult mai pot rezista.

O sorb din priviri, îi admir fiecare centimetru al trupului tonifiat. A fost o vreme când mi-a permis să mă bucur de ea după pofta inimii, când m-a implorat să o ating. Vreau să retrăiesc acele momente și să le transform din nou în realitate.

Poartă tocuri mai mici decât majoritatea femeilor. Îmi place asta. Îmi dă posibilitatea să o trag spre mine și să o privesc de sus. Vreau să fac asta întreaga noapte. Rochia aleasă împreună cu Katelyn, cea cu care m-a tot tachinat, îi lasă picioarele dezgolite. Îmi imaginez cum bag mâinile sub tivul rochiei, o

strâng cu putere și o trag spre mine. Trebuie să-mi închid ochii timp de un minut, să-mi limpezesc gândurile, pentru că altfel nu mai părăsim casa. Sunt singur în seara asta, așa că pot să profit de ocazie fără remușcări ulterioare.

Rochia pe care o poartă îi lasă un umăr descoperit, care mă ispitește să-l sărut. Nu că o mânecă sau o bretea m-ar fi oprit, dar cu atâta libertate, s-ar putea să nu am nevoie de șampanie ca să sărbătoresc trecerea în noul an. Josie mă îmbată cu simpla ei prezență.

Nu există altă femeie mai sexy decât cea care stă în fața mea.

M-am gândit mult la seara asta. Nu am știut unde să o duc. O parte din mine voia să o ducă la Los Angeles și să o etaleze în fața tuturor. Am fost invitat la mai multe petreceri și oricare dintre ele mi-ar fi dat posibilitatea să mă mândresc cu ea. Dar asta implică și prezența paparazzilor și nu sunt sigur că este pregătită sau că își dă seama ce fel de viață va avea alături de mine. Când mă gândesc la fotografia ei răspândită în toate revistele de cancan, mi se face rău. Acum că am concediat-o pe Sam, trebuie să angajez pe cineva care să se ocupe de partea publică a vieții mele.

M-am decis să o duc la barul lui Ralph. Știu că e de prost-gust, dar e aproape, și dacă ne hotărâm să bem, putem să facem o plimbare pe jos până acasă. Deși, la-cum arată ea în seara asta, s-ar putea să ne oprim de câteva ori în diverse locuri foarte familiare.

Când zâmbește, ochii îi strălucesc. O apuc de mână și o trag în casă. Aș vrea s-o întreb atât de multe lucruri, dar cuvintele par inutile în acest moment, mai ales când putem comunica folosindu-ne de corpurile noastre. Îmi trec degetele prin părul ei, dându-i la o parte bretonul. Oftează când îi cuprind obrazul. Mă împotrivesc dorinței de a mă apleca și a o săruta. Dacă cedez, noaptea noastră o să se încingă mult prea devreme, iar eu vreau să o savurez. Vreau să o scot la o întâlnire. Sunt un om egoist. Vreau ca toate capetele să se întoarcă atunci când intru undeva cu ea la brațul meu.

— Doamne, arăți minunat! șoptesc eu.

— Și tu arăți al naibii de sexy.

Face ochii mari în timp ce își acoperă gura cu mâinile. Îi iau mâna de pe gură.

— Așa crezi?

— Nu fi încrezut!
Reacțâa mea este să o trag spre mine și să simtă cât sunt de excitat. Clipește des, iar eu închid ochii. Cu fruntea lipită de a ei, îmi trec mâinile peste fundul ei. Începe să respire mai greu atunci când o lipesc de mine. Icnetul ei scurt îmi aprinde fiecare părticică a corpului. Dacă nu-mi iau mâinile de pe ea, o s-o facem chiar aici pe podea.
I-am promis o întâlnire.
Mă îndepărtez de ea cu reținere. Ochii îi strălucesc de dorință și eu intenționez să-i satisfac toate poftele. O iau de mână și o conduc afară. Am nevoie de aer proaspăt și de un loc aglomerat, altfel nu cred că va trece noaptea fără ca eu să o dezbrac sau măcar să-i ridic rochia aia scurtă.
În mașină, îi iau mâna și o pun pe coapsa mea. Asta e o greșeală. Am un sentiment că întreaga seară va fi o listă lungă de greșeli. De fiecare dată când mă mișc, degetele ei se freacă de mine. Se pare că am o grămadă de motive să mă tot mișc.
Simt cum rămâne blocată atunci când ajungem la barul lui Ralph. Entuziasmul ei din timpul drumului până aici a dispărut. E supărată.
Mă aplec și o trag spre mine, iar buzele noastre se întâlnesc. Atingerea mea o relaxează. O apropii de mine și îi cuprind fața cu mâna.
— Nu este nici pe departe ceea ce te așteptai?
— Nu, e în regulă.
Se îndepărtează de mine și își netezește rochia. În locul zâmbetului de mai devreme văd acum doar indiferență.
— Am vrut să te duc la Los Angeles. Sunt niște petreceri acolo și sunt sigur că te-ai fi simțit bine, dar nu aș fi fost în stare să-mi iau mâinile de pe tine și paparazzi te-ar fi asaltat.
Îmi plimb degetele pe corsajul rochiei.
— Am vrut să-ți ofer toată atenția mea în seara asta.
Se uită la degetele mele în timp ce îi mângâi sânii.
Mă privește lung.
— Nu vreau să te împart cu nimeni, Jojo. Acea zi va veni destul de curând, probabil mai devreme decât ne putem imagina. Vreau doar o noapte în care să te pot îmbrățișa, să pot dansa cu tine și să te ating, fără ca oamenii să mă deranjeze.
— Ultima dată când ai fost aici, oamenii făceau poze cu tine, îmi amintește ea.

Îmi întorc privirea de la ea și mă uit la un grup de oameni care intră în barul lui Ralph. Nu m-am așteptat niciodată ca ea să dorească strălucirea și farmecul care făceau parte din viața mea profesională. Ar fi trebuit să o întreb ce vrea înainte să o aduc aici. Poate că ar fi trebuit să știu că vrea să vadă cum e viața celebrităților. La naiba, i-am mai refuzat această oportunitate și până acum, poate că ar trebui s-o implic și pe ea în totul?

— Josie, pot să-ți ofer tot ce dorești, dar nu-ți pot oferi liniște și pace tot timpul. Când vine vorba de paparazzi, am fost norocoși până acum. Știi că vreau să montez o poartă și un gard de beton pentru ca locuința noastră să fie doar a noastră. Vreau ca Noah să se poată juca afară. Avem nevoie de siguranță. Nu vreau să renunț la ceea ce sunt, dar vreau o viață liniștită alături de tine. Seara aceasta vreau să o petrec aici, în orașul nostru natal, deoarece anul viitor s-ar putea să fiu în turneu sau să trebuiască să mergem la o petrecere undeva. Vreau doar o singură noapte.

— Cu care Liam am ieșit în seara aceasta?

Rânjesc. Nu am crezut niciodată că voi auzi întrebarea asta din gura ei.

— Nu știam că sunt doi.

— Cu siguranță sunt doi.

— Hmm… ei bine, cu care dintre ei vrei să ieși?

Vocea mea este profundă și periculoasă. O tachinez așteptând răspunsul, chiar dacă știu deja ce o să-mi zică.

— Page, răspunde seducătoare.

— Vrei starul rock, băiatul cel rău?

Dă din cap.

Cine sunt eu să o refuz?

Cobor din mașină și trântesc ușa. Ezit, uitându-mă la umbra ei pe scaunul din față. Liam Page nu ar lăsa niciodată o femeie să urce în mașina lui și categoric nu i-ar deschide portiera, dar ea e iubirea mea. Mă duc pe partea ei și îi deschid ușa. Nu mă pot abține să nu mă holbez la picioarele ei atunci când coboară din mașină, cu mâna ei în a mea. O sărut ușor înainte să o trag după mine în barul lui Ralph.

Localul este foarte aglomerat. Ralph a adus un DJ în noaptea aceasta, sperând să crească profitul. Cu siguranță a fost o idee bună. Josie și cu mine mergem prima dată la bar. Eu comand băuturile. Whisky pentru mine și o porcărie cu aromă de fructe

pentru ea. Ralph ne salută și ne spune că a rezervat o masă pentru noi. Nu pot spune că mi-am dorit-o, dar o accept din moment ce toate locurile sunt ocupate.

În timp ce o conduc pe Josie prin mulțimea de oameni, aceștia îmi strigă numele. Femeile se uită la mine cu dorință în ochi și bărbații mă bat pe spate. S-a răspândit vestea că aici îmi petrec mai nou timpul. Avantajul lui Ralph, dezavantajul meu.

Masa noastră este într-un colț întunecat, ceea ce îmi place. Josie se așază prima și eu o urmez, asigurându-mă că stau cât se poate de aproape de ea. Îmi pun mâna peste umărul ei și-mi strecor degetele sub partea de sus a rochiei. Își ține mâna pe coapsa mea și-mi mângâie piciorul. Dacă mai continuă să facă asta, nu vom sta prea mult timp aici.

Se uită la mine, iar în ochi i se citește nerăbdarea. Urăsc ceea ce urmează să-i fac, dar ea a vrut-o.

Îmi aplec capul, îi ating bărbia cu nasul până când ajung la ureche. O mușc ușor. Icnetul ei mă îndeamnă să continui. Îi apuc lobul urechii între dinți. Cu mâna îi mângâi coapsele și i le îndepărtez ușor.

— Asta faci tu de obicei la o întâlnire? mă întreabă nerăbdătoare.

— Eu nu ies la întâlniri, îi răspund rapid.

— Niciodată? mă întreabă cu voce sacadată.

Înainte să-i răspund, îi sărut fața până ajung la gura ei.

— Eu doar le-o trag.

Îi pun stăpânire pe buze înainte să-i dau ocazia să spună ceva. Buzele și limba ei reacționează imediat la sărutul meu. Degetele mele îi ating chiloții. Tanga de mătase. Și uzi. Îmi retrag mâna și mă opresc din sărutat.

Nu pot sta aici, cu ea în halul ăsta, dispusă să mă lase să-i fac chestii în văzul lumii. O apuc de mână și o trag pe ringul de dans. Vreau mai mult, acum că suntem din nou împreună.

— Am făcut ceva greșit? îmi spune la ureche.

Trebuie să țipe din cauza muzicii.

Scutur din cap.

— Nu știu dacă pot să fiu Liam Page în preajma ta. El nu se poartă prea frumos cu femeile.

Îmi răspunde frecându-se de mine, excitându-mă, arătân- du-mi că nu-i pasă. Doamne, o iubesc, dar nu putem continua așa.

Răsună acum „Purple Rain”. Este piesa pe care am dansat

prima dată la balul bobocilor. Este perfectă pentru noi. O încolăcesc cu brațele și îmi așez mâinile pe fundul ei. Ea își strecoară mâinile în părul meu. Închid ochii și las muzica să ne conducă. Vreau să știe ce efect are asupra mea. Trebuie să știe că o vreau, că trupul meu tânjește după ea.

Deschid ochii și mă uit la femeia care e centrul fanteziilor mele. Cu degetul îmi conturează buzele înainte să se aplece și să-mi arate cât de mult mă vrea. Ne sărutăm de parcă am fi niște adolescenți excitați, la fel ca odinioară, într-un bar plin cu oameni pe care i-am cunoscut cândva.

Capitolul 36
Josie

Vreau să-mi trăiesc viața între aceste două brațe. Mă fac să mă simt în siguranță, iubită, dorită. Mâinile lui nu bâjbâie. Pun stăpânire pe trupul meu și mi-1 lipesc de al lui. Ne îndreptăm spre ringul de dans, printre trupuri încolăcite și unduiri obscene. Ochii lui sunt întunecați și seducători. M-am săturat să-l tot fac să se îndoiască de gândurile mele. Jur că va fi al meu.

Melodia se schimbă, dar noi nu ne mișcăm. De parcă DJ-ul ar ști că noi vrem să rămânem unul lângă celălalt. Nu că am fi dispuși să ne oprim. Eu îmi pun capul pe umărul lui și ne mișcăm la unison. Nu știu cum am putut uita senzația aceasta. Obișnuiam să număr zilele până la următorul nostru dans, doar să-l pot ține din nou în brațe.

Îl sărut de câteva ori pe gât. El mă strânge și mai tare în brațe, în timp ce îmi dezmiardă urechea. Mâna mea se oprește pe nasturele de la gulerul cămășii lui. Mă joc cu nasturele până când reușesc să îl deschei. Îmi oprește mâna și o îndepărtează de cămașă. Îmi așază mâna pe pieptul lui, chiar în dreptul inimii, și mi-o ține acolo în timp ce mă sărută delicat.

Se retrage brusc și privește peste umăr. Își face apariția o femeie. Are părul strâns în vârful capului, într-un coc dezordonat prin care vrea să dea de înțeles că ei chiar nu îi pasă. Poartă o rochie roșie atât de strâmtă, încât i se văd sânii. Liam nici măcar nu trebuie să-și imagineze cum arată complet dezgoliți. Își linge buzele vișinii și se uită la Liam de parcă urmează să-și petreacă noaptea împreună.

— Îmi acorzi acest dans? îl întreabă ea cu nerușinare.
Nu vede că are deja o parteneră?
— Sunt cam ocupat.
El se întoarce spre mine. Expresia feței sale îmi arată că-i pare rău că am fost deranjați.
— Ce zici de un autograf sau o poză?
Liam își dă ochii peste cap. Se pare că tipa pur și simplu nu înțelege. Își scoate telefonul din decolteul rochiei și mi-1 dă mie. Eu mă uit la Liam cu sprânceana ridicată. Dacă el crede că eu o să pun mâna pe acel telefon pentru a le face o poză împreună, atunci e țicnit.
— Fără poze. Nu în seara asta. Am o întâlnire.
— Poate ne vedem mai târziu?
Înainte să pot spune eu ceva, Liam o anunță că această întâlnire va dura pentru totdeauna.
Ea pare enervată și se încruntă la mine. Scuze, pisi, e al meu! Dacă voi fi nevoită să port un tricou care să ateste asta, o voi face.
Ea scoate un tub de ruj și îl rotește până când apare vârful de un roșu aprins.
— Semnează aici!
Își trece degetul peste decolteul generos.
Liam scutură din cap.
— Pe hârtie sau deloc, spune el în timp ce se întoarce spre mine și mă trage în brațele lui.
Nu mă pot abține să nu mă uit la ea cu subînțeles și să-i zâmbesc în timp ce îl apuc de umeri. Ea pur și simplu stă acolo, cu un picior în față, de parcă ar aștepta ocazia perfectă să sară pe bărbatul meu.
Ne așezăm și noi la masă pentru câteva momente, înainte ca alte persoane să tot vină și să-i ceară poze sau autografe. Femeile îi oferă băuturi, dar el le refuză pe toate. Îmi spune că nu acceptă niciodată băuturi din partea străinilor, pentru că așa s-a ales Harrison cu Quinn. A întâlnit o femeie în culise și s-a trezit în apartamentul ei. După nouă luni, i l-a adus pe Quinn. Nu pot să concep ideea de a-1 abandona pe Noah. El e viața mea și mulți ani a fost singura amintire a relației mele cu Liam.
Liam mă conduce înapoi pe ringul de dans. I-a cerut DJ-ului să pună câteva melodii mai speciale, majoritatea ale lui. Sunt cântece pe care eu le știu pe de rost, fiindcă sunt despre mine,

despre dragostea noastră sau despre ce vrea el să-mi facă.

Când ceasul arată ora douăsprezece, își lipește buzele de ale mele și mă sărută apăsat și încrezător, de parcă ar fi așteptat acest moment dintotdeauna. Eu sigur asta simt.

— Ești pregătită să plecăm de aici? mă întreabă în timp ce mă sărută.

Nu așteaptă un răspuns din partea mea. Mă trage prin mulțimea care aplaudă. Când ieșim afară din bar, ne grăbim să ajungem la mașină. Mă lipește cu spatele de ea, mă ridică, iar eu îmi încolăcesc picioarele în jurul lui. Simt cum bâjbâie în căutarea ușii. În momentul în care mă așază pe scaun, simt răceala tapiseriei din piele.

— Nu-ți uita ideea!

Liam urcă în mașină și pornește motorul. Îmi ia mâna și mi-o pune pe erecția lui, gemând în momentul în care i-o strâng ușor. Iese din parcare împrăștiind pietrișul în urma mașinii și conduce spre casă cât poate de repede.

Emoțiile mele ajung la cote maxime atunci când tragem mașina pe alee. Nu mi-am mișcat mâna, dar tot mă simt de parcă urmează s-o facem din nou pentru prima dată. Doar că de data asta suntem în casa lui, nu într-un hotel. Ies singură din mașină și îl aștept pe verandă. Intrăm în casa întunecată ținându-ne de mână. Doar luminile în formă de lumânare de pe pervazurile geamurilor ne luminează calea prin întuneric.

El se apleacă și mă ridică în brațe. Urcă scările încet, în timp ce mă fixează cu ochii lui pătrunzători. Pot vedea dorința din ei, o simt în atingerea lui. Se împinge în ușa dormitorului ca să o deschidă, după care o trântește cu piciorul în urma noastră.

Mă așază pe patul lui și îmi dă la o parte șuvițele de păr de pe umăr. Îngenunchează lângă mine și își plimbă mâinile peste picioarele mele, iar asta îmi dă fiori. Îmi ridică pe rând picioarele și-mi scoate pantofii. Degetele lui îmi ating pielea până când ajung la poala rochiei. Mă ridic în picioare, iar asta îl obligă să se dea puțin în spate.

Îmi întind mâinile spre pieptul lui, apoi degetele mele se luptă cu nasturii. Sunt foarte nerăbdătoare să-i văd din nou pectoralii, fiindcă le-am dus dorul atâția ani. Închid ochii în momentul în care desfac ultimul nasture, în timp ce îi scot cămașa. Încep să-l mângâi, să-i simt mușchii abdomenului bine conturat, iar degetele mele să-i memoreze fiecare părticică a corpului.

Mâinile lui mă opresc atunci când ajung în zona pieptului.

— Deschide ochii.

După ce îi deschid, îmi eliberează mâinile. A vrut să-mi vadă privirea în momentul în care descopăr ce are ascuns. Pe pectoralul stâng observ un desen ciudat. E de un negru intens. Degetele mele conturează marginile și urmează labirintul.

— Ce-i ăsta?

— E un model tribal, îmi răspunde fără ezitare. Începe de aici, spune în timp ce îmi plimbă degetele peste tatuaj.

Fac cum zice el, în timp ce creierul îmi spune ceea ce inima știe deja.

— Scrie…

— Scrie Jojo.

Sărut locul unde este scris numele meu. El mă trage de șolduri. Îl pot simți cât este de excitat. Așa a fost toată noaptea, dar a așteptat răbdător să ajungem acasă, să putem fi în sfârșit împreună.

Liam mă întoarce cu spatele spre el și își trece brațul în jurul taliei mele. Simt cum își freacă penisul de mine. Nu pot să mă abțin și să nu-i răspund. Îmi desprinde rochia de pe umăr și mă sărută. Îmi înclin capul și mi-1 așez pe umărul lui, în timp ce el îmi mângâie sânii. Întind o mână la spate și o trec prin părul lui, în timp ce el îmi lasă o cărare de sărutări de-a lungul spatelui. Apoi îmi scoate rochia. Rămân doar în chiloții tanga. Simt cum încearcă să mi-i tragă jos cu dinții. Mă întorc spre el. Trebuie să-l văd și să-l atiijg.

Mă ia în brațe și mă așază pe pat, apoi se urcă pe mine. Îmi arcuiesc spatele ca să-i simt pielea lipită de a mea. Îmi bag degetele în părul lui. Mă privește și respiră greu. Intensitatea privirii lui îmi furnică tot trupul.

Se lasă pe spate în timp ce se dezbracă. Eu mă ridic în capul oaselor și îi mângâi pieptul și abdomenul. Îmi cobor mâna și simt cât este de excitat. Când îl ating, geme și își dă ochii peste cap. Mă lipește de saltea și se urcă iar pe mine. Îl prind de umeri cu brațele și îl îndemn s-o facă. Mă bucur să-i simt din nou greutatea și căldura trupului.

— Te iubesc, Jojo, spune în timp ce mă sărută.

Îmi ridică mâinile deasupra capului, se apleacă și frunțile noastre se ating. Abia pot să respir când corpul meu își amintește mișcările lui, felul în care își împreunează trupul cu al

meu. Strig de plăcere în timp ce îl strâng de mâini. Am picioarele încolăcite pe șoldurile lui, și ne mișcăm căutând cea mai bună poziție.

Gem în timp ce-și încordează șoldurile și mă pătrunde tot mai adânc. Nu mă satur să-l privesc în timp ce se uită la mine, în timp ce ne amintim cât de bine ne simțim împreună. Când îmi eliberează mâinile, se mișcă tot repede, facându-mă să simt tot mai intens plăcerea.

Liam se așază apoi în genunchi și-mi ridică picioarele pe umerii lui.

— Trebuie să te privesc, spune fără suflu.

Îl prind de brațe, continuând să ne mișcăm la unison. Îmi lasă apoi picioarele jos, începe să mă sărute lacom, în timp ce mișcările lui devin tot mai intense.

— Liam, vreau mai mult!

Îmi cunoaște trupul, așa că știe exact momentul în care se apropie orgasmul. Îmi încleștez picioarele și îmi înfig unghiile în el, în timp ce îmi ridic șoldurile să-i simt ultimele penetrări.

Se oprește și se lasă pe mine. Stau nemișcată, cu mușchii slăbiți și obosiți, dar pe deplin satisfăcută și pregătită s-o luăm de la capăt. Îi masez spatele, iar asta îl face să tremure. Îi sărut gâtul, obrajii și în cele din urmă buzele.

— Te iubesc, Liam! Te iubesc atât de mult!

El mă privește și zâmbește. Se sprijină într-un cot, dar nu se mișcă din locul în care s-a cuibărit, între picioarele mele. Din partea mea, poate să rămână acolo pentru totdeauna. Îmi dă la o parte părul transpirat de pe față și mă sărută pe nas.

— Te muți cu mine? Dacă tu și Noah vă mutați aici, vom fi o familie. Vreau ca asta să fie casa ta. Vreau să facem lucruri obișnuite împreună, cum ar fi să mergem la cumpărături sau să luăm prânzul în pauza de la serviciu.

— Asta sună ca visul american.

— Nu, iubirea mea, ăsta e propriul nostru vis. Dacă vrei, pot să ți-1 îndeplinesc.

— Vreau.

Zâmbetul lui Liam luminează camera întunecată. Ne mai sărutăm puțin înainte să mă tragă deasupra lui.

Capitolul 37

Liam

— Fiule, vino jos!

În ultimul timp, îmi dau automat ochii peste cap. Atunci când vorbește cu mine. Nu credeam vreodată că am să mă strâmb când aud vocea tatălui meu, dar o fac. Cu cât mă apropii de ziua absolvirii, cu atât devine el mai nesuferit.

Neînțelegerile au început în ziua în care am invitat-o pe Josie la bal. Atunci, părinții mei mi-au explicat cum stă treaba cu standardele sociale. Pe scurt, Josie nu e destul de sofisticată încât să fie văzută împreună cu un Westbury.

Pentru prima dată, mi-am văzut părinții cu alți ochi. Mi-a fost rușine că sunt fiul lor. Nu am fost capabil să înțeleg cum au putut să spună lucruri atât de urâte despre o persoană pe care nici măcar nu o cunoșteau. In noaptea balului, am ieșit din casă într-un smoching fără să-mi iau rămas-bun și fără să-i dau ocazia mamei să-mi facă o poză. Nu aveam de gând să-i las să-mi impună cu cine să ies sau pe cine să iubesc.

— Te sun eu înapoi, îi spun lui Josie.

Ea nu mai vine aici. A renunțat să mai facă asta cu mult timp în urmă. S-a oferit să se despartă de mine pentru ca viața să-mi fie mai ușoară. I-am spus că nu am de gând să-i las pe Sterling și Bianca Westbury să o gonească.

Josie e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Ea mă înțelege.

Îmi arunc telefonul pe pat și oftez. Număr zilele până când o să plec de aici. Mason și cu mine le ducem pe fete cu cortul timp de o săptămână înainte să plecăm la facultate. Mai trebuie să strig o singură dată „ura!”, apoi pot petrece o săptămână liniștită alături de Josie. Fără părinți enervanți care ne tot dau târcoale.

Când cobor scările, sunt întâmpinat de privirea amenințătoare a tatălui meu. Sigur pune el ceva la cale. Mă bate pe umăr și mă conduce în sufragerie. Acolo, așezată pe canapea cu picioarele încrucișate, efata prietenului său de la golf, Sasha.

Eu mormăi ceva și îmi frec fața cu mâinile. Din această poziție, aș putea să-i trag un cot în stomac tatălui meu apoi să fug dar Sasha m-a văzut deja și s-a ridicat. Se îndreaptă spre mine cu mâna întinsă, de parcă ar trebui să i-o sărut. De parcă ar trebui să-i mulțumesc că a venit acasă la mine. Nu, mersi.

— Liam, mă bucur atât de mult să te văd!
Vocea ei e smiorcăită, foarte nazală. N-q suport. Eu mă strâmb, dar asta o face să zâmbească și mai mult. Are dinții incredibil de albi. Ar putea să lumineze o stradă întreagă pe timpul nopții.
— Sasha, îi spun cu o voce total lipsită de interes.
— Ei bine, m-am gândit că voi doi ne-ați putea însoți în seara asta, spune Sterling.
Încă o dată îmi dau ochii peste cap, iar Sasha observă.
— Sau am putea să rămânem aici, propune ea.
Mă șochează ideea de a-mi petrece timpul cu ea.
— Am ceva de făcut.
— O, pe mine nu mă deranjează să ies cu tine și cu prietenii tăi.
Începe să râdă în timp ce mâna ei îmi atinge brațul. Eu mă dau la o parte, ofensat de atingerea ei.
Aș vrea să o anunț că nu-mi amintesc s-o fi invitat și pe ea.
— Sunt sigur că nu, dar pe iubita mea o deranjează, spun eu doar ca să-l ațâț pe Sterling.
El încremenește, iar mie îmi vine să râd. Nu i-a ieșit combinarea, iar asta înseamnă că prietenul lui se va enerva.
— Scuză-ne o clipă, Sasha.
Tata mă apucă de braț și mă trage în camera alăturată. Sunt pe cale să primesc o muștruluială și s-ar putea chiar să-mi placă.
— Liam, a venit vremea să-ți privești viitorul. Vei pleca la facultate, iar Sasha e femeia perfectă pe care s-o ai la braț, mai ales când NFL-ul e cu ochii pe tine. Trebuie să le arăți tot potențialul tău, cel pe care Sasha îl completează. Nu poți să-i permiți unei ușuratice de la periferia orașului să te agațe doar ca să beneficieze de suport financiar.
Cuvintele lui îmi hrănesc mânia.
— Nu știi nimic despre Josie sau despre familia ei.
Arăt spre el și îl împung cu degetul în piept.
— Nu faci altceva decât să stai pe fundul tău pompos și să desconsideri oamenii care nu sunt membrii clubului tău idiot. Eu o iubesc și am de gând să mă însor cu ea, fie că-ți place sau nu. Dacă vrei un accesoriu de braț, de ce nu ieși tu cu Sasha? Oricum, probabil că deja e în căutarea unui sponsor potent financiar.

— Unde pleci? mă întreabă în timp ce mă îndepărtez.

— Ies cu prietenii mei. E ziua lui Mason, așa că va trebui să te ocupi tu de Sasha. Doar să nu vă prindă mama.

Trântesc ușa și nu îi dau ocazia să-mi mai spună ceva.

Scutur din cap ca să scap de acea amintire. L-am urât foarte mulți ani pe tatăl meu pentru felul în care s-a purtat cu Josie. Chiar dacă mama mai trece pe aici să-l vadă pe Noah, eu refuz să intru în casa lor. Ea chiar se străduiește, recunosc asta, dar el... nici vorbă. Dacă nu a putut să o accepte atunci pe Josie ca parte din viața mea, să fiu al dracului dacă o să-i permit să se apropie de fiul meu.

S-au schimbat atât de multe lucruri în ultimele patru luni. Josie și Noah s-au mutat în casa mea, casa noastră, chiar după Anul Nou. Harrison și Quinn s-au mutat în Beaumont, iar acum locuiesc în casa lui Josie. Știam că așa se va întâmpla. Totul are sens. Acum locuiește în cartierul lui Katelyn, iar dacă treci pe lângă casa ei sâmbăta, îi poți vedea brațele tatuate cum îi tund gazonul.

În seara aceasta sărbătorim ziua lui Mason. Au trecut șapte luni de când a plecat dintre noi și fiecare ne-am văzut de viețile noastre în moduri diferite. Am ținut concertul caritabil pentru Katelyn și fetele ei la barul lui Ralph, care a devenit punct de atracție, și am adunat ceva bani. Eu am angajat-o pe Katelyn să-mi fie impresar și i-am oferit posibilitatea să lucreze de acasă, chiar dacă asta înseamnă că trebuie să lucreze de acasă de la mine în fiecare zi. De îndată ce se termină anul școlar și începe vacanța de vară, noi vom pleca în turneu. Trei membri ai trupei, două femei autoritare și patru copii vor pleca în turneu timp de trei luni. Viața într-o trupă va fi diferită acum.

O aștept pe Josie până e gata de plecare. Camioneta mea, un Chevrolet 1965 abia cumpărat, e folosită doar pentru petrecerile cu băutură la turnul de apă. Când i-am spus lui Josie ce am cumpărat, m-a plesnit peste braț și mi-a spus să mă maturizez, dar ea e cea care propune să ne petrecem noaptea la turnul de apă de fiecare dată când trebuie să conștientizăm ce se întâmplă în realitate.

Eu duc un răcitor plin cu bere în spatele camionetei. Josie va fi șoferița noastră în această seară, iar pentru asta îi sunt recunoscător. Vreau ca în seara asta să ne distrăm și Katelyn să se simtă cât se poate de bine. Josie iese din casă cu brațele

pline de mâncare. Fug să o ajut și o pup pe obraz. Am comandat mâncarea pentru că nu am vrut să-și facă griji în legătură cu asta Josie sau Katelyn. După ce pun totul în spatele camionetei, mă întorc și o privesc pe Josie. O studiez atent. Poartă blugi strâmți și cizmele ei roșii de cowboy. Maioul foarte mulat, cu inscripția „îl iubesc pe rockerul meu”, îi vine perfect. Se îmbracă așa ca să mă incite.

Mă duc lângă ea și o iau în brațe, apoi o las pe spate și îi atac gâtul. Ea chicotește și încearcă să mă împingă cu capul. Într-un final se dă bătută, știind că am câștigat.

O las jos.

— Ești pregătită? o întreb eu.

Ea dă din cap și își împletește degetele cu ale mele. Urcă în camionetă pe portiera șoferului, după care se așază pe mijlocul banchetei. Exact ca în timpul liceului.

Când ajungem la turnul de apă, observăm că au venit și alți oameni. Katelyn m-a surprins atunci când mi-a spus că vrea să invite foști colegi de liceu, dar am acceptat. Josie și cu mine coborâm din camionetă ținându-ne de mână. Eu las în jos clapa și o ajut să pregătească totul. Harrison vine să ne salute înainte să fure o bere din răcitor.

— Eu mă duc sus, bine?

O sărut pe obraz și iau câteva beri. Camioneta lui Mason e aliniată perfect pentru torpilele noastre din sticle de bere. Harrison mă urmează sus pe scară. Majoritatea tipilor care au venit la turnul de apă deja îl cunosc pe Harrison, dar fac totuși o scurtă prezentare.

Deschidem fiecare prima bere și o dăm pe gât. Numărăm până la trei, apoi le aruncăm jos. Când auzim cum se spulberă sticlele, toți strigăm numele lui Mason. Femeile încep să aplaude și pornește muzica.

Începem petrecerea în stilul lui Mason.

Pe măsură ce trece timpul, unele povești sunt spuse și iar spuse. Amiciția care ne-a unit în timpul liceului a revenit. Eu nu mai sunt considerat nemernicul care i-a abandonat pe toți, iar Harrison se integrează între noi. Trăiesc viața la maxim și nu aș putea fi mai fericit.

Mă uit la Harrison când îl aud oftând profund.

— Ce-ai pățit?

— Nimic, răspunde el.

Îi urmăresc privirea și o văd pe Katelyn vorbind cu Bill Rogers, un tocilar care a devenit milionar pentru că a creat o aplicație pe care o adoră toată lumea.

Îmi duc sticla de bere la buze și îl privesc din nou pe Harrison. Pare trist. Știu că o place, dar se teme să nu fie respins.

— Ai răbdare cu Katelyn, omule. Fii alături de ea și nu o forța. Ea și Mason au fost împreună mult timp, dar știu că te-a remarcat. Am auzit-o când vorbea cu Josie despre tine. Tu doar profită de ocazie atunci când se ivește.

Harrison începe să râdă.

— Tu vorbești…

— Ce vrei să spui?

— Tu compui cântec după cântec despre dragostea ta imensă pentru femeia aia.

Arată spre Josie, care vorbește acum cu Jenna.

— Trăiți împreună, aveți un fiu, și totuși nu te văd cerând-o în căsătorie.

Mă uit de la Josie la el și tot așa.

— Ai dreptate!

Mă ridic în picioare, mă țin de balustradă, îmi bag degetele în gură și fluier cât pot de tare până atrag atenția tuturor.

— Hei, Josie!

— Ce vrei, Westbury? îmi strigă ea înapoi.

Ador să văd că unele lucruri nu s-au schimbat.

— Vrei să te măriți cu mine?

Cineva oprește muzica și se lasă tăcerea peste teren. Josie se apropie de turnul de apă și își pune mâinile în șolduri.

— Dacă vrei să mă ceri, ar fi bine s-o faci cum se cuvine.

— Da, don’șoară.

Dau pe gât berea și arunc sticla spre camionetă, apoi mă îndrept către scară. Mă dau jos cu atenție. Când ating pământul cu picioarele, mă caut prin buzunare după inelul pe care îl țin acolo de câteva săptămâni și îl scot. Îl țin în palmă. Am tot așteptat momentul potrivit. Se pare că a sosit.

Mă îndrept spre ea cu pași mari ca să ajung mai repede. Încă are mâinile în șolduri și face ochii mari. Nu se aștepta la asta.

Îngenunchez în fața ei. Ea își duce mâna la gură, iar cei din spatele nostru rămân fără răsuflare.

— Josie Preston, te-am iubit de la vârsta de șaisprezece ani. Știu că am dat-o rău în bară, dar promit să mă revanșez față de

tine în fiecare zi. Vrei să-mi faci extraordinara onoare de a-mi purta inelul, de a-mi lua numele și de a-mi deveni soție, nu doar parteneră de viață?

Josie dă din cap. Are lacrimi în ochi, iar eu vreau să mă ridic și să le sărut până dispar cu totul.

— Da, Liam. M-aș căsători cu tine de un milion de ori.

Îi iau mâna și îi pun inelul pe deget, apoi îi sărut degetul înainte să încep să o sărut pe ea. Lumea din spatele nostru aplaudă și ovaționează.

— Te iubesc, Jojo! Te voi iubi mereu!